

YANIK DİLLER

DERLEYENLER
CHUCK PALAHNIUK
Richard Thomas
Dennis Widmyer

İngilizceden Çeviren:
Sinem Çetmilioğlu

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck henüz on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada Project Mayhem (Kargaşa Projesi) adlı bir kısa hikâye yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi bir zaman zarfında *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük bir ses getirir ve kitap Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. Yazarın bugün itibarıyla on üç kitaplık külliyatının toplam satış adedi beş milyondan fazladır: *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tıkanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010); *Damned* (2011) [*Lanetli*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2014] ve *Doomed* (2013) [Ayrıntı'nın yayın programındadır.]. Chuck Palahniuk orijinali *Crown Journey Series* adlı gezi hikâyeleri dizisinde yer alan *Kaçaklar ve Mülteciler* adlı öykünün yanı sıra, *Kurgudan da Garip* adlı kurmaca olmayan derlemenin de yazarıdır. Halen ABD'nin Pasifik Okyanusu kıyısındaki Pacific Northwest bölgesinde yaşamaktadır.

RICHARD THOMAS: Editördür. Aynı zamanda üç kitabın da yazarıdır: *Transubstantiate, Herniated Roots, Staring into Abyss*. Aralarında Stephen King ve Peter Straub'un çalışmalarının da yer aldığı *Cemetery Dance*, *PANK*, *Midwestern Gothic*, *Arcadia*, *Gargoyle* ve *Weir Fiction Review* gibi mecralarda yüzden fazla öyküsü yayımlandı. Boş zamanlarında Dark House yayınevinde editör olarak çalışmaktadır. *LitReactor*'da köşe yazarı, *The Nervous Breakdown*'da kitap eleştirmenidir.

DENNIS WIDMYER: Editördür. ChuckPalahniuk.net ve LitReactor.com gibi sitelerin hem yaratıcısı hem de site sorumlusudur. Arkadaşı Kevin Kolsch ile birlikte Parallactic Pictures şirketini kurdular, bu şirket kendilerine ait bütün bağımsız filmler için afişler hazırlamaktadır. Şimdiye kadar iki uzun filmin ve çok sayıda kısa filmin yönetmenliğini üstlendiler ve yirmiye yakın senaryo kaleme aldılar.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Yanık Diller

Derleyenler:

Chuck Palahniuk,

Richard Thomas ve

Dennis Widmyer

Ayrıntı: 1034
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 104

Yanık Diller
Derleyenler: Chuck Palahniuk, Richard Thomas ve Dennis Widmyer

Kitabın Özgün Adı
Burnt Torgues

İngilizceden Çeviren
Sinem Çetmilioğlu

Yayıma Hazırlayan
Funda Uncu

Son Okuma
Ahmet Batmaz

© 2014 by Medallion Press

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul
Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 33160

Birinci Basım: *Kasım 2016*
Baskı Adedi 2000
ISBN 978-605-314-140-2
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Yanık Diller

Derleyenler:

Chuck Palahniuk,

Richard Thomas ve

Dennis Widmyer

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjørnsen

BALKON
Jean Genet

NİNNİ
Chuck Palahniuk

BETTY BLUE
Philippe Djian

PARAVANLAR
Jean Genet

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

İBLİS
Hubert Selby Jr.

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

İZMARİT
Will Self

ADAM STRAND'IN
39 ÖLÜMÜ
Gregory Galloway

SİYAH YILDIZ NAİROBİ
Mu¯koma Wa Ngu¯gı¯

GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYOR
Ingvar Ambjørnsen

Vazgeçmemenin Gücü: Giriş

Chuck Palahniuk

En sevdiğim kitaplar, okumayı hiç bitirmediğim kitaplardır. İlk kez baştan sona okuduklarımdan da nefret etmişimdir: *The Day of The Locust, 1984, Mezbaha No 5*. Hatta *İsa'nın Oğlu* bile, okumamakta diretip bir kenara bırakacak kadar garip gelmişti bana. Lise beni *Muhteşem Gatsby*'den ve Jojn Cheever öykülerinden nefret ettirmişti. On beş yaşında bir sivilce fabrikasıydım. Otuz yaşındaki Nick Carraway'in dünyaya gözünü küskün bir şekilde açılışını nasıl özümleyebilecektim ki? Benim gibi, eyalet hapishanesiyle, nükleer reaktör arasında sıkışıp

kalmış prefabrik bir evde büyüyen biri için, Cheever'ın, golf kulüpleri ve banliyö trenleriyle dolu zarif dünyası, Oz Dünyası'ndan daha fazla hayal ürünüydü.

Bunun gibi yanlış başlangıçlarla geçen ilk birkaç yıldan sonra Bret Easton Ellis'in neredeyse unutulmuş *The Informers* kitabını aldım elime ve bir oturuşta hepsini okudum. O zamandan beri arkadaşlarıma vermek için sürekli aynı kitabı aldım; vermeden önce şu ihbarda bulunarak: "İlk başta nefret edeceksin bundan..."

Ünlü insanlarla hava atıyormuşum gibi anlaşılmasın ama Ellis'le akşam yemeği yedik, *Fight Club*'ı (*Dövüş Kulübü*) ima ederek, "Kitaplarından *iyi* filmler yapılması nasıl bir his?" diye sordu bana. Aynı zamanda *Sıfırdan Az* adlı kitabının filmini de ima ediyordu; ki, o sırada kimse beğenmemişti filmi. Tuhaf bir şekilde onu da yakınlarda izledim –The Bangles'in "Hazy Shades of Winter" şarkısı, ah ve ince kravatlar, kocaman vatkalar, ah, bir de *pileli pantolonlar*– ve ağladım, çok dokunaklıydı. Bu etkinin bir kısmı nostalji olmasından geliyordu. Diğer kısmı ise, özel olarak benimle ilgili olmayan hikâyelerin de değerini bilecek kadar büyüyüp, akıllanmakla ve açık olmakla ilgiliydi.

Gençler ayna ister. Yaşlılar sanat. Kendimi ve benim dünyamı Cheever'da ya da Gatsby'de göremiyorsam onları reddediyordum.

Düşüncemi başka bir şekilde anlatabilmek için, mesela, hep gözlük takmadım. Okuldaki ilk üç senem boyunca, saatleri duvarda o kadar yukarıya asan geri zekâlıya sövüp durdum. Harbiden, bir saati kimsenin göremeyeceği kadar yukarı asmak da neydi? Aynısı basketbol potaları için de geçerliydi. Oyunda, topu neredeyse görülmeyecek kadar uzakta olan bir şeyin içine atmak gerekiyordu. Akıl hastalarının yarattığı çok anlamsız bir oyundu.

Ama sekiz yaşındayken ilk gözlüğümü taktım ve aniden dünya anlam kazandı: Saatler artık tavanının oradaki bulanık lekeler değildi. Biri serbest atışta basket yapınca, nereden geldiğini anlayamadığım "vuş" sesi; anladım ki, potadan sarkan ve benim göremediğim ağdan geliyormuş. İlk başta baş ağrıları çeksem de sonradan alıştım.

İyi haber şu ki, hepimiz büyüyoruz. Ben bile büyüdüm. Her yıl, *New York Köleleri*'ni ya da *The Day of The Locust*'u ya da hatta *İsa'nın Oğlu*'nu açıp, tamamen farklı bir kitapmış gibi zevk alırım. Elbette değişen kitap değil. Değişen benim.

Tekrar yazılmaya ihtiyacı olan benim.

Hepimizin buna ihtiyacı yok mu?

Farz edelim ki, bu vesile ile "iyi" ya da "kötü" ilk izlenimleri reddediyorum. Zamanla, okurlar güçlü üslubu hatırlar; zaman geçer, okur değişir. Bir dönemde zevkli sayılan ve seve seve kabul edilen, sonrakinde kolaylıkla kapı dışarı edilebilir ve bu sırada cesur öykü anlatıcılığının takipçisi az sayıyla başlasa da, zaman geçtikçe çoğalmaya devam eder.

Uzun yaşayan klasik öykülerin kendine has niteliği, başlangıcında varolan kültürü rahatsız etmiş olmasıdır. Örneğin, *Harold and Maude* ve *Night of the Living Dead*'e bir bakın: İkisi de izleyiciden büyük tepki alıp, zevksiz olduğu için reddedildi ama ikisi de *Reader's Digest*'in küflü eski sayıları gibi rahat hissettirecek kadar yaşadı.

Sorunlu film ya da kitaplara bizi kötülüğe teşvik ettiklerinden dolayı değil –üslup ya da konularının bize meydan okumasından dolayı geri dönüyoruz– onları sahiplenmek demek ömrümüzün sonuna kadar değerli olacak bir şeyi kazanmak demek. Zor, yeni ve tuhaf olan kendi otoritesini kurar. Genç insanların güdüsü bir an önce tam olmaktır; sanki ölene kadar bir daha hiç alacak,

yiyecek, öğrenecek bir şeye ihtiyacımız olmayacakmış gibi kolay elde edilen şeylerle, fastfoodla, basılı/sanal/ikinci el bilgilerle beynimizi doldururuz. Bu hedefe ulaşmak, kendi içinde ölüm gibi bir şeydir. Hayatımızın orta yaşlı döneminde, ucuz ve kolay olan her şey sırtımıza binmiştir. *Gatsby*'nin anlatıcısı Nick gibi, otuz yaşına geldiğimizde çoğumuz alelacele oluşturduğumuz benliklerimizin içinde hapis kalırız.

Orta yaşa geldiğimizde dağınıklığı toplamak ve diyet yapmak için çabalarız. Ah keşke, beynimi hâlâ işgal eden gereksiz bilgileri aldırmak için kafatasıma vakumla yağ aldırma operasyonu yaptırabilseydim.

Değer verdiğiniz her filmi bir düşünün. Daha yakından bakınca, her öyküde hâlâ hızlıca geçtiğiniz ve tekrar izlemek için başa sardığınız bölümler vardır. Bu bölümler ruh halinize göre değişir ama aşırı olan, kalıcı olandır. Direndiğimiz vazgeçilemez olur.

Sezar'ın hakkı Sezar'a olsun, son satırı eski est eğitiminde öğretilen şeylerden biri. En azından ben ilk defa orada duydum. Ne olursa olsun, kendini tekrarlatıyor.

Direndiğimiz şey vazgeçilemez olur.

Yapabileceğiniz en kötü şey, bu kitabı okuyup ânında her kelimeden tat almaktır. Bu kitap, elinizde tuttuğunuz bu kitap, umarım ki birkaç kelimede bir midenizi kaldırır –birkaçtan daha da fazla–. Öykülerin bir kısmı sizi derinden yaralasın ve rahatsız etsin. Onları sevip, sevmemeniz önemli değil: Gözleriniz çoktan bu kelimelere değmiş olur ve sizin bir parçanız haline gelirler. Bu öykülerden nefret de etseniz tekrar dönüp okuyacaksınız çünkü sizi sınıyorlar ve daha büyük, daha cesur, daha gözü pek biri olmanız için sizi kışkırtıyorlar.

Kariyerlerinin başında tanıştığım yazarlar –atölyelerde ya da derslerde– arasında en yaygın olan zayıflık, uzun süreli ve çözümlenmemiş gerginlikleri kaldırabilme ye-

tisinden yoksun olmalarıydı. Yeni başlayan yazarlar, öyküdeki huzursuzluğu yükseltmekten ve devam ettirmekten kaçınır. Muhteşem potansiyel felaketler için sahneyi kurarlar ama hızlıca bir kenara çekilirler. Bu yazarların birçoğunun geçmişi bok gibidir. Hiçbir şey bir insanı kurmaca yazmanın gizli iç dünyasına, perişan bir çocukluk geçirmek kadar etkili bir şekilde çekemez; dengesiz ebeveynlerle ya da şiddetle ya da yoksullukla başa çıkılan o erken yıllardan sonra, akıllı çocuk hiçbir çatışmaya tahammül etmez. Böyle bir çocuk, üzüntüleri yumuşatmak ve yüzleşmelerden kaçınmak gibi yetenekler geliştirir. Uçak pistinde zıplayıp duran, hızı elli kilometrenin üstüne geçmeyen, boyu on beş metrenin üstüne çıkmayan bir uçak getirin aklınıza. Los Angeles'tan New York'a uçmak için öyle bir uçağı seçer miydiniz? Yazarlar gerginliği kabul edip onunla yaşamayı öğrenmedikçe işleri her zaman sönük kalır.

Kurmaca yazmanın kazançları arasında, huzursuzluk duygusuna kendinizi en güzel şekilde alıştırma fırsatı vardır. Artık çocuk mağdur değilsinizdir. Çakışmaları yaratıp, kontrol edebilirsiniz. Haftalar ve aylar boyunca gerginliği yükseltip, en sonunda çözersiniz. Başka bir taraftan da, okurunuzun tamamlanmış ürünü, sizin onu yarattığınız sürenin küçücük bir parçasında okuması beklenir. Bazı kitapların sindirilmesinin, onun yaratıldığı süre kadar sürmesi ilginç değildir. Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'i yazması birkaç yılını almış olabilir ama benim onu tekrar tekrar okuyup, anlatıcının kalp kırıklığı çeken edasıyla empati kurabilmem on yıldan fazla zamanımı aldı.

Onları okumanız günler ya da yıllar sürse de, Dennis Widmyer, Mirka Hodurova, Mark Vanderpool ve Richard Thomas'ın kurduğu yazarlar topluluğu olmasaydı, bu öyküler de olmazdı. On yıl boyunca, dünya etrafındaki

yazarlar için çalışmalarını atölyede gösterebildikleri, başka yazarlarla tanışabildikleri ve öykü anlatıcılıklarını güçlendirebildikleri bir yer sağlayan çevrimiçi destek sistemi sağladılar. Diğer üyelerden yüzlerce geribildirim gören bu öyküler ayakta kaldı ve gelişti. Benim kendi tavsiyelerim bile onları mahvetmeye yetmedi. En sevdiğim yazarlardan biri, Joy Williams bir keresinde şöyle demiş: "Arkadaş bulmak için yazmazsın." Tamamen katılıyorum ama bir şekilde bulursunuz. Gittiğiniz yolda arkadaş edinirsiniz.

Umarım onların öykülerini seversiniz. Bazılarını şimdiden seviyorum; bazılarını da gelecekte seveceğim. Zevkler değişir. Anlık doyum istiyorsan bir aynaya bak. Ömrüm boyunca benim farklı bir versiyonum bu kitabı tekrar tekrar eline alacak, her sayfayı baştan okuyacak ve hiçbir zaman bitirdiğini düşünmeyecek; çünkü ben, kendim, hiçbir zaman bitmeyeceğim. En nihayetinde ise, siz ve ben, ikimiz de bu kitabı seveceğiz, hepsini. Bu öyküler, bir düzine gözlük gibi, bize yeni dünyalar gösterebilir. Gelecek en başta bir baş ağrısıdır her zaman.

Editörlerden: *Yanık Diller*'in Doğuşu

Dennis Widmyer ve Richard Thomas

Yanık dil tam olarak ne demek? Bu deyim Tom Spanbauer ve ödül kazanan öğrencilerinden biri –doğru bildiniz, Chuck Palahniuk– ile türedi. Birçok terim Palaniuk'a ve onun öğrencilerine atfedilmekte –mesela *saldırgan, minimalist* ve *grotesk*– ve kesinlikle geçerlidirler. *La Weekly*'de çıkan bir yazıda, Palahniuk *yanık dil*i şöyle tanımlar: "Bir şey söyleme şekli ama okuru yavaşlatmak için onu yanlış söyleme, saptırma. Soyut imgelerin, kestirme zarfların ve klişelerin oluşturduğu yüzeyde okuyup geçmesi değil; okuru daha yakından okumaya

zorlama, belki de iki defa okutmayı sağlama." Her zaman için de atölyemizin amacı bu oldu: Durup fark etmenizi, ne okuduğunuzu düşünmenizi ve geri dönüp, tekrar okumanızı, öykünün ve kelimelerin yarattığı duyguları hissetmenizi sağlayan öyküler yazmak.

2004'te, The Cult'taki yetenekli yazarların ve Chuck Palahniuk'un ders ve makalelerini içeren bir atölye fikri etrafta dolaşıyordu. Yıllar sonra, Chuck yazarların işlerini okumak ve onlara geribildirimlerde bulunmak istediğinden bahsettiğinde, bir şey yakaladığımızı biliyorduk. Yeni çıkan yazarlar için bulunulmaz fırsattı ve ânında atölyede bir heyecan ve tez canlılık uyandırdı. Her ay öyküleri okurken, bu fikirde bir potansiyel olduğunu fark ettik; çok fazla yetenekli yazar, çok fazla kendine has öykü ve bakış açısı vardı.

2010'dan 2011'e gelinceye kadarlık on iki aylık dönemde, kendini buna adamış yazarlar atölyeye akın akın gelen bütün öyküleri taradı (her ay yüzden fazla öykü) ve her bir yazar bunların içinden altı öyküyü aday gösterdi, toplamda her ay on beş, yirmi arası öykü oluyordu (Bazen farklı yazarlar aynı öyküyü aday olarak gösterebiliyordu). O öyküler ("Büyük Liste") en iyi altı öyküye kadar indiriliyordu ("Finalistler") ve Chuck'a gönderiliyordu. Sonrasında, o bu öyküleri okuyup değerlendiriyordu ve yazarların çalışması ve sindirmesi için; daha güçlü, daha odaklanmış, daha yayıma hazır haline gelmeleri için sitede paylaşılıyordu.

2011'de Chuck'a en iyi yetmiş iki öyküyü sunduk ve en son finalist listesinden, öykü derlemesini oluşturmak için en güçlü olarak gördüğü yirmi öyküyü seçti; ve işte bu da elinizde tuttuğunuz, son taslak, *Yanık Diller*.

Bu yol boyunca bir dolu yanlış başlangıç ve uzun süren sessizlik dönemleri yaşandı ama her zaman bu projenin hayatta kalması gerektiğini biliyorduk; bu yüzden her

zaman çabaladık, planlarımızı yeniden düzenledik, derlemeyi devam ettirmek için yeni yollar bulduk. Bu kitaptaki yazarlara, en büyük çabamızı göstermek zorundaydık. Öykülerinin güneş ışığını görmesi gerekiyordu ve yayımlandıklarında sahne ışığını bu yeni çıkan yazarlara döndürmeye yardımcı olacaklardı. Orijinal fikrin çekirdeği ve şimdi arasında, yazarlardan bazıları ajans buldu, kitap antlaşmaları yaptı ve başka öyküler yayımladı. Demek ki içgüdülerimiz doğruydu.

Umarız bu koleksiyondaki öykülerden zevk alırsınız –kalp hastalığı olanlara göre değiller–. Ama kendilerine has bakış açılarında onların derinliklerini, karakterlerini ve gerçekliklerini gördük –uzun süre boyunca içinizde taşıyacağınız güçlü öyküler–.

Bunu Zamanla Unut

Neil Krolicki

Bir paket banyo tuzunu iki paket böcek ilacıyla karıştırırsınız; ne kadar vaktinizin kaldığı hangi siteye güvendiğinize bağlıdır. Corine iPod'undan müziği açıyor, altıncı şarkıya kadar ölmüş olmamız lazım. Şarkı listesinin adı Zalim Dünya. Dana, telefonundan Facebook'a girip durumunu "Dana artık burada değil" yapıyor; son tweet'i ise "XOXO, hepinizi affediyorum... Şakaydı". Corine'nin son blog yazısında "Herkes kendini kötü hissetsin. Bu sizin suçunuz" der. Oy verip karar verdiğimiz başlangıç buydu; diğer ikisinin arasında en... nasıl derler, melankolik olanı buydu.

Bu sitelerin ne dediğini *Japoncadan İngilizceye çevire* tıklamadan asla bilemezsiniz. Tıkladığınızda bile karmakarışık bir şey karşınıza çıkar ama en azından ana fikrini kavrayabilirsiniz. İnternette, kullandığımız tarifin etkisi kanıtlanmış ve güvenilir olduğu söyleniyor. Kendinizi bu şekilde öldürmeye kalktığınızda sanki kulağa kompakt sedan bir arabadan bahsediyorlarmış gibi geliyor, aslında Japonlar intihar etmeyi icat ettikleri için bir bakıma da mantıklı. İşinizi kaybetmişseniz, bütün paranız bittiyse, çocuklarınızı besleyemiyorsanız garajdaki çalışmakta olan arabanızın içinde oturup kendinizi zehirlemenizi kimse yadırgamaz orada. İçinizden silahı ağzınıza dayayıp, tetiği çekmek ya da çok yüksek bir binanın tepesinden atlamak geliyorsa; asla karıştırılmaması gereken iki kimyasalı karıştırıp kendinizi odaya kilitlemek istiyorsanız bunu gerçekten hiç sorun etmiyorlar. Şeref meselesi filan işte.

Aklımızdan asla kafaya silah dayama ya da yüksek bir binanın tepesinden atlama fikri geçmedi. Çünkü öyle yaptığınızda cenazenize gelen herkes, içinde külleriniz olan, güzelce paketlenmiş süslü bir vazoya bakarak ağlar. Annenizin ve üvey babanızın sadece altıncı sınıfta, dans gösterisinde çekilmiş güzel bir çerçeve içindeki fotoğrafınızı görmesi yeterlidir. Hiç kimse bu işten o kadar ucuz kurtulmayacak.

Birkaç hafta önce Japonya'daki deterjan intiharları üzerine haber yapan sunucu hatun, olayı adım adım anlatmasa da, Google'layacak kadar da bilgi verdi. "Yüzlerce Japon vatandaşı bu marka banyo tuzuyla (sağ üstteki resim) bu marka sülfür esaslı böcek zehrini (sağ alttaki resim) karıştırarak canına kıydı."

Japon polisler, nasıl yapıldığını gösteren bir siteyi yasakladığında, beş site birden ortaya çıkıyor. Hayatınızı kolaylaştıran bütün o küçük elektronik aletleri üreten ülke, bu şekilde ölümünüzü de kolaylaştırıyor.

Çin işi Japon işi.

Karıştırma işine gelmeden çok, çok önce annenizin Visa kartının şifresini çalmanız, şehirdeki Ritz-bilmemne otelinin üst katından dehşet bir süit ayırtmanız gerekiyor. Resepsiyondaki elemana ailenizin daha sonra geleceğini, odanın kartını size vermesinde hiçbir sakınca olmadığını söylemeniz yeterli. İki arkadaşınızla beraber sadece film izlemeye ve takılmaya gidiyorsunuz, o kadar.

Odaya girince, cibinlikli yatağa zıplıyorsunuz. Perdeleri açıp aşağıdaki bütün o insanlara bir saniyeliğine bakıp, sonra da Dana'nın valizinden metrelerce uzun naylon örtüyü çıkarmaya girişiyorsunuz.

* * *

Not: Bundan sonraki bölüm sandığınızdan daha uzun sürecek.

* * *

Birimiz lüks fayans klozetin üstüne çıkmış duş perdesini kenarından tutarak tavana sıkıştırmaya çalışıyor. Diğerimiz, gri koli bandını dişleriyle kol büyüklüğünde kesip yerlere yapıştırıyor. Gömülü kuvars lavabodan, lambalara ve mermer yerlere kadar uzun şeritler halinde birbirinin üstünden geçip her yeri kaplayana kadar.

Yetmiş litrelik kapasitesi olan oltutaşından yapılmış jakuzi hariç her yeri.

Üç kız da içindeyken banyoyu naylonla kaplayarak kaput haline getirmek için yapılan bu hazırlık, çok boktan bir iş. Ama eğer amacınız oteldeki bütün evcil hayvanları öldürmek ya da oteldeki herkesi tahliye ettirip hastaneye kadar kusmuk içinde kalmalarını sağlamak değilse, bu balonlu naylon olayı bayağı önemli.

Corine'nin banyo kapısına bantlanmış kurukafa resminde şöyle yazıyor: "Zehirli Gaz – İçeri Girmeyiniz!!!" Böylelikle sabah odaya girecek olan otel görevlileri, o maskeli, lastik tulumlar olmadan banyo kapısını açmamaları gerektiğini bilsin. Dana, İspanyolcasını da yazmamız gerektiğini söylüyor.

Corine'nin parmakları tutacaklar için çok kalın olduğundan dolayı ağır kutuları valizden çıkarıp jakuziye boşaltmak bize kalıyor. Etiketlerin üstünde, böcek resimlerini çevreleyen parlak kırmızı halkalar ve tam ortada da yıldırım işareti var. Corine, ilk banyo tuzu kutusunu ters çevirip son tanesine kadar jakuziye boşaltmaya başlıyor. Sonra ikinciyi, sonra da üçüncüyü. Corine jakuziyi başlatma tuşuna basmadan önce temiz havayı son kez içimize çekiyoruz. Sonra da aynı kalın parmaklarıyla iPod'undan müziği başlatıyor.

Corine'i mutlaka İnternetten görmüşsünüzdür. Görmediyseniz, Watson Ortaokulu'na hiç yolunuz düşmemiş demektir. Onu bir tek orada, adı yerine Kedici diye çağırırlar. Corine, internette izlediğiniz, binlerce defa gönderilen, tekrar gönderilen, e-maille atılan, iletilen videonun gerçek olduğunu hiçbir zaman kabul etmedi. Yemekhanede, kahkaha atarak dudaklarını yalayan denyo çocukların masasına doğru, çığlık çığlığa "Sizin sandığınız gibi değil! Ben asla öyle bir şey yapmam!" diye bağırdı.

Onlar da hiç duymamış gibi "Kedici! Kedici!" diye slogan atıp, kendilerini duyurmaya çalışarak yalama ve miyavlama sesleri çıkarmaya devam ettiler.

Corine'nin öğle yemeğini, ona lakapla seslenecek okuldaki insanlardan üç sokak ilerisindeki marketin önünde geri dönüşüme gönderilecek gazete yığınlarının üstünde yemesinin sebebi buydu. Üç biftekli sandviçi, bir paket cipsi, dört çikolatalı keki ve bir diyet sodayı midesine indirmesini görecek kimselerin olmadığı tek yer orasıydı.

O akşam, Corine'lerin evinin dışında duran çocuk elindeki video kamerayla, arkadaşlarının çatıya tuvalet kâğıtları fırlatmasını çekiyordu. Bahçedeki ağaçları tamamen tuvalet kâğıtlarıyla kaplıyor, çim biçtiğinde yangın çıksın diye bahçenin her yerine özel kibrit serpiyorlardı. Kameranın gece görüş özelliği, her şeyi x-ray gibi yeşil ve parlak yapıyordu. Çocuk, arkadaşlarının Corine'lerin dış kapının kilitlerine doğru hardal fışkırtmalarını videoya çekti. Bodrum penceresinden hortumu içeri sokup, musluğu açarken kamera evdeki her kıpırtıyı çekiyordu. O anda, çocuk beyaz oturma odasının parlayan beyaz boyasına odaklandı ve Corine'i tam yanlış anda bastı.

Corine bile videoda sanki üstünde sutyen ve tişört olmadan koltukta yatıyormuş gibi durduğunu kabul ediyor. Görmek istediğiniz bu ise, parlayan iki İran kedisinin Corine'in çıplak göğsünde açık kahverengi patilerini açıp kapatarak bir oraya bir buraya gittiğini ve minik pütürlü dillerinin ok gibi çıkıp girdiğini görebilirdiniz. Ama onun yaptığı sadece Sheeba ve Samsam'i kucağında tutmaktı. Herkesin sandığı gibi araya fıstık ezmesi ya da şurup karıştırmamıştı. Gerçekten öyle bir şey yoktu. Bir kızın kedilerini sevmeye hakkı yok muydu yani? Video yanıltıcıydı. Yalandı.

Corine'nin sıkı sıkıya bağlı kaldığı savunma buydu; içine onlarca enerji verici efervesan tablet atılmış gibi baloncuklar çıkarıp, köpüren jakuzinin yanında bile bu açıklamadan vazgeçmiyordu. Tek fark jakuzinin tablet yerine, hidrojen sülfür gazla dolu olmasıydı. Burada benim de kimyadan öğrenebileceğim bir şeyler var. Aynen kuru buz dumanlarının, Cadılar Bayramı'ndaki meyve kokteylinin üstünden dağılması gibi, kalın gaz dalgalarının da jakuzinin üzerinden yayılmasını bekliyorsunuz. Ama öyle değil. Karışımın harekete geçtiğini çevrenizde-

ki havanın, dudağınıza pil değdirdiğinizdeki gibi kokmasından anlıyorsunuz sadece.

* * *

Dana bir saniyeliğine jakuziye eğiliyor, sonra geri sıçrıyor. Gözlerini hızlıca açıp kapatarak "Ay, bir şeyler olmaya başladı" diyor. Salak yüzüne tam oturan şirin burnunun altından gözüken minik burun deliklerine doğru elini sallıyor.

Okul koridorlarındaki cam dolapların içinden herhangi bir kupa seçin –koşu, futbol, basketbol, eyalet şampiyonlukları, ulusal şampiyonluklar, hiç fark etmez– yaptıkları sporun pozunu vererek donakalmış o küçük, altından yapılma insanların altında *Dana Vecchio* isminin yazılı olduğunu görürsünüz. Eskiden antrenörler, geleceğinin nasıl da parlak olduğunu söylemek için maçlarına gelirdi. Dana ve ben, yalakalarının birdenbire onun peşini bıraktığı geçen yarıyıl tatiline kadar birbirimizle hiç konuşmamıştık.

Dana'nın ilk dönemden beri bağlandığı çocuk bir parti veriyordu. Sporda iyi ve notları yüksek, diye ailesi hafta sonu şehir dışına çıktığında evdeki içkileri saklamıyordu. Onunla çıkmak, onunla birlikte görülmek Dana'yı spor parazitlerinin kraliçesi yapmıştı. İşte o da, bir kraliçeye yakışır şekilde partiliyordu. Kötü-fikir-ölçer'i spor manyaklarından bilmem kim herkesin jakuziye girmesini söylediğinde bipleyemeyecek kadar fazla alkollü limonata ve kokteyl yuvarlamıştı ardı ardına.

Jakuzi için tavsiye edilen kişi kapasitesi neyse onu çoktan geçmişlerdi. Dana ortamın elden ele yakıcı shotlar dolaşırken, jakuziden dışarıya kovalarca suyun taştığı; iç çamaşırlı vücutlar çorbasına benzediğini söylüyor. Bütün bu süre boyunca, bu ayak ve meme selinin ortasında,

vücudu onun vücuduna yapışmış, yüzünde gülücükler ve elinde Jager'le erkek arkadaşı vardı.

Dana'nın aklını başından alan da buydu; bu ardı arkası kesilmeyen ilgi. Sırf boynunu emip, öpebilmek için, onu kaç defa gizlice bodrumdaki yatak odasına götürmesi; üstüne çıktığında ona karşı her zaman çok dikkatli olması; karnına boşaldığında sıcak ve ıslak bir havluyla onu temizlemeyi teklif etmesi... Çocuk hürmet etmeye gönülden bağlıydı: "Onun için ne kadar fazla, o kadar iyi" diye düşünüyordu. Dana'nın centilmenlik için tuttuğu çıta bayağı düşüktü yani.

Evet, shotlar böyle yapmıştı. Evet, alkollü limonatalar buna sebep olmuştu. Ama Dana, erkeği parmaklarını külotundan içeri sokmaya başladığında, herkesle sıkış tepiş bir halde olmalarını, herkesle beraber bir jakuzinin içinde olmalarını hiç umursamadığını söylüyor. Başkalarının içinde yiyişmelerini, tamamen iş üstünde olmalarını hiç takmamıştı.

Biri çığlık atana kadar.

Bir çocuk "İsa adına!" diyene kadar.

Gülen yüz onu öpmeyi kesmişti, işte o an Dana gözlerini açtı. Suyun içinde her tarafı kan kırmızısıydı. Alttaki ışıkların rengini Sevgililer Günü kırmızısına döndürecek kadar kalın parçalar çıkıyordu.

Bir kız "Aman Tanrım!" diye ciyakladı.

Erkek arkadaşının parmaklarını içinden hızlıca çekmesi, kırmızı, iplik iplik ağlardan oluşmuş çikolata şurubu renginde dokuların saçıldığı daha büyük bir patlamaya yol açtı; inci renginde topaklar suyun üstünde yüzüyor, jakuzinin filtrelerini tıkıyordu.

Dana'nın ıslak takım arkadaşları, birbirlerine pasrengindeki suları sıçratarak, herkesi ezerek çıkmaya çalıştı. Her taraflarından kırmızı parçalar akıyordu. Gözlerinin içinden. Çığlık atan ağızlarının içinden. Eller birbiriyle

kapışıyor, sarhoş vücutlar betonun üstüne yuvarlanıyordu.

Herkes Dana'nın erkek arkadaşının banyosuna, ebeveynlerinin banyosuna, kız kardeşinin banyosuna doluşmuştu; kusuyor, tükürüyor, suyun altına geçebilmek için kafalarını çarpıştırarak kavga ediyordu.

Dışarıda, Dana kan ve klorlu suyla yarısı dolu bir jakuzinin içinde tek başınaydı. Ağlıyordu. Buna gülmek biraz uygunsuz kaçardı.

Sonraki gün, Dana'nın jinekoloğu kaçınılmaz düşük teşhisini koydu. Gerçekten, benim uydurduğum filan yok. Ama düşük, son on iki haftadır bebeğini özürlü ve Down sendromlu yapana kadar içtiğinden hiçbir haberi olmayan Dana için kaçınılmaz hariç her şeydi. İçtiği her cigarayla, çaktığı her bongla küçük böbrek taşı büyüklüğündeki bebeğini kanallarından dışarı attığına dair hiçbir fikri yoktu. Doktoru, bunlardan hiçbirinin dişi organının evi temizlemesine neden oldu dememişti; ama iyi geliyor da dememişti.

Dana'nın kazandığı bütün o kupaların bu olaydan sonra bir anlamı kalmadı. Üstlerine çiğ bebeğinizin parçalarını saçmanızı herkese unutturacak kadar eyalet şampiyonası kupası kazanabilirsiniz belki de. Ama büyük ihtimalle böyle bir şey asla unutturulamaz.

* * *

Ölüm kokteyli jakuzinin içinde gümbürderken, Corine telefonunu çıkarıyor. Daha henüz birlikteyken üçümüzün fotoğrafını çekmek istiyor. Ama bunu yapmasının bir yolu yok, en azından benimle fotoğraf çekemez. "Kusura bakma" diyor, "Gerçekten çok özür dilerim." O iğrenç fotoğraflar, insanların hayatını mahvedebiliyor. Eski erkek arkadaşım Trevor'a sorun. Onun tanıdığı herkese sorun.

Trevor, her öğle arası üstü açık Jeep'iyle liseden çıkıp beni okuldan almaya gelirdi. Jeep'in üzerindeki demir çubuklarına tutunup kendimi içeri çekerken her seferinde olabildiğince yavaş olmaya çalışırdım ki, benim gibi kendinden yaşça büyük sevgilisi olmayan okuldaki her kızı bir saniyeliğine de olsa kıskançlıktan çatlasın. Sandviç dükkânının arkasına park ettiğimizde dilini ağzıma sokup beni öpmesine, elini gömleğimden içeri sokmasına izin verirdim. Sutyen kopçasını elleriyle ararken, bana doğru eğildiğinde üstüne sinmiş sosis ve şurup kokusunu alabilirdim. Okulun şampiyon güreşçisi olarak her zaman yüksekleri hedeflerdi; elini külotumún içine sokmak istediğine "Sakin ol şampiyon"; fermuarımı açmak isteyince "Vitesi düşür"; kalkmış organının pembe başını kotundan çıkardığında "Frene bas!" derdim.

"Prensiplerime saygı duymak"la geçen bir süreden sonra Trevor öğle aralarında gelmemeye başladı. Okuldan sonra beni eve kadar götürmeyi bıraktı. Sidik kokulu otobüste bana sanki terk edildiğinin farkında olmayan biriymişim gibi bakarak sırıtan kızların arasında mahsur kalmıştım. Bunun olur bir yanı yoktu.

Resim eklenmiş bir mesaj gönderene kadar mesajlarıma geri dönmedi. Banyo aynasında, bolca ruj sürülüp, büzüştürülmüş dudaklar, dağınık saçlar ve biraz göbek dekoltesiyle; yani, kaşarlığın ilk aşamalarında fotoğraf çekene kadar. Çok klas yani anlayacağınız.

Trevor, *ikna olmadım,* diye cevap verdi.

Kevaşelik: İkinci aşama. Tişörtümün tamamen ortadan kaybolması ve kotumun ilk düğmesini açmam demekti.

Klik. Gönder.

Mesajı, *gittikçe yaklaşıyorsun,* oldu.

Sonrasında yaptığım şey hayatımda yaptığım en akıllıca şey değildi, evet ama ya sutyensiz, pantolonumu indirdiğim fotoğrafları gönderecektim ya da kendi oku-

lumdan çocuklarla çıkmaya devam edecektim. AVM'lerde sinemalara gidip, kafelerde takılmaya geri dönecektim. Beni her yere ailemin götürmesine mahkûm kalacaktım. Lütfen yani.

Klik. Gönder.

Başıma hiç gelmemesini istediğim şey, ilk başıma gelen şey oldu. Bu tür fotoğraflar cinsel hastalıkların yayılmasından daha hızlı yayılıyormuş. Trevor bunu iki arkadaşına, onlar da iki arkadaşına gönderdi derken, göğüslerimi dışarı çıkarmış, hemen hemen çıplak, seksi fotoğrafım gelecek yıl gideceğim lisede okuyan her erkeğin telefonuna yayıldı.

* * *

Not: Telefonunuzda benim çıplak fotoğraflarımın olması, bu fotoğrafları e-maille bütün kişi listesine göndermeniz, internette paylaşmanız çocuk pornosu ticareti kapsamına girer ve ağır suçtur.

* * *

Camları demirlikli araca alınan, kelepçelenmiş bütün çocuklara polislerin söylediği şey buydu. Bütün hepsi dördüncü ders saatinde sınıflardan toplanmış ve okulun dışında bekleyen, yan tarafında şerifin amblemi olan mavi ve uzun bir araca alınmıştı. Telefon şirketleri bu tür "istismara açık içerik" ile karşılaştığında polise haber vermekle hükümlüydü.

Ağlamam, tepinmem, polislere bağırmam, kimsenin beni zorlamadığını, hepsinin benim kendi fikrim olduğunu haykırmam hiçbir halta yaramadı.

Hepsi çıkmak istediğim çocuklardı. Beni mezuniyet balosuna götürmesini isteyebileceğim herhangi bir çocuğun ağabeysiydiler. Şimdi benim yüzümden sabıka ka-

yıtlarına suç yazılmıştı. Bütün bir erkek öğrenci güruhu, federal veri tabanına cinsel istismarcı olarak kaydedilmiş; hepsinin mahkeme kararıyla seks bağımlısı terapi gruplarına katılması ve mezuniyetten çok sonra bile sosyal güvenlik çalışanlarıyla görüşmesi gerekecekti.

Erkek arkadaşını sübyancı yapan bir sürtükle kaç kızın arkadaş olmak isteyeceğini biliyor musunuz? Hiç. Aynen bu yılki kızlar gibi gelecek yıl da, bu kızlardan hiçbiri benimle hiçbir ilişkisinin olmamasını isteyecekti.

* * *

Nefes alırken boğazınıza soktuğunuz çelik yumağın orayı kazıması dışında Ölüm Balonu Banyosu hiç can acıtmıyor. İnternet bu konuda tamamen haklı çıktı.

Sırtlarımız tuvalete ve jakuzinin merdivenlerine dayalı, Kızılderililer gibi çember kurarak oturuyoruz. Her yeri kaplayan naylon oturduğumuz yerde buruş buruş olup, altımızda toplanıyor. Çalan şarkının kaçıncı olduğunu sayamıyoruz artık. Hepimiz pamuk dolu kupkuru ağızlarla nefes alıyoruz; yorgun falan değiliz ama gözlerimizi kapalı.

Öksürme birdenbire başlıyor. Derin bir nefes alıp, içinizde tutmaya çalışınca ciğerleriniz aniden büzüşüyor. Dana'nın şiddetli nöbetleri başlayana dek bu konuda bir şey yapmadık. Evet, boğulma ve mide bulanma kısımlarının geleceğini biliyorsunuz ama birinin boğazından çıkıp duvara sıçrayan ıslak ve sıcak makarna selini görmeyi beklemiyorsunuz. Dana, daha ağzındaki parçaları temizleyemeden, Corine öne eğilip büyük bir demet halinde öğle yemeğinde yediklerini çıkartıyor.

Bütün isteğim zehirli gazı huzur içinde içime çekebilmekti. Zarif bir şekilde filan kendimi öldürebilmekti. Demek ki çok şey istiyormuşum.

Midemde ne varsa boğazımı cayır cayır yakarak geçiyor ve naylonda son yemeklerimizin oluşturduğu havuza havada kavis çizerek dökülüyor. Dana'nın yediği düdük makarna. Corine'nin yediği kızarmış tavuk. Benim yediğim vejetaryen burrito. Hayatta son yediğimiz şey olmasını beklediğimiz yemekler birbirine karışıp saçlarımızdan aşağı damlıyor.

* * *

Not: Bu anlatacaklarım İnternette yoktu. Hiçbir yerde "Herhangi bir şeyi yemeden önce yediklerinizi ağzınızdan itfaiye hortumu gibi fışkırtmaya hazır olun" yazmıyordu.

* * *

Corine'ni ikinci kusma dalgası vurduğunda, Dana ikiye katlanmış, kolları vücuduna kenetlenmişti ve başının arkası Corine'nin kusmuğuna battı. Dana'nın öğle yemeğinin yarısı da böylece, ağzının üstüne sıkıca bastırdığı ellerinin parmakları arasından fışkırdı, ben ise onun arkasında, sanki arkamda bir defans oyuncusu bana Heimlich manevrası yapıyormuş gibi kusuyor ve çığlık atıyordum. Kek kıvamındaki kusmuk havuzunda kan dokuları dolaşıyordu ve bunun kimden çıktığını bilmiyorduk. Corine'in yüzünden kalın gözyaşı şeritleri geçiyor, dudaklarının üzerinde birikip çenesinden büyük damlalar hallinde akıyordu. Dana, yüzündeki ıslak kahverengi saçlarını eliyle arkasına atarken, ela gözleri dehşetle kocaman açılmıştı.

O Uzakdoğuluların tarif ettikleriyle yakından uzaktan ilişkisi yoktu bütün bunların.

Huzurlu değildi.

Sakin değildi.
Hızlı değildi.

* * *

Midemde başka bir patlama daha oluyor, bu arada Dana kendini toparlayıp sıcak kusmuğun içinde kayarak ayağa kalkıyor. Ağzıma gelen kusmukları dışarı tükürüp, *yapma,* diye bağıramadan Dana kafasını tırnaklarıyla deldiği yerden içeri sokuyor. Kolunu içeri sokup banyo kapısını açabilmek için naylonun uçlarını yoluyor.

"Bekle!" diye bağırıyorum.

Ama Dana kapının aralığından ilk önce kafasını geçirip, sürünerek yatak odasına çıkıyor. Tıpkı bir bebeğin mide kremi nehrine doğması gibi. Bir taraftan Corine'in sırılsıklam olmuş kapüşonlusuna kusarken bütün gücümle bağırıyorum. "Pes edemezsin!" Corine beni bir kenara attığı gibi omuzlarının yardımıyla deliği genişletiyor. Yırtığın içinden geniş üst gövdesini oynatarak çıkıp, aralıktan geçerek yatak odasındaki Dana'nın yanına yığılıyor. Her yanları akciğer sıvısıyla kaplı. Hâlâ öğürüyorlar.

Kıçımın üstünde, kızlardan dökülen ve kapının kapanmasına engel olan şeyleri kapı tekrar kapanana kadar ayağımla tekmeliyorum. Bir saniyeliğine de olsa ayaktayım. Bu süre kapıyı tekrar kilitlemeye yetiyor. Sonra yer dönmeye başlıyor ve dizlerimin üstüne çöküyorum. Yanağım, üstünde kusmuk havuzu olan naylonla kaplanmış lüks banyo zeminine çarpıyor. Yüksek bir "klik" sesi duyuluyor. Ağzımın içinde kan tadı alıyorum.

Kızlar kapıyı yumrukluyorlar, çığlık atarak söyledikleri şeyler bana kilometrelerce uzaklıktan geliyor. Bugün kahvaltı yaptığım son gündü. Bugün annemi gördüğüm son gündü. Bugün o şarkıyı dinlediğim son gündü. Plan hep böyleydi.

Cennet, merhum büyükannemin kollarında uyanmak değilmiş. Bulutlar, İsa ve kucaklamalar da değilmiş. Çok parlak ışığın altında, herifin tekinin eldivenli parmaklarıyla gözkapağınızı sürekli arkaya doğru götürmesiymiş. Bağırmalar çağırmalarmış, kolunuza sokulan bir sürü iğneymiş, bir sürü insanın yüzlerini yüzünüzün dibine getirip *Susam Sokağı*'ndaki gibi salakça sorular sormasıymış.

"Hangi gündeyiz, bana söyleyebilir misin?"

"İki, iki daha kaç eder?"

"Hangi eyalette olduğumuzu biliyor musun?"

Ne kadar da salaklar, Tanrım!

* * *

Sonrasında bir hastanede olduğunuzu anlarsınız, bir odada yatıyorsunuzdur, perdelerin arkasından karanlık gözükür. Bir adam gelir, gömleğinin cebine sekiz tane filan kalem tıkmıştır. Sike benzer burnunu bir ileri bir geri sallayıp çok şanslı olduğunuzu, kimyasal karışımınızın aslında hiç ölümcül olmadığını söyler.

Siktiğimin interneti.

Hastane psikiyatrisi Dr. Pen Collector bütün bir gece orada kalsak da başımıza gelecek en kötü şeyin kusmak olduğunu söylüyor.

Siktiğimin Japonları.

Dr. Sikburunlu'nun sesi sakin ve rahat, alçak sesle konuşuyor. Bir anda iki hafta öncesine dönüp, aynı psikososyal değerlendirme sorularının sorulduğu okulun rehber öğretmenin ofisinde buluyorum kendimi.

"Hiç umutsuzluğa kapıldığın oluyor mu? Sanki hiçbir şey düzelmeyecekmiş gibi?"

Rehber öğretmenin odasının önündeki bekleme yerinde, kumaşı kaşındıran bir sandalyede halı deseninde-

ki kareleri sayıyor gibi görünen iki kızın karşısında oturuyorum. Üçümüzün de elinde bizi "biraz konuşmak" için çağıran pembe bir not var. Birbirimizi biliyoruz ama tanışmıyoruz. Şişman kıza dönüp, insanların kedili videoyla ilgili söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu söylüyorum. Atletik kumrala da insanların jakuzi olayı hakkında çenelerini tutmalarını çünkü o serserilerden hiçbirinin onu yargılamaya hakkı olmadığını.

İkisi de bana bakıp gülümsüyor.

Dr. Sikburunlu tamamen pasif mülakat modunda. Eğer midemde bir şey kalsaydı, nasıl-bu-noktaya-geldiğini-bana-anlatsana lafını derse kusmaya başlardım.

Tuvalet temizleyiciyle, amonyağı karıştırmamız gerekiyordu. Ya da çamaşır suyuyla ot kıranı.

Gelecekteki intihar riski oranını ölçen doktorun, koridorda bir aşağı bir yukarı volta atan annemin gerisinde sprey şişeleri ve fırça dolu bir el arabasını süren ufak, siyahi bir adam var. Spreyi kapı kollarına ve oda numaralarına sıkıyor, üstünde Kool-Aid yazan şişenin içinde ahududu gibi parlak renkte bir sıvı var.

Doktor aile içinde çatışma var mı, diye soruyor.

Hastanenin içinde bir yerlerde Corine'e ve Dana'ya da aynı sorular soruluyor. Sonuçta kendimizi doğru düzgün öldürmeyi bile beceremeyen kızlarız. İntihar mektuplarımız çoktan basılıp dalga geçmek için elden ele dolaşıyor. Kopyalanıp sonsuz sayıdaki adres listelerine iletildi.

Doktor hiç antidepresan alıp almadığımı soruyor.

Sessiz, sakin siyahi adam sprey şişesini sıkmaya ve silmeye devam ediyor.

* * *

Watson Ortaokulu'ndaki çocuklar ancak kendimizi öldürmezsek şaşırır. Apansız bastıran şokun etkisi tama-

men geçti. Okulun etrafında, Bedbaht Üçüzler hangi gün kendini öldürecek diye bahis oynanacak takvimler olacak. Ya da hangi yöntemi kullanacağımızla ilgili bahisler. Dana'nın, Corine'nin ve benim gelen kutularımız "Ağza silah dayamak her zaman güzel sonuçlar verir" gibi yararlı tavsiyeler ve hatasız bir ilmik bağlamak üzerine detaylı talimatlarla dibine kadar dolacak. Bunlara kullanışlı diyagramlar da eklenecek tabii.

Doktor "Arkanda acı içinde bırakacağın arkadaşlarını düşün bir" diyor.

Serum torbamı, Kool-Aid'in ahududu sıvısının içindeki zehirli dezenfektan ne ise onunla değiştirmenin ne kadar zor olduğunu merak ediyorum. Bence o kadar da zor değildir kesin. Basittir, herhalde.

Çin işi, Japon işi.

Charlie

Chris Lewis Carter

Barınak kapandı ama yine de biri kapı camına vuruyor; gerginlik içinde üç hızlı vuruş.

"Hey" diye bağırıyor dışarıdaki adam, "İçerde kimse var mı?"

Üç kere daha vuruyor kapı camına.

"Yardıma ihtiyacım var!"

Aniden kopan bu gürültü, düzinelerce gergin hayvanı bir anda kudurtuyor. Hırpani köpekler havlayıp, kafes kapılarına pati atıyor. Kürkleri perişan haldeki, çok yaşlı kediler ulurcasına miyavlıyor. Arka odayı acı acı ulumalar ve çarpan metal seslerinin gürültüsü dolduruyor.

Üç vuruş daha.

"Dışarıda hâlâ bir araba var. İçeride olduğunu biliyorum."

Siktir.

Yakın zamanda gitmemeye kararlı. Bu yüzden dışarının ışıklarını açıp, iki parmağımla kapı penceresindeki storu aralıyorum. Kapıdaki her kimse camın öbür tarafını taze, kırmızı kan lekelerini bastırarak görüşümü kapatıyor. Sadece uzun bir gölgeye bağlanan ayakkabılarını görebiliyorum.

Sahanlıkta dikilen, kahverengi montuyla uyumlu fötr şapka takan iri adamı görene kadar daha fazla parmaklığı aralıyorum. Bir koluyla on ikilik Budweiser kutusunun aşağı sarkan altını özen göstererek tutuyor.

"Nihayet" diyor, gözlerime bakabilmek için biraz eğilerek, "Kapıyı aç. Acil!"

Ağzımı *kapalıyız* dermiş gibi oynatsam da bu onun iradesini bozmaya yetmiyor.

"Anlamıyorsunuz ama. Ona *işkence* ediyorlardı. Gözünü... Aman yarabbim, sizin iyi olduğunuzu düşünürdüm ben."

İçerideki gürültü dinmişti. Kapının öbür tarafından Budweiser kutusunun miyavladığını duyuyorum.

Acınası.

Zavallı.

Siktir.

Birkaç dakika sonra adamla birlikte bir yığın belge ve tükürükle ıslanmış çiğneme oyuncaklarıyla dolup taşan, ufak yönetici ofisinde duruyoruz. Kucaklarında barınaktan aldıkları hayvanlarıyla, yüzlerinde gülümseme olan çocukların fotoğrafları duvarları süslüyor. Oda kesif bir çiş ve bayat mama kokusuyla dolu.

Adam kutuyu masamın üstüne koyup, kenarlarını kaldırıyor. Dişlerinin arasından havayı içine çekip, elle-

rini kutuya sokuyor ve içinden kan yüzünden yapış yapış ve siyah renkli kürkü kırpık kırpık olmuş bir şey çıkarıyor. "Aman Tanrım, zavallıya yaptıklarına bakar mısın?" Kanla parlayan sırtına elini sürüyor ve kedi bana dönüyor.

"Aman Tanrım" diyerek adamı tekrarlıyorum.

Daha ölmemiş olması bir mucize. Vücudunun yanlarındaki ve sırtındaki yaraların yanı sıra, sağ gözü kanla kaplı yuvasından aşağı doğru sarkıyor. Korneayı bağlı tutan tek şey, birkaç tane şişmiş kan damarı.

Hapşırdığında kırmızı bir duman çıkıp, önlüğümü lekeliyor.

Ellerim yavaşça buz kesmeye başlıyor, "Lanet olsun, inanamıyorum."

Ama beni böyle korkudan titreten şey kedinin yüzü değil. Geçen yedi yılda her şeye şahit oldum. Geçen yedi yılın her günü, barınağa şiddet ve ihmalkârlık kurbanı binlerce hayvan getirildi; kesilmiş kulaklar, kırılmış dişler, kesilmiş kuyruklar, ezilmiş patiler.

Hayır, beni asıl bu kadar etkileyen şey, dişi kedinin kafasının üstündeki iz. Kulaklarının gerisine kadar giden, büyük bir yıldıza benzeyen, kenarları köşeli, büyük, beyaz bir leke.

Tıpkı Charlie'ninki gibi.

Hatta onun yaşlarında olmalı. Önümde duran kedi, anice dövülmemiş olsaydı bile, yine de hayatının sonlarında.

Sağlam sağ gözünü bana dikiyor; Gözü, kırmızı bir kabuğun içindeki, açık mavi bir halka. Gözünü bana dikmesiyle, sivri cam kırıkları gibi anılarım, hafızamdan sel gibi boşalıyor.

"Onu Greenwood Caddesi'nin yakınlarındaki parkta buldum" diyor adam, "Şerefsiz veletler onu bıçaklıyordu. Onu iyileştirebilirsiniz, değil mi?"

Alnımı ovup, düşüncelerimi tekrar hizaya sokmaya çabalıyorum, "Kusura bakmayın, efendim. Biz sadece bir

barınağız. Hayvanları tedavi etmiyoruz. Veterinere götürülmesi gerekiyor."

Kedinin başını okşamaya başlıyor adam. Tamamen acı ve ıstırap içinde olması gereken şu anda bile, kedi adamın parmaklarına başını yaslayıp, mırlıyor. "O zaman onu iyileştirirler mi?"

Adam, kediyi okşarken kan damlalarını beyaz lekeye sürüp, lekeyi pembe yaparken ona bakıyorum. "Elbette ama kesinlikle ameliyat olması gerekiyor. Muhtemelen size birkaç yüzlüğe mal olur."

Sanki demin karısının sutyen ölçüsünü sormuşum gibi bakıyor bana, "Ah, Tanrım, onu eve almak istemiyorum ki. Onu sadece o küçük piçlerin elinden kurtarmak istemiştim."

Kedi adamın açıkta duran avucunun içine sokuluyor. Adam gözlerini kapatıp, derin bir nefes alıyor. "Onu bırakıp gidersem, ona ne olur?"

Barınağın, genellikle yaraları çok ağır olmayan, uygun yaştaki sokak hayvanlarının tedavisini üstlendiğini açıklıyorum ona. Ama bu kedininki gibi özel vakalarda genellikle hayvanın uyutulmasını önerdiğimizi söylüyorum.

Sodyum pentaorbital.

Hızlı ve acısız.

Bunu bu kadar duygusuzca anlatmak beni adi herifin tekiymiş gibi gösteriyor, biliyorum ama benim de ellerim kollarım bağlı, yapabileceğim hiçbir şey yok. Zaten şu halde bile, barınak fazlasıyla dolu ve kimse onun yaşında bir kediyi, üstelik yaralı bir kediyi evine almaz.

Çünkü barınaklarla ilgili acı gerçek bu, aslında hayvanları kurtarma gibi bir amaçları yok.

Bunun yakınından bile geçmiyor.

İnsan kibrini tatmin etmek için varlar. Yirmi dolar ve bir karakter referansı karşılığı kurtarıcı rolünü oynamak isteyen herkes için en mükemmel tercih biziz.

İnsanlar buraya bir hayvan almak için gelmiyor sadece. Arkadaşlarına ve ailelerine anlatabilecekleri acıklı bir hikâyeleri olsun istiyorlar. Sadece kendilerinin, kötü muamele edilmiş, zavallı bir sokak hayvanına normal hayatta bir şans verecek kadar iyi olduğunu herkese göstermek istiyorlar.

Ama işin bityeniği şurada: Anlattıkları hikâyenin çok fazla iyi olmaması lazım. O kadar iyi olması demek, onlar için fazladan uğraş ya da, daha da beteri, mide bulandırıcı bir ev hayvanı anlamına gelir.

Onların istedikleri, tamamen kör bir Amerikan kısa tüylü değildir, o kadar da kötü durumda olmayan, az beslenmiş tekirdir. Patlamalı ishali olan Border collie'dense, kesik kulaklı Alman kurdunu alırlar.

Herkes kurtarıcı rolüne soyunur ama aslında kimse gerçekten yardıma muhtaç olan hayvanları sahiplenmek istemez.

Kedi durumun tamamen farkındaymış gibi miyavlıyor. Açık mavi gözüyle tekrar bana bakıyor.

Charlie'nin gözü.

"En azından ilkyardım uygulayamaz mısınız?" diye soruyor bana adam, "Acısını hafifletecek bir şeyler yapamaz mısınız?"

Ona artık çok geç olduğunu, ikimizin de yapacağım herhangi bir şeyin kedinin değil, onun acısını dindireceğini bal gibi bildiğimizi söylemek geliyor içimden. Ama onun kediyi göğsüne yaslamasını, beyaz lekesini yavaşça okşamasını izlemek, hayır dememi engelliyor, "Evet, tabii yapabilirim."

Adam kafasını sallayıp, yanakların titremesine yol açacak şekilde iç geçiriyor. "Çocuklar böyle bir şeyi yapabiliyorsa, gerçekten boktan bir dünyada yaşıyoruz demektir."

"Merak etmeyin. Günün birinde çok pişmanlar olacaklar." Sonra da hiç farkında olmadan ekliyorum, "Canını acıtmayı istememişlerse bile."

Adam gözlerini kısarak bana bakıyor, "Sana oradan kaza gibi mi görünüyor bu? O küçük piçler..." Duraklıyor, "Artık aynı kediyi konuşmuyoruz, değil mi?"

Hassiktir.

On beş yıldır ağzımdan Charlie'yle ilgili bir şey çıkmamıştı. Ama karşımdaki bu ezilmiş, Charlie'nin tıpkısı olan kediler içimden kelimeleri söküp çıkarıyor. İtiraf çıkarmamı bekleyen bir kedi rahip karşımdaki.

"Kız kardeşimin dokuzuncu yaş günü partisiydi" diyorum.

Jessica her zaman, her şeyin en iyisini isteyen küçük, şımarık veledin tekiydi. Anne, babamız ellerindekiyle zorla geçinen insanlar olmasına rağmen, her nasıl olduysa arka bahçemizi küçük, şaşaalı bir panayıra çevirmeyi başarmışlardı. Minyatür bir midilli, zıpzıp kale kiralayıp, bahçedeki her şeyin üstüne yüzlerce renkli uçan balonlar bağlamışlardı. Bunları adama anlatırken, cebimden çıkardığım eldivenleri ellerime takıyorum.

"Kız kardeşimle aramızda arkadaşlık diyebileceğiniz türden bir ilişki yoktu" diyorum. "Aslına bakarsanız birbirimizden nefret ederdik. Jessica eline geçen her fırsatta çarpık dişlerimle ve gözlüklerimle dalga geçerdi."

Masanın üstündeki kutudan bir düzine Kleenex mendil çıkarıp, kedinin sırtına ve yanlarına bastırıyorum. Elimdeki tomar tomar peçeteler kedinin kanıyla kırmızıya dönüyor.

"Jessica'nın yüze yakın oyuncak paketini açtığını izledik –oyuncaklar, oyunlar, iki dolabı dolduracak kadar elbise–. Hangi kız çocuğu olsa sevinçten deliye dönerdi ama Jessica kollarını sıkıca bacaklarına dolamış, ağzını büzmüş çimenlerin üstünde oturuyordu Orada durmuş,

kafasında prenses tacı, üstünde kırmızı renkteki yazlık elbisesi sanki bir çift eski çoraptan başka hiçbir şey almamış gibi suratını büzüyordu."

Kedi yeniden hapşırıyor. Başka bir kırmızı duman yerdeki parçalanmış, içi çıkmış oyuncağı lekeliyor. O da eldivenler ve kanla çoktan sırılsıklam olmuş Kleenex'lerle birlikte çöpü boyluyor.

"İşte tam o sırada annemle, babam ellerinde tuttukları bir koliyle gösteri yapa yapa evden çıktı" diyorum başka bir eldiven takarken.

Annem, biricik doğum günü çocuğunun bir hediyesi daha olduğunun duyurusunu abarta abarta yapmıştı. Herkes, kolinin kenarlarını yırtarcasına açıp ciyaklayan Jessica'nın etrafına toplanmıştı,.

Adam, "Dur, tahmin edeyim. Bir kedi?" diye homurdanıyor.

"Bir kedi yavrusu" diyorum, masanın çekmecesinden ilkyardım setini çıkarırken. "Sekiz haftalık bile değildi. Jessica ellerini kutuya sokup, minik bir tüy yumağı çıkardı. Kafasının üstündeki beyaz leke hariç simsiyahtı."

Adam önce gözlerini kısıyor fakat hemen sonra, olayı kavrayınca gözleri açılıyor. Kanla kaplı parmağıyla, kedinin artık pembeye dönüşmüş lekesinin dış hatlarını okşuyor ama hiçbir şey demiyor.

"Jessica hemen oracıkta kedinin adını Charlie koydu, annemle babama sarılıp isteyip isteyebileceği tek hediyenin bu olduğunu söyledi. Sonra da Charlie'yi alıp bahçede gezdirdi ve bütün çocukların onu sevmesine izin verdi."

Ben hariç herkese yani.

Elime ilkyardım setinden küçük bir makas alıp, çöp kutusunu kedinin altına kaydırıyorum. Yaralarının çevresindeki yapış yapış olmuş yumakları keserken usulca mırlıyor.

"Sıra en sonunda bana geldiğinde, Jessica seke seke yanıma gelip, bana çirkin çocukların Charlie'yi sevmeye hakkı olmadığını söyledi. Bunu duyan diğer çocuklar katıla katıla gülerken, ben gözyaşları içinde piknik masalarının oraya doğru kaçtım. Bu arada Jessica, Charlie'yi anneme vermiş ve diğerleriyle beraber zıpzıp kalede oynamaya gitmişti."

Başka bir eldiven çiftini daha çöpe atıp, elime yenisini geçiriyorum. İlk yardım setinden iğnesiz bir şırınga ve bir şişe hidrojen peroksit çıkarıyorum.

"Anneme, Jessica'nın bana ne yaptığını anlatmaya uğraştım ama kız kardeşimle ilgili meselelerde hiçbir zaman benim tarafımı tutmazdı. Bana Jessica'nın her zamanki gibi şapşallık yaptığını ve onu ciddiye almamam gerektiğini söyledi. Ortada darılacak bir şeyin olmadığını göstermek için onla, babam doğum günü pastasını içerden getirmeye giderken birkaç dakikalığına Charlie'ye bakmama izin verdi. Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Charlie'yi kucağıma bırakıp içeri yöneldi."

Şırıngayı peroksitle doldurup, kutudan biraz daha Kleenex çıkarıyorum. "O kadar fazla ellenmekten bunalmıştı galiba. Çünkü onu okşamaya çalıştığımda tırnaklarını o kadar derine batırdı ki, elim kanamaya başladı."

Her peroksit sıkışımda kedinin tüylerinden beyaz köpükler boşalıyor. Kleenex, pembeye boyanmış çözeltiyi çekiyor.

"Jessica'nın salak kedisi bile beni sevmiyordu ve artık canıma tak etmişti. İkisine de bundan sonra beni itip kakamayacaklarını göstermem gerekiyordu. İşte o anda piknik masalarının tahtalarına bağlanmış bir sürü uçan balon olduğunu fark ettim."

Dördüncü eldiveni takıp, ilkyardım setinden gazlı bez çıkarırken adam şapkasını başından çıkarıp, kendisine doğru sallamaya başlıyor.

"Charlie'yi, eşofman üstümün ön cebine koyup, balonları bir arada tutan renkli kurdeleleri kesmeye koyuldum. Üstlerinde büyük harflerle 'İYİ Kİ DOĞDUN PRENSES' yazan gümüşrengi, büyük balonlardan belki de iki düzine kadar toplamıştım. Masaların arka tarafına çöküp, kurdelelerin üst kısmına bir düğüm attım ve balonları birleştirdim, altına büyük bir ilmek attım. O yazın başlarında birlikte balığa çıktığımızda babam bana nasıl ilmek atılacağını öğretmişti. İlmeklerle ilgili en önemli şey, ne kadar sıkı çekersen o kadar darlaşmalarıdır."

Adama ağırlığını diğer ayağına verip kapıya doğru bakıyor. Bu ofisten, bu barınaktan çıkıp giderse onu kimsenin durduramayacağını ikimiz de biliyoruz ama o hareket etmiyor.

Belki de yabancı birinin yaşlı, sakat bir kediden dolayı onunla en büyük sırrını paylaşması onun merakını çelmiştir. Ya da, belki de hikâyem bir araba kazasının sözsel karşılığıdır ve o da kendine engel olamadan dönüp, dönüp duruyordur.

Her durumda da hikâyenin sonuna kadar burada kalacak.

"Bütün çocuklar bahçenin öbür tarafındaki zıpzıp kalede oynuyordu. Annemle, babam da ortada değildi. Elime harika bir fırsat geçmişti. Charlie'yi cebimden çıkarıp karnının ortasından ilmiğe geçirdim ve piknik masalarından birinin üstüne çıkıp bağırdım, 'Jessica, bak yanımda kim var!'"

Adam uzunca bir nefes alıyor. Kediyi beyaz, ince gazlı bez şeritleriyle sarabilmem için titreyen kollarını uzatıyor.

Çok geçmeden Jessica kaleden zıplayarak çıkıp benim olduğum yere bakmaya başlıyor. Ara sıra onun gözünden nasıl göründüğümü çok merak ederim; Sürekli eziyet ettiği kardeşinin elinde bir sürü balona bağladığı yeni

kedi yavrusuyla, piknik masasının üstünde görmenin nasıl bir şey olduğunu düşünürüm.

"Bahçenin öbür tarafından bana doğru koşmaya başladı" diyorum, " 'Charlie! Charlie! Onu bırak!' diye çığlıklar atıyordu."

Şimdi de adam neredeyse mırıldıyordu. Ağzı hava kilidiyle mühürlenmişti sanki boğazının arkasından bir inilti duyuluyordu.

"Kediye zarar vermek hiçbir zaman aklımın ucundan geçmedi. Sadece Jessica'yı korkutmak istemiştim. Kedisinin birkaç saniyede havada kalmasının görüntüsü, bir daha hiçbir zaman bana bulaşamamasını sağlayacaktı."

En azından plan böyleydi.

Gazlı bez bantlandı. Masanın bir köşesine yaslanıyorum. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyor, on beş yılın vicdan azabı bu küçük ofise dökülüyor.

"Bir saniyeliğine planımın gerçekleşemeyeceğini düşündüm ama Charlie ancak bir pelüş oyuncak kadar ağırdı. Elimden bıraktığımda balonlar onu yukarı doğru çekti. Kedi ağlamaya başlamıştı; kendini düğümden kurtarmaya çalıştı ama bu ancak düğümün daha da sıkılaşmasına neden oldu."

"Aman Allahım" diyor adam.

"O zamana kadar diğer çocuklar hep beraber kaleden dışarı dökülmüş; gökyüzünü gösterip, bağırıyordu. Jessica koşarken midilli bokuna basıp, yüzüstü yere kapaklanmıştı. Ortama tamamen kaos hâkimdi; isteğimin yerine geldiğine beni ikna etmeye yeter de, artardı bile. Ama Charlie'yi yakalamak için elimi uzattığımda, elime havadan başka bir şey gelmedi."

Ofise tamamen sessizliğe bürünmüştü. Kedi bile ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatlice dinliyormuş gibiydi.

"Balonlar Charlie'yi çok hızlı bir şekilde, çok yukarılara çıkarmıştı. Şimdiden bir kol mesafesinden daha yu-

karıdaydı ve her saniye daha da yukarılara çıkıyordu. Bütün gücümü ortaya koyarak zıpladığımda bile parmaklarım sadece minik patisinin tüylerine değip geçti. Uçmasını izlemekten ziyade yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İkinci katın penceresini geçip, çatıdaki uydu antenine değdi ve sonra da hiçbir engele takılmadan evin üstünden uçtu."

Kanla ıslanmış yere bakıp, kafamı sallıyorum "En kötü kısmı neydi, öğrenmek ister misiniz? Onu bıraktıktan hemen sonra, bir saniyeliğine doğrudan bana o hüzünlü, mavi gözleriyle baktı."

Adam dudaklarını ısırıyor. Bir koluyla kediyi hâlâ bir bebeği tutarmış gibi tutuyor, titreyen parmaklarıyla kafasını okşuyor.

"Annemler bu gürültü patırtının neden koptuğunu anlamak için en sonundan evden fırlayarak çıktığında, ben çoktan piknik masasından atlayıp bahçeden dışarıya atmıştım kendimi. Artık yukarıya bakacak cesareti kendimde bulamıyordum ama yerde balonların gölgesini hâlâ görebiliyordum. Koşarak sokağın yarısını geçtiğimde bile balonların gölgesi hâlâ kaldırımda kayarak ilerliyordu. Neredeyse beni takip ediyor gibiydi."

Adam hırıltılarla nefes alıp, veriyor; anlattığım hikâyenin doruk noktası onu nefes alma yeteneğinden yoksun bırakıyor sanki. "Sonra ne oldu?" diye soruyor.

İlkyardım setinin kapağına dokunuyorum, kapak kapanıyor. "Annemler Jessica'ya yeni ev hayvanı almak istedi ama o başka bir hayvan istemiyordu. Ben bir yıllık ceza aldım ve bir daha hiç ev hayvanımız olmadı."

"Charlie'ye ne oldu?"

"Olay da bu ya. Kimse onun cesedini bulamadı. Ne yerel barınaklar ne komşularımız ne de ben sürekli yaptığımız aramalarda, onu bulamadık. Kuş olup, uçmuştu sanki. Bir parçam her zaman acaba kurtuldu mu diye

düşündü. Olur da sokak hayvanlarının arasına karışırsa, elbet buraya da gelirdi. Biliyorum, kulağa delice geliyor ama."

"Hiç de bile. Yani gerçekten onun bu kedi olabileceğini mi düşünüyorsun?" Kediyi bir tür antik ritüelin sonunu canlandırıyormuş gibi bana uzatıyor.

Onu adamın kanlı ellerinden alıyorum. "Dinlediğiniz için sağ olun" diyorum, "Ama Charlie öldü."

Adam kaşlarını çatıyor, sonra da bir elini paltosunun cebine atıp bir kartvizit çıkarıyor. "Alın" diyor kartvizitini masaya atarak, "Ona ne olduğunu haber verin bana, olur mu?" Kediye son bir kez bakarak iç geçiriyor.

"Aman Tanrım" diyor arkasını dönerken. "Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz. Ne kadar boktan bir dünyada..." Sesi koridorda yankılanıyor, sonra da yeni bir hayvan korosunun yükselmesine neden olan kapı çarpma sesi duyuluyor.

Orada kedi kucağımda, onun sıcaklığını kolumda hissederek kalakalıyorum.

"Charlie" diyorum, telefonu elime alıp, boş parmağımın işaretparmağıyla numaraları tuşlarken, "Bu gerçekten sen misin?"

Hattın diğer ucunda biri telefonu açıyor.

"Merhaba, Doktor?" diyorum, "Ben, Roger. Bu saatte aradığım için kusura bakma ama bu sefer kişisel acil bir durum var. Benim kedimle ilgili."

Ve Charlie mırlıyor.

Kâğıt

Gayle Towell

Onun elleri büyüktü. Kyle'ın değildi. Kyle'ın elleri küçük –benim ellerim kadar küçük– ama onun parmakları birazcık daha uzundu. Ama *o*, onunkiler büyüktü. Bir de, ellerinin derisindeki çizgilerin garip şekilleri vardı. Ellerinize yakından baktığınız gördüğünüz o çapraz çizgiler, ondakiler daha büyüktü.

Bir de, kıllıydı. Cidden çok kıllıydı. Üstümden indiğinde, karnının üstünde iki düzineden fazla siyah, kıvırcık göğüs kılı olurdu. Şimdi, Kyle'ın sağ meme ucunun etrafında tamı tamına dört, soldakindeyse üç kıl var, hepsi bu kadar.

Kokusu, sürdüğü o ucuz parfümle ter kokusunun karışımı olan o kokusu.

Hiçbir zaman bana "Seni seviyorum" demedi. Her zaman "Seni sevdiğimi zaten biliyorsun" derdi. Buna kandığım için geri zekâlı beynimin yıkanmış falan olması gerekir.

Evet, ben, Jane, harika çocuk, zeki olan, genç ve salaktım. Saftım. Jane daha yirmi yaşındayken kendisinden daha yaşlı bir erkekle evlenebilirdi çünkü o, o kadar akıllıydı. Adam, onun kollarını başının yukarısında birleştirir, bileklerini o kadar sıkardı ki, morartırdı. Vajinası daha ıslanmamışken siker, kanatırdı.

Bunun adı da mutluluktu.

Jane'in canı çektiğinde değil, saçlarından sıkıca tutarak, yüzünü sikine getirip oral seks yaptırırdı.

Bunun adı da evlilikti.

Kyle'la evlenmeyeceğim. Bana teklif etse bile ki daha etmedi. Çünkü açıkça görülüyor ki, evlilik imza atılan bir kâğıttan ibaretmiş sadece.

Yatağımızdayız, çıplağız; Kyle üstümde bir oraya, bir buraya gidiyor. "Okşamaktan zevk aldığım bütün her yer neden senin geri çekilmene neden oluyor? Meme uçlarını öpme" dalga geçiyor benimle. "Boynumu öpme ve Tanrı esirgesin kasıkların yakınından bile geçme."

"Kurallar böyle" diyorum ben de, "Kuralları biliyorsun."

"Ama durmuş, önümde uzanıyorsun" alnımı öpüyor, "Üstünde teninden başka hiçbir şey yok" yanağımı öpüyor, "Bizim yatağımızda" dudaklarımı öpüyor, "ve ben kendime engel olamıyorum işte." Meme uçlarından birine doğru uzanıyor.

Ama ben hızlı davranıyorum. Memelerimin üstünü ellerimle kapatıyorum.

Yüzüne düşen tel tel sarı saçlarının arasından bana gülümsüyor. Saçlarını uzatıyor. Ben istediğim için. Ona yakışacağını söylediğim için.

Elimi uzatıp, saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. Ben de kendimi zorlayarak ona geri gülümsüyorum. "Yarın sabah erken uyanmam lazım."

Yetti artık anlamına gelen, alışkanlık haline gelmiş şekilde iç geçiriyor ve yatak odasının kapısına bakıp yataktan çıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Daha sonra gelirim yatağa."

"Bana kızdın mı? Kızma, lütfen bana kızma."

Üzerime eğilip, battaniyeyi boğazıma kadar çekiyor. İnce parmaklarını karışmış, siyah saçlarımın arasından geçiriyor. "Bugün balığa yem verdin mi?"

Cevap olarak kafamı sallıyorum.

* * *

Bugün yeni işimdeki ikinci günüm ve belli ki kadınlar tuvaletinde hiç ağza alınmayan bir görgü kuralı var. Bir önceki kişi her zaman büyük peçete rulosundan bir parça çekip, kendisinden sonra gelen kişinin kullanımına sunuyor. Bu sabah yine, ellerimi yıkadıktan sonra bir parça peçete beni hazır bekliyor ve onu koparıyorum. Bir parça daha çıkarmak için elimi makinenin koluna koyuyorum ama bunu yapmıyorum.

Bugünün dışında iki gün daha sürecek olan, bütün günü alan yeni eleman eğitimindeyim. Bir düzine yeni elemanı birden işe alıp, tüm gün süren ve gizemli kodlamaları olan derslere katılmamızı sağlıyorlar. Bu noktada işimin ne gibi şeyleri içerdiğinden emin bile değilim. Unvanım, Aktuaryal Araştırma Analisti. Aslında gerçekten aktuaryal da değil çünkü okurken benim planım bu yönde olmadığından hiç aktuaryal dersi almadım. Doktoramdan bir tez uzakta olmak, lisans eğitiminde aldığım üç dönem istatistik ve bir dönem işletme derslerinin ya-

nında ikinci planda kaldı. Lisansüstü eğitim buraya kadarmış.

Konferans odasında ışıklar ideal aydınlığı yakalayabilmek amacıyla gittikçe azalan bir değişimde bir yanıyor, bir sönüyor, bir yanıyor, bir sönüyor. Takım eğitmenimiz ışıkların, PowerPoint sunumunun iyice görülebileceği kadar sönük ama herkesin not alabileceği kadar da parlak olduğu o ince ayarı bulmaya çalışıyor.

İlk sunum Yeni Eleman Başarı Eğitimi'nin (Y.E.B.E.) genel bir değerlendirmesi ki, belli ki dün gördüğümüz Yeni Eleman Oryantasyonu'ndan (Y.E.O.) daha farklı bir şey. Bundan sonra, üstünde A4 boyutunda çeşitli resimler olan üç katlanabilir masanın olduğu bir odaya gönderiliyoruz. Çok ünlü sanatsal resimler. Çok iyi bilinen yerlerin fotoğrafları. Her gün kullanılan nesnelerin yakından çekimleri. Bizden, bunlar arasında sessizce dolaşıp, yeni iş ortamını temsil ettiğini düşündüğümüz resmi seçmemiz isteniyor.

Bir süre sonra kendimi sıra komşuma, yanaklarına akupunktur iğneleri batırılmış bir yüzün yakın çekim fotoğrafının, yeni bir işin, sonunda her şeyin iyi olacağı umuduyla kendini potansiyel olarak acı verecek bir şeye açmak olduğunu temsil ettiğini açıklamaya çalışırken buluyorum.

Sıra komşum Karin (Karen değil ve elbette ki, yaka etiketinde "i" harfinin noktasını kalp biçiminde yapma ihtiyacı hissetmiş) el ele tutuşan çocukların olduğu bir fotoğrafı seçmiş çünkü yeni bir işin, yeni şeyler öğrenme ve takım çalışmasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Odada yalnızca iki kadın olduğumuz için kendisini benim kankam zannediyor ama açıkçası tek ortak noktamız vajina ve memelerimiz olması.

Arayı tuvaletteki bir bölmede saklanarak ve orada tek başıma, zamanı öldürmeye çalışarak geçiriyorum. Ce-

bimden bir kalem çıkartıyorum. Duvarda asılı olan büyük tuvalet kâğıdı rulosuna bir daire çiziyorum. Dairenin içine gülen bir surat yapıyorum. Ardından, altına çöp adam vücudu çizip, rulonun en altında kalan yere topuklu ayakkabılar ekliyorum. Üçgen şeklinde bir elbise, uzun saç ve bütün bu kostümü tamamlamak amacıyla başına da bir kurdele ekliyorum.

Ellerimi yıkayıp, peçete kâğıdını kopardıktan sona benden sonraki kişinin kullanımına hazır olsun diye yaklaşık kırk santimlik peçeteyi aşağı çekip, bırakıyorum.

* * *

Kyle bir rüya gördüğünü söylüyor. Garip bir rüya. Beni kurtarmaya çalışıyormuş ama beni bulamıyormuş. Bir tür görünmez bir portalın arkasındaymışım. Çok fazla video oyunu oynadığını söylüyorum. Hayır, öyle değil, ciddiyim diyor. Garip tarafı, diye ekliyor, dördüncü boyuta ulaşabilseymiş beni bulabilecekmiş. Kimse size öyle olduğunu söylemese de, bir yerde görmeseniz de yine de bir şeyi bildiğiniz rüyalardan biriymiş. Kumun üstünde ayakta duruyormuş. Yerde, bir çember oluşturacak bir biçimde beş tane çakıl taşı duruyormuş. Bir çubukla kumun üstünü çizmiş. Her bir çakıl taşını, diğerine bağlayacak şekilde aralarına çizgi çekmiş.

"Tam bir diyagram" diyorum ona.

"Ne?" diyor.

"O çizdiğin tam bir diyagram, yani tüm köşeler birbirlerine bağlanabiliyor."

"Öyle mi?" diyor, "Her neyse, dördüncü boyuta o şekilde girmeyi başardım."

* * *

İşyerinde, çöpten kadın figürümün ayakları gitmiş. Şimdi sadece üçgen bir elbiseden, ellerden ve bir baştan ibaret. Bir de, kafasındaki kurdele ve yüzündeki gülümsemeden. Kalemimi çıkarıp, ağzından çıkan bir baloncuk çiziyorum. İçine ise: "Ah hayır! Kendimi çok kullanılmış hissediyorum!" yazıyorum. Ama yüzünde hâlâ aptalca bir sırıtma olduğu için sonuna "Kikiki" diye ekliyorum.

Konferans odasındaki büyük masanın çevresinde oturuyoruz, biri bana baktığında tek düşünebildiğim üstümdeki kazağın bolluğu ve bu sabah saçlarımı yıkamamış olduğum. İki saat boyunca veri programlarına bakarken, içimde kalbimin atması gerekenden daha hızlı attığı gibi bir his var. İçimden yükselen bu panik, odadaki herhangi birinin bana her an saldıracağı ve kaçmaya hazır olmam gerektiği hissi –sandalyem ne zaman çok fazla gıcırdasa yere bir çentik atıyor–.

En nihayetinde odalarımıza kavuştuğumuz için bugün öğle arasında kendi odama saklanıyorum. Masamın altında oturuyorum çünkü burası hoşuma gidiyor. Kendimi güvende hissediyorum burada. Herkes kafeteryada yavaş yavaş birbirlerini tanımaya başlarken, ben burada küçük dünyamda sandviçimi yiyorum. Standard olarak şu sorular soruluyor: "Hangi okuldan mezunsun? Aslında nerelisin?" vs. Ama bugün yaptıkları diyetleri, ailelerinin soyunu ve tuttukları takımları anlatmaya geçmişlerdir gerçi.

Masanın altında beni sinir eden tek şey, burada dik bir şekilde oturamamak. Ya öne doğru 45 derece eğim yaparak oturmam lazım ya da sırtımı eğerek, duvara verip oturmam lazım. Ama duvar boyasının dokusunda biraz aşırıya kaçtıkları için her yaslandığımda gömleğim duvara takılıyor. Yine de buna değer. Sadece bana ait bir alanımın olması her şeye değer.

Yerfıstığı ezmeli sandviçi bitirdiğim anda biri odamın kapısına vuruyor. Arka arkaya üç güçlü vuruş. Karin de olabilir ama sanki bir erkeğin kapı çalışına benziyor. Nefesimi tutuyorum. Kapıyı kilitlememiştim; yani, kapıyı çalan her kimse içeri girdiğinde beni masanın altında bu halde görecek. İçimden altmışa kadar sayıp, geri nefes veriyorum. Kapıdaki her kimse gitti ama beni yine konferans odasında hissettiğim gibi hissettirdi. Bu histen nefret ediyorum. Ellerim titriyor hatta.

Aranın bitmesine yirmi dakika var hâlâ. Bu yüzden cebimden tükenmezkalemimi çıkartıyorum. Masamın altına, Kyle'ın rüyasında gördüğü beş noktayı çizip, her noktayı birbirine bir doğruyla birleştiriyorum. Ortaya çıkan şekil bir beşgen içinde, beş köşeli yıldız. Üstünü karalıyorum.

Üç nokta çizip, aralarına doğru çiziyorum. Basit. Bir üçgen. Buna topolojide iki-simpleks deniyor; yani, ikiboyutlu uzayın bir tür temel prototipi.

Dört nokta çizip, her noktayı birbiriyle bir doğruyla bağlıyorum. Bunu görmesi biraz daha zor ama bu iki boyuta sıkıştırılmış bir üçgen piramit. Üç-simpleks; üçboyutlu uzayın temel prototipi. Elinizde dört tane üçgen olduğunu hayal edin ve bunları uçlarından birbirine yapıştırarak kapalı bir şekil yapın. Sonra düzleştirin. İşte elinizde şimdi çizdiğim şekil var.

Bu şekilde, birbiriyle bağlanmış beş nokta dört-simleksi oluşturuyor. Dörtboyutlu uzayın temel prototipi. Kyle'ın bilinçaltı dahi olmalı. Beş piramidi alıp birbirine yapıştırdığınızı düşünün. Bunu üçboyutlu uzayda yapamazsınız. Ama eğer yapabilseydiniz, dört-simpleks oluşturmuş olursunuz. Bunu iki boyuta sığdırdığınızda ise elinizde bir beşgen olmuş olur.

* * *

Sarımsak kokularının yayıldığı kapıya doğru yürüyorum. Kyle mutfakta, makarna suyunu süzüyor. Yemek yapmış. Çok güzel görünen bir yemek. Aslında yemek yapmaktan nefret eder. Eğer ben yemek yapmazsam, tamamen mısır gevreğiyle yaşayabilir. Buzdolabımızın üzeri mısır gevreği kutularıyla dolu, içlerinde sadece bir tabaklık bayatlamış mısır gevreği var. Hani bir kutunun dibinde kalanları yemek içinizden gelmez ama atmak da istemezsiniz çünkü israf olur? Aynen öyle.

"Hey?" diyor, "Üçüncü günün nasıldı, bakalım?"

"Hiç boş durmamışsın?" diyorum karşılık olarak.

"Otur, otur. Yemek hazır nerdeyse. Her şeyi anlatmanı istiyorum bana."

Kırmızı güllerle dolu bir vazo masanın ortasında duruyor. Bu çiçekçi kokusu ve çiçeğin ambalajı bana lisedeyken çalıştığım anneannemin çiçek dükkânını anımsatıyor. Çalıştığım ilk işti. Üniversiteye gitmeden hemen önce. Yumuşak yapraklara dokunup, birini koparttıyorum. Oturuyorum. Kâğıt inceliğindeki yaprağı baş ve işaretparmağım arasında tutarak, okşarken Kyle'ı bekliyorum.

İki elinde buharı tüten tabaklarla geliyor. Birini önüme, birini de yanımdaki sandalyenin hizasındaki masanın üstüne koyuyor. Işıkları kapatıp yanıma oturuyor ve bana gülümsüyor. Uzanıp, alnının üstündeki saçları kulağının arkasına alıyorum. Benden bir şeyler anlatmamı bekliyor. Çatalı elime alıp, makarnayla oynamaya başlıyorum. Bir süre beni izliyor sonra o da aynı şeyi yapıyor.

Rüyasında kuma çizdiği şeklin gerçekten de dörtboyutlu bir şekil olduğunu söylüyorum ona neden sonra. Yemeğin ortasındayken ayağa kalkıp, ışıkları açıyorum tekrar.

Kyle ağzı hafif aralık, kaşlarının ortası bir araya toplanmış beni izliyor.

Salondaki masadan bir kâğıt alıp, cebimden tükenmezkalemimi çıkartıyorum. Tekrar oturarak, tabağımı bir kenara itiyorum. Kalemi açıp, ona bakıyorum.

Dudaklarını çiğneyerek, beni bekliyor.

Ona bir topoloji dersi veriyorum oracıkta. Dört yüzlülerin nasıl görülebileceğini gösteriyorum. Ona, son dört yüzlünün içinin nasıl olduğunu ve bunun da bir şekilde dördüncü boyut olduğunu anlatıyorum.

Biliyorum, diyor. Rüyasında da böyleymiş. Rüyasının sonunu daha anlatmadığını söylüyor.

* * *

Oryantasyonun dördüncü ve son günündeyim. Tuvalet kâğıdındaki kız artık sadece bir kafadan ibaret. Kafasındaki kurdele ve yüzündeki gülümseme hâlâ duruyor. Bugün kafa üstü duruyor, onu tekrar çeviriyorum. Bugün yeni bir konuşma baloncuğu var: *Gördünüz mü hanımlar? İşin çok uzamasına izin verirseniz, sonunuz bu olur.* Ellerimi kuruttuktan sonra kâğıt havluyu yine aşağıya çekiyorum. Ama bu sefer altını, otellerde yaptıkları gibi kıvırıyorum.

Binadan dışarıya çıkarken büyük bir toplantı salonunun önünden geçiyorum. Kapısı açık duruyor. Odanın bir yanı, şehri, gören büyük bir pencereden oluşuyor. İçeride kimse görünmüyor, ben de içeri giriyorum. Onuncu kattayız, nehrin diğer tarafına kadar her yer görünüyor buradan. Evime giden otoban çıkışını bile görebiliyorum.

Arkamdan bir ses gelince olduğum yerde sıçrıyorum korkudan. "Bu sektörde gerçekten kalifiye olan bir kadın bulmak çok güç."

Arkamı dönüyorum, karşımda takım eğitmeni olan adam var. Aramızda bir kol mesafesinden daha az mesafe var. Beni başkasıyla karıştırıyor olmalı çünkü standart-

lara göre yeni işe aldıkları arasında en az kalifiye olan benimdir muhtemelen.

"Affedersin, seni korkutmak istememiştim" pencereye doğru yaklaşıyor. "Manzara çok güzel, öyle değil mi?"

Kafamı evet anlamında aşağı yukarı sallayıp, tekrar pencereye dönüyorum. Elimi kaldırıp, "Evim buradan görünebiliyor" diyorum.

"Evet, buradan çok şey görünüyor" deyip, daha da yaklaşıyor; yaklaştığını ensemdeki sıcak nefesinden anlayabiliyorum.

Arkama dönmeye korkuyorum. Belki de ben aklımdan öyle kuruyorumdur. Belki de elimle gösterdiğim yeri görebilmek için omzumun üstünden bakıyordur yalnızca. Yokmuş gibi davran, gerçek ya da değil, birazdan bitecek her nasılsa, bitmeyecek mi?

Ama buz kesiliyorum.

Her nefes verişinde ensemde sıcaklık hissediyorum.

Gözlerimi nehre dikiyorum. Arabaların, trafik ışıklarında hareket etmelerini izliyorum.

Sıcak nefesi ensemde.

Buz kesildim.

"Neyse, yarına görüşürüz o zaman" diyor.

Kafamı güçlükle sallıyorum ve nefes ensemden çekip, gidiyor. Arkama dönmeden önce içimden altmışa kadar sayıyorum.

* * *

Saat gece yarısına varmak üzere, ikimizin de gözüne uyku girmiş değil. Kyle, dargınlığını ve kalkmış aletini benden saklayarak öbür tarafa doğru kıvrılmış. İki haftadır sevişmedik. Sikişmedik. Birbirimizi becermedik. Artık ne derseniz deyin işte, yapmadık.

Örtüleri üstümden fırlatıp, yatağın ucuna oturuyorum.

Kyle lambayı açıp, bir türlü anlayamadığını söylüyor. "Sana ne yaptı, Jane? O orospu çocuğu sana ne yaptı?"

Sebebi ne olursa olsun, Kyle konuşurken adımı söylediğinde bir garip oluyorum. Bahsettiği orospu çocuğu, eski kocam, bana her zaman tatlım diye seslenirdi. Eskiden bu bana çok özel bir şeymiş gibi gelirdi. Şimdi ise benden değil de, bir tatlıdan söz ettiğini düşünüyorum.

"Özür dilerim. İşten dolayı böyleyim. Bitmiş durumdayım."

"Yalan söyleme bana" diyor.

Söyledikleri beni irkiltiyor. Şuursuzca geriye çekilmeme neden oluyor. Kendimi ele verdim.

"Ben senin canını acıtabilir miyim hiç?" Yüzündeki o ifade. Ondan kaçmamdan dolayı. "Ciddiyim" diyor, "Konuş benimle."

"İşimden nefret ediyorum" diyorum sadece.

"Bununla hiçbir alakası yok."

"Gerçeği söylüyorum. Nefret ediyorum. Keşke doktoramı bitirebilseydim."

İç geçiriyor, "Sana rüyamın sonunu anlatmadım hiç."

"Anlattın. Dördüncü boyutu bulduğunu söyledin, ya. Boyut teorisi üzerinde çalışacağımı biliyordun. Şimdiyse geçinmek için veri tabanına boktan bir şeyler giriyorum."

"Rüyam böyle bitmedi" diyor.

Gözlerinin içine bakakalıyorum.

"Özür dilerim. Yeni işindeki ilk haftan zor geçtiği için üzgünüm."

"Sen niye özür diliyorsun ki? Senin hatan değildi."

"Biliyorum ama."

"Kendimi şimdiden her şeyi bitirmiş hissediyorum, daha otuzuma bile girmedim. Hayatımın nereye gittiğini hiç bilmiyorum."

"Kimse bilemez zaten. Kimse."

"Öyleyse bütün bunların anlamı ne?"

"İlla bir anlamı mı olması gerekiyor?"

"Peki, nasıldı sonu? Rüyan nasıl bitiyordu?" Yatak başlığına yaslanıp dik oturan Kyle'a dönüp, bağdaş kurarak oturuyorum yatakta.

"Rüya seninle ilgiliydi, biliyorsun. Rüyamda seni bulmak için dördüncü boyuta girmem gerekiyordu." Doğrudan doğruya yüzüme bakıyor.

Tişörtümü üstümden çıkarıp, odanın bir tarafına fırlatıyorum. "Devam et."

"Kumun üstüne çizgileri çizdikten sonra bir şekilde başka bir yere geçtim ve sen de oradaydın. Ama... Ama keldin. Kafanda hiç saç yoktu. Üstünde hiç giysi de yoktu."

"Neden çekip gitmiyorsun?" diyorum, "Neden bana katlanıyorsun?"

"Çünkü öyle istiyorum. Ve biliyor musun, hayatımda bir şeyi hiç bu kadar istediğimi sanmıyorum. *Sen* niye hâlâ buradasın, Jane? Sen niye çekip gitmiyorsun?"

Dizlerimin üstüne kalkıp külotumu aşağı indiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Nereden ve nasıl geldiğini bilmiyorum ama göğsümün üstüne yine o düğüm düğüm panik duygusu oturuyor. Gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi olan o his ama yutkunuyorum. Ellerim buz gibi soğuk ve uyuşuk. Dudaklarım titriyor; konuştuğum zaman sesim titriyor. "Bana rüyanın devamını anlatsana."

Kyle örtüyü alıp, onu omuzlarıma doluyor. Örtü onları kapatmadan önce bir anlığına açıkta kalan göğüslerime kayıyor gözleri.

"Elinde bir bıçak vardı. Rüyamda. Uzun, sivri bir bıçak. Sanırım onunla saçlarını da kesmiştin çünkü elinde bir avuç dolusu saç da vardı. Saçlarını avucuma koyup, 'Bunları tutsana bir' dedin ve parmaklarımı avucuma kapattın. Sonra benden uzaklaşıp, oradaki düz bir kayanın üstüne

çıktın. Bana dönüp, karnına baktın. Parmaklarınla karnını okşuyordun. Bıçak hâlâ diğer elinde duruyordu. Yukarı kaldırdın. 'Ne yapıyorsun sen?' diye sordum sana. 'Dışarı çıkması lazım' dedin, 'Tek yolu bu.' "

Üstümdeki örtüyü omuzlarımdan düşürdüm ve "Neyin dışarı çıkması lazım?" dedim.

Kyle'ın uyuşukluğu geçmişti, sinir bozukluğundan tamamen açılmıştı kafası. Tamamen dik oturuyor, yatak başlığına yaslanmıyor bile artık. Yüzümü o kadar yakından izliyor ki, bir anlık süren bakışları dışında ona bakmaya cesaret edemiyorum çünkü o yeşil gözler kaldırabileceğimden çok daha fazla.

"Sana zamanında yetişemedim." Elini uzatıp, karnımın ortasında bir çizgi çiziyor. "Karnını bıçaklayıp, içini yardın. Bağırsakların filan her şeyin taşın üstüne döküldü."

"Böyle bir şeyi hayatta yapmam."

"Rüyamda yapıyordun."

Gözlerim yanıyor, birazdan gözkapaklarımın tutamayacağı kadar gözyaşıyla dolacaklar. Havayı emiyormuşçasına içime çekiyorum, ona kadar sayıp yavaşça bırakıyorum ama nafile; her nefes verişimde biraz daha çok titriyorum.

Kyle, "Arkamı döndüm sana ama sen bakmamı istedin. içinde ne olduğunu hep bilmek isterdin" dedi,

Eliyle çenemi kaldırarak, yüzümü ona çeviriyor artık gözlerinden kaçış yok. Onun gözlerinin kenarları da kırmızı.

"Sonra bıçağı bırakıp, yere düşüyorsun. Tıpkı bir kâğıt gibi buruşarak."

Çiftleşme Çağrısı

Tony Liebhard

Sincaplar aylarını kışa hazırlanmakla, fındık toplayıp onları belirli yerlere saklamakla, bahara yetecek kadar besin toplama umuduyla geçirir. Tek sorun, arada sırada fındıklarını nereye istiflediklerini unutmalarıdır. En zeki ve en çalışkan kemirgenlerin bile açlıktan öldüğü nadir durumlar vardır.

Harcanan o kadar çaba, verilen o kadar emek bir hiç uğrunadır.

Bugün Hayvan Davranışları vizesinde son soruyla bakışırken, başka yerlerdeki, ağaçların altında ölü yatan sincaplarla empati kurabiliyorum.

Son iki hafta ders notlarını ezberlemekle, hafıza kartlarını tekrar tekrar okumakla, grup çalışmalarına katılmakla geçti. Ama yaptığım hiçbir şey beni sınavın tek yazılı sorusu için hazırlayamamıştı. Toplam yüz puanın onu bu sorudaydı. Kahrolası notlandırmanın yüzde onu. A ve B notları arasındaki fark. Not ortalamamı düşürme ve veterinerlik okuluna girmeme engel olma ihtimali var.

Aybalıklarının çiftleşme alışkanlıklarını açıklayınız.

Sınavdaki diğer soruları bitirdikten sonra oturmaya devam edip, saati izliyorum ve suyla ilgili *herhangi bir şey* hatırlamaya çalışıyorum. Yarım dönemlik potansiyel malzeme varken, Dr. *Penn* tutmuş, sunumlarda bile geçmeyen bir şeyi sormaya karar vermiş. Aybalıkları olayı, bir gün derste bahsettiği saçma sapan şeylerden biriydi sadece. Gevelediği şeyler o kadar alakasızdı ki, muhtemelen not bile almamışımdır. Ama söylediği hiçbir şeyi ihmal etmemem gerektiğini bilmem gerekiyordu. Kendisine Su Adamı diye lakap takan bir adam size sınav yapıyorsa, en azından bir sorunun balıklardan gelmesini beklemeniz gerekir.

Not almış olsam bile, bir şey fark etmeyecekti. Dün gece ineklerken, bunu yüksek ihtimalle görmezdim. Veterinerlik okuluna girememiş birinin saçmalıklarını bir kenara bırak, asıl *önemli* olan şeyleri çalışmaya bile fırsatım olmadı.

Keşke o lanet telefonu hiç bulmamış olsaydım.

* * *

Dün, plan defterimde mürekkeple ebedileştirilmişti. *8-10: Kalk. 10-12: Araştırma. 12-1: Öğle yemeği. 1-3: Omurgalılar Eko. 3-12: Kıyamet gününe hazırlık.* Akşamüstü olan bir saatlik boşluk Veterinerlik Hazırlık Grubu Başkanı olarak birçok vazifelerimden birisini yapmak için ayrılmıştı, Humane Society'deki köpekleri gezdirmek için.

Bir şekilde Omur. Eko. dersi erken bitmişti. Küçük bir kestirme için planımda yer açılmış olmuştu. Yarı uykulu bir şekilde eve doğru yürümeye başladım. Tam Sosyal Bilimler Fakültesi'ni geçmişken, çalılardan Van Morrison'ın "Brown Eyed Girl" şarkısının değiştirilmiş bir versiyonu yüksek sesle çalmaya başladı.

Sesin geldiği yere doğru gittim ve müzik durana kadar çam dallarının altına bakındım durdum. Güneş ışığı çam kozalaklarının arasına saklanmış telefonun pembe renkli metalik dış yüzeyine vurdu. Yerden aldım ve dokunmatik ekran parlamaya başladı.

Duvar kâğıdında *Lexi'nin Telefonu* yazısı vardı ve hareket eden kalplerle dolup taşıyordu.

Sekiz cevapsız arama ve yirmi okunmamış mesajı vardı.

Şifreyi nasıl çözeceğimi düşünürken, telefon titremeye başladı. Neredeyse elimden düşürüyordum. Tekrar "Brown Eyed Girl" çalmaya başladı. Ekranda *Gelen Arama... Vanessa* yazıyordu.

Aramayı reddetmeye çalışsam da bir şekilde yanlış tuşa bastım ve telefonu açmış bulundum.

"Aman Tanrım" dedi telefonun ucundan bir kız sesi, "Demek telefonuna bakmak sonunda aklına geldi demek? *O derece* mi sarhoş oldun dün gece?" durakladı, "Lexi?"

"Lexi değilim" dedim.

"Kusura bakma" dedi, "Yanlış numarayı aradım galiba."

"Hayır, aramadın. Bu Lexi'nin telefonu."

"O halde" dedi, "Onunla konuşmam mümkün mü?"

"Kusura bakma ama mümkün değil."

"Neden?"

Dersten, eve dönerken Lexi'nin telefonunu bulmamı filan ayrıntısıyla anlattım ona.

"Yaaa?" dedi.

"Eğer Lexi'yle karşılaşırsan ya da onunla konuşursan" dedim "Lütfen ona kendi telefonunu aramasını söyler

misin? Bu şekilde telefonunu ona geri verebilmek için buluşacak bir yer kararlaştırabiliriz."

"Tabii ki de!" telefonun diğer ucundan bir çakmak sesi geldi ve bunun uzun bir nefes sesi izledi. "Biliyor musun, telefonunu ona geri verebilmek falan için bu kadar uğraşman çok hoş bir şey bence."

Telefon kulağımda tekrar eve doğru hareketlenmiştim. "Kim olsa aynısını yapardı."

"Neyse" dedi, uzun süren bir nefes daha vererek "İnsanlar berbat."

"Evet, bazen öyle."

"Biliyor musun" dedi kız "Sesin telefonda çekici geliyor."

Doğada, hayvanlar eşlerinin ilgisini çekebilmek için genellikle seslerini kullanır. Kuşlar ve böcekler karşı cinsi kendilerine çekebilmek için alçak sesle, özgün melodiler çıkartır. Yunuslar doğru bir ses tonu kullandıklarında kilometrelerce öteden bile birbirlerini baştan çıkartır. Çirkin bir kuş bile yeterince güzel cıvıldarsa çiftleşebilir.

"Hiç sıcak bir yaz akşamında dışarıda oturup, çekirgelerin ötüştüğünü dinledin mi?"

Vanessa, nefesini yavaşça dışarı verip, buna güldü "Evet, neden ki?"

"Sesleri hoşuna gidiyor mu?"

"Hmm, evet, sesleri hoş gibi."

"Peki, hiç gördün mü birini?"

Sohbetimiz, ona bir kere daha mesajımı Lexi'ye iletmesini isteyerek bitti.

* * *

Bugün, Hayvan Davranışları vizesinden çıktıktan sonra biyoloji laboratuvarına gidip, ders notlarını açıyorum. Sorulabilecek o kadar şey arasında Dr. Penn gidip, en lüzumsuzunu bulup, bir de sınavdaki en yüksek puanı ona vermemeliydi sanki.

Notlara birkaç sefer daha baktıktan sonra vazgeçip kokunun çiftleşmede oynadığı rolü inceleyen araştırma projem için veri toplamaya başlıyorum. Kuramda, her hayvanın karşı cinsi kendine çekmek için kullandığı özel kokular vardır. Sadece tek bir koku salgılayarak, karşı cinsi, karşı cins daha onları görmeden, baştan çıkarabilir. Hayvanların salgıladığı bu doğal parfümlere feromon adı verilir.

Bilim insanları uzun bir süre boyunca, aynı fenomenin insanlar için de geçerli olup, olmadığını merak etti. Bu teoriyi destekleyecek kesin deliller olmasa da, bir araştırma yumurtlama dönemindeki striptizcilerin en fazla bahşişi aldığını gösterdi. Yumurtlamayı engelleyen doğum kontrol hapları kullanan striptizciler, önemli ölçüde daha az para kazanıyordu. Şişman, çirkin, sıska, afet olmak; görüntünün nasıl olduğu önemli değildi. Ortada görünmez kimyasalların mı parmağı vardı? Ve eğer öyleyse, fiziksel görüntünün her şeyin üstüne geçtiği bir dünyada, koku gibi diğer duyular, çekici olmayan bir bireyin eş bulmasına yardımcı olabilir miydi?

Dün akşam evdeyken, salonda tek başıma oturmuş Hayvan Davranışları kitabını gözden geçiriyordum. Ders notları masamın üstüne dağılmış bir halde duruyordu ve feromon kokusu filan gelmiyordu burnuma. Sadece dışarıdan gelen barbekü kokusunu alabiliyordum.

Güneş ışığı, dalgalar nasıl çakıl taşlarını kıyıya taşırsa, güneşliklerin arasından o şekilde giriyordu salona. Dün o kadar güzel bir gündü ki, ben içeri tıkılmış çalışırken, bir eğitim kafesine hapsedilmişken, diğer insanlar dışarıda içiyor, gülüyor ve barbekü yapıyordu. Havanın tadını çıkartıyorlardı. Birbirlerinin tadının çıkartıyorlardı. Hayatın tadını çıkartıyorlardı.

Ders notlarıma baktım ve dışarıya şöyle bir göz gezdirdim. Her sınavın ardından artık dışarı çıkmaya, başka insanlarla tanışmaya ve eğlenmeye başlayacağımı tembih-

leyip duruyorum kendime. Hazin olan şey ise, bir sınav bittiğinde, diğerinin başlamasıydı.

Araştırmam için veri toplamaya ara verip plan defterimi açıyorum. *12-1: Vizenin canına oku. 1-2: Araştırma. 2-3: Öğle yemeği. 3-4: Vet. Haz. Grubu e-mail kontrolü. 4-10: Pzt. Kalk. Sınavına hazırlık.*

Bu kadar çalışmak, hiçbir şey ifade etmiyor nasıl olsa. Ne kadar çalışırsam çalışayım, her zaman aybalığı sorusu gibi ters köşe yapan sorular geliyor üstüme. Bazen insan merak ediyor, bütün bunların ne önemi var diye. Hatta neden veterinerlik bölümüne girmek istediğini bile merak ediyor insan. Neredeyse bütün bu çabaya değmiyor bile.

Neredeyse.

* * *

Lisede ikinci yılımın yazındayken, ülkedeki en iyi hayvanat bahçelerinden birinde stajyerlik yapmıştım. Yarasalardan tut, zürafalara kadar her şeyle ilgilendim. Maaş filan ödendiği yoktu ama bunun bir önemi de yoktu. Her ânını çok sevdim.

Stajın en sevdiğim kısmı Peggy adındaki, üç bacaklı bir kaplana bakmaktı. O zaman, daha ilk yavrularını doğurmuştu. Fuzz ve Buster adında iki erkek yavru.

Yavrular günün büyük bir kısmını birbirlerini kovalayarak geçiriyordu. Arada bir Peggy, tek önayağını destek olarak kullanarak, topallaya topallaya gelirdi yanlarına. Yavrular bu fırsatı çoğunlukla güçlerini birleştirip onu yere sermekle değerlendirirdi. İki hafta geçmeden işi tekniğe dökmüşlerdi bile; Biri annesinin önbacağını kaydırırken, diğeri ânında sırtına atlıyordu.

Bu rutin Fuzz ve Buster'ın uykusu gelene kadar devam ederdi. Uyku zamanlarında ise yavrular Peggy'i yastık gibi kullanırdı; bir şekilde olmayan ayağının kalıntısını kapa-

tırlardı. Bu haldeyken Peggy normal bir kaplana benzerdi. Normal bir aileye benzerlerdi.

Yavrular uykuya daldıktan sonra Peggy yanık portakalrengine benzeyen renklerini güzelce yalayıp, onları büyük bir özenle koruyup kollardı. Yavrular uyurken onlara nasıl baktığını görseydiniz, onları korumak için her şeyi göze alacağını anlardınız. Sadece bir tek patisi olsa da. Onları korumak için kendi hayatından vazgeçmesini gerekse bile. Bu kadar koşulsuz bir sevgiye şahit olmak, doğanın mucizelerinden biriydi.

Bu gibi anlar, bana veteriner olma isteği veren şeylerdi.

İçten içe bir gün bu sevginin bana da dokunmasını her zaman diliyordum.

* * *

■

Amfinin ön duvarındaki saatin uzun siyah kadranı, bugün görevini layıkıyla yerine getirdi. *Tik. Tak. Tik. Tak.* Kalbim hızlanmıştı. *Aybalıklarının çiftleşme alışkanlıkları* diye yazıp, sildim en azından elli defa.

İyi bir insan olmanın hediyesi buydu işte. Dün gece zamanının çoğunu çalışmak yerine bir resepsiyonistin işini yaparak geçirdim. Ben Hayvan Davranışları'nın ders notlarını okumaya çalışırken, Lexi'nin telefonu durmaksızın çaldı. Her birkaç dakikada başka bir şarkı çalıyordu. Telefonu, portatif bir müzik kutusuydu adeta.

"Single Ladies..."

Gelen Arama... Adriana.

"Girls Just Want to Have Fun..."

Gelen Arama... Madeline.

"I Kissed a Girl..."

Gelen Arama... Escalade.

Herkesin bilmek istediği iki şey vardı:

Lexi orada mı?

Onun telefonu neden sende?

Hatta bir kız, "Ona nasıl ulaşırım, biliyor musun?" bile dedi.

En kötü kısmı ise, arayan Lexi olabilir diye her telefona cevap vermem gerektiği idi. Bu koşullar altında ders çalışmak değil, hiçbir şey yapılamaz. İki saniyede bir çalan telefon varken, sınavda çıkacak şeyler ezberlenemiyor. Lexi'ye telefonunu geri ulaştırmanın başıma bu kadar bela açacağını baştan bilseydim, bırakırdım telefonu çalıların altında çürüsün.

Çalışmamı bitirene kadar telefonu kapatmayı düşündüm ama açık bırakmaya karar verdim çünkü eğer ben de telefonumu kaybetseydim, bulan kişinin de aynı şeyi yapmasını isterdim. Arada sırada çoğunluğun iyiliği için kendiniz feda etmeniz gerekir.

Mağaradaki arkadaşı eğer ava çıkamayacak kadar hastaysa, vampir yarasa onun ağzına kan kusar.

Hamile bir kaplan bir bacağı tuzağa sıkışırsa, yavrularının güvenliği için o bacağını kemire kemire koparır.

Münzevi bir inek, çalışma zamanının paha biçilemez dakikalarını sırf şımarık bir velet mesajlaşma aletine geri kavuşsun diye kabul tuşuna basıp feda eder. Bu, Darwin'in teorisinin tam tersi. En iyinin soyunun tükenmesi. İntihara meyilli sosyal fedakârlık.

Sessizliğin hüküm sürdüğü keyifli bir ara oldu dün gece. Ders notlarını telaşla gözden geçirmeye, sayfa kenarlarına ders kitabından ek bilgiler karalamaya başlamıştım. Tam çalışma tempom yerine oturmaya başlıyordu ki...

Lexi'nin telefonu titremeye başladı yine. EMF'nin "Unbelievable" şarkısı en yüksek sesle çalmaya başladı. Ekranda *Gelen Arama... Madison* yazıyordu.

İç çekip, telefona cevap verdim.

Madison sordu, "Lexi orada mı?"

"Kusura bakma" dedim, "Şu an telefona gelemez."

"Neden?"

"Çünkü" dedim, "onu iple bağlayıp bodruma indirdim."
Klik.

* * *

Bugün araştırma çalışmasını bitirdikten sonra kampüste el ilanları dağıtan bir grubun yanından geçtim. Hâlâ Hayvan Davranışları notlarına bakınıyordum, aybalıklarından bir iz yoktu. Cinsel dismorfizm ile ilgili bir bölüme göz atarken burnunda halka olan bir kız yanıma gelip, sinekkuşlarının nektara çökmesi gibi üstüme çöktü.

"Selam" dedi, "Seninle Humane Society'de karşılaşmıştık, değil mi?"

"Olabilir."

"Evet" beni aşağıdan yukarıya süzdü. "Sen hep köpekleri dolaştıran çocuksun."

"Yani?"

"Yanisi, yaptığın bayağı güzel bir şey."

Yüzüm hâlâ notlara gömülüydü. "Sorun değil" dedim.

Sarı saçlarının asi tutamlarını, nar bülbülü yumurtası mavisi rengindeki gözlerinin önünden çekti. Herkesin istediği saç ve göz rengi, her ne kadar iki özellik çekinik olsa da. "Kesin hafta sonu için başka planların vardır ama" derken bana bir el ilanı uzattı "Eğer yapacak bir şeyler arıyorsan..."

Kibarca geri çevirdim ilanı. "Bu hafta sonu süper meşgulüm."

"O zaman eğer ekstra zaman ayırabilirsen" dedi, Hayvan Davranışları notlarının üstüne kırmızı renkli bir el ilanı koydu.

İlanın başlığını iç geçirerek okudum. "Hayvan Dostları mı?" Misyonları dünya üzerinde yaşayan tüm canlıların refahını ilerletmekmiş. "Ben Vet-Haz grubunun başkanıyım. Nasıl daha önce duymadım sizi?"

İnsanlara zorla ilan vermeye çalışırken bana "Biz daha yeni sayılırız" dedi.

İlanda Humane Society'de yapılacak olan şarap tadımlı, yardım toplama etkinliği tanıtılıyordu. Toplanılan para, barınaktaki kedilere tırnak başlığı almak için harcanacakmış.

Notlarımı kapattım. "Tırnak başlıkları mı?"

"Etrafı tımarlamasınlar diye kedilerin tırnaklarına takılan bir şey" dedi. "Tırnaklarını sökmenin daha insani bir alternatifi kısaca."

"Tırnak sökmenin insani olmadığını hiç bilmiyordum."

"Vet-Haz Grubu Başkanı olarak asıl senin bilmen gerekiyor bunu. Parmaklarını ucundan kestirmek gibi bir şey."

"Herhalde hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Ben de hiç düşünmemiştim daha önce, veterinerde tekniker olarak çalıştığımda anladım." Yakınlardaki bir masadan bir ilan yığını daha alıyor eline. "Eğer bu akşam köpekleri gezdirmek için oralarda olursan bir uğrarsın."

"İsterdim ama" dedim "Kalk, sınavına çalışmam lazım."

Ellerini beline koyup, "Bugün Cuma" dedi.

"Kalkülüs beklemez" dedim.

"Öyle mi?" dedi, bir taraftan sağa sola ilan dağıtırken "Hayvana şiddet de öyle."

* * *

Bulutlardan gelen o güzel müzik, genellikle erkek kuşların diğerlerine uzak durmaları gerektiğini söylemesidir. Cik, cik, cik burası *benim* alanım. Ciyup, ciyup bu kız *benim* kızım. Bu kadar güzel bir sesin tehdit olarak algılanabilmesi bana her zaman gizemli gelmiştir. Ama viyaklamayla geçen dün geceden sonra sanırım doğanın gizemini çözmeye bir adım daha yakınım.

Bazı aramaların görmezden gelinmesi gerekir.

Bazı aramalar asla cevaplanmamalıdır.

Ilık bir bahar sabahını düşünün. Çimenlerin üstünde çiy taneleri var. Arkadan, akan su sesi geliyor. Bir hindi ağaçların arasında yürüyor, sakalını sarkıtmış, günün keyfini çıkartıyor. Aniden bir dişinin seslenişini duyuyor. Kasıla kasıla onun tarafına doğru yürürken, karşı tarafa çiftleşme amacının olduğunu bildirmek için o da ötüyor. Dişi ses çıkarmaya devam ediyor, erkek de sesin büyüsüne karşı gelemeyerek yürümeye devam ediyor ve açıklık bir alana çıkıyor ve...

Bum!

Elinde hindi düdüğü, üstünde kamuflaj giysileri olan bir adam onu vuruyor.

Doğadan öğrenilecek çok fazla şey var.

Lexi'nin telefonu öttü. Başka bir mesaj daha.

Salonun penceresini açtım. İçeri sızan güneş ışığı her yeri aydınlattı. Güneş ışınları, Lexi'nin telefonun pembe metalik kasasına vurdu.

Telefonun bulanın *ben* olduğunu hiç kimse bilmiyor. Eğer dışarı fırlatırsam, kimsenin haberi olmazdı. Artık başka bir enayinin derdi olurdu.

Sosyal fedakârlık, sosyal enayikârlık.

Salonun öteki ucunu koşturup, masamdan telefonu kaptım.

Lexi'ni sorumsuzca davranıp bu lanet şeyi kaybetmesi benim kabahatim değildi ki! Aptal telefonuyla kavuşmuş, kavuşmamış kime ne? Bırak da işin sonunu başka bir iyi çocuk getirsin.

Sonuna kadar doğal seleksiyon, bebeğim.

Koluma geriye doğru gerdim, bu salak şeyi pencereden fırlatmaya hazırlanıyordum ki, tekrar titremeye başladı.

Miley Cyrus'un "Party in the U.S.A" şarkısı çalmaya başladı.

Gelen Arama... Destinee.

Avucumun içinde sıkıca tuttuğum hâlâ titreyen telefonun ekranına bakakaldım. Pencereden gelen hafif ışıkta derin bir nefes alıp, kabul tuşuna bastım ve "Alo?" diye homurdandım.

Şirret bir ses tonu olan bir kız "Kimle görüşüyorum?"

"Bilemem, ben kimle görüşüyorum acaba?"

"Şimdi konuştuğun telefonun sahibiyle."

"Lexi?"

"Aman Tanrım, adımı biliyor!"

Arkadan başka bir kız sesi "Ya senin sapığın falansa?" dedi.

İki kız aynı anda "Ürk-küüünç" dedi.

Dişlerimi sıkıp, elimin içindeki telefonu ezip, kırmaya uğraştım. İki defa pencereden atacak gibi oldum.

"Telefonum sende napıyor?" diye sordu Lexi, "Çaldın mı naptın?"

"Özet geçmek gerekirse" alnımı ovuşturup, derin bir nefes aldım, "Bugün okuldan eve dönerken telefonunu yerde buldum. Tek isteğim telefonunu sana geri vermek. Onun için bir yerde buluşabilir miyiz, rica etsem. Bütün bunlarla uğraşacak zamanım yok, çok meşgulüm."

"Nerede buldun?"

"McCloud Salonu'nun dışındaki çalılıklarda."

"Aman Tanrım!" dedi Lexi "Dün gece evden Beta fıçı bira partisine giderken yolda çiş yapmak için durduğumda çantamdan düşmüş demek."

"Anlıyorum, evet..."

"Dur bakalım düzgün anlamış mıyım?" dedi arkadan gelen kız sesi, "Lexi'nin telefonunu yerde buldun ve tek istediğin telefonunu ona geri vermek, öyle mi?"

"Aynen, tek isteğim bu."

İki kız birden "Aaaaaaaa, çok iyisin" dediler.

"Birçok erkek hiç tanımadıkları bir kız için böyle bir şeye girişmez bile" dedi Lexi.

"Evet" diye ekledi arkadaşı, "Çoğu erkek adi."

"Neyse" dedim, hızlıca salonun öteki tarafına doğru giderek, "Bir yerde buluşsak da, telefonunu versem olur mu?"

"Birazdan bronzlaşma seansım var" dedi Lexi, "Ama ondan sonra müsaidim, buluşabiliriz."

"Bu bir saat içinde buluşmamız lazım" dedim plan defterime bakarak, "Humane Society'deki köpekleri dolaştırmam lazım."

"Aaaaaaaa" dedi iki kız aynı anda "Köpişler!" ağızlarını yaya yaya.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Arkadaki kız "Ya ne tatlı!" dedi.

"Evet çok şeker mi şekerler gerçekten de" dedim, "Ama ne zaman buluşabiliriz?"

"Bir buçuk saate bronzlaşma seansım biter" dedi Lexi. "Sonra da spor salonunda bisiklet dersim var." Biraz durakladı. "Yarım saate salonda buluşabiliriz."

"Benim zamanım biraz kısıtlı."

"Eğer bir şey olur da orada zamanında olamazsam, en sevdiğim kankalarımdan biri resepsiyonda çalışıyor. Telefonu ona bıraksan da olur."

"Tamam o zaman, iyi fikir."

"Tamam o zaman, görüşürüz. Telefonumu bulduğun için çok sağ ol."

"Ah" dedim önümdeki devasa not yığınına bakarken, "Hiç sorun değil."

Tam kapatacakken Lexi, "Bir şey daha" dedi.

İç geçirip, "Evet?" dedim.

"Şu beni bodruma kapatıp, bağlama hikâyesi de ne?"

* * *

Plan defterimin hiçbir yerinde, *Aybalıklarıyla ilgili bir şey işlemiş miyiz diye Hayvan Davranışları notlarını tekrar oku,* diye bir şey yoktu. Ama bu akşam Kalkülüs sı-

navına çalışmam gerekirken aslında tam olarak yaptığım şey bu.

Dr. Penn kürsüde durup, yüzünde bir gülümsemeyle kalabalığa göz gezdirirken kesin bunun her saniyesinden zevk almıştır kesin. Su Adamı solmuş bir San Diego Hayvanat Bahçesi tişörtü giymiş. Yıllarca yıkanmaktan dolayı logonun baskısı çoktan çatlamış. Saçı, çoğu gri saç tutamlarından oluşan bir ötleği yuvası gibi. Her gün bize baktığında, hiç sahip olamayacağı geleceği görüyor bizde. Kendisi veterinerlik okuyamayacak kadar iyi olamadı, diye bunun acısını da tutup bizden çıkarması gerekmiyor. Sınavdaki saçmalıkların yarısı ilgisiz şeylerdi. Bir aile köpeklerini kısırlaştırmak için getirdiği zaman kış uykusu ile cansızlık arasındaki farklar hiçbir işimize yaramayacak. Aybalıklarının çiftleşme alışkanlıkları ne cidden?

Gerçekten mi?

Sonumun onun gibi olmasını hiç istemezdim; yüzükparmağında yüzüğün izi olan, orta yaşlı bir üniversite profesörü. Bugün salonda hiç telefon sesi yok. Dışarısı ise güneş ışığının lütfuyla örtülmüş, havluların üstünde uzanan üniversite kızlarıyla dolu. Eğlence dışında başka hiçbir ses yok.

Hayvan Davranışları notlarını kapatırken, kırmızı bir kâğıt kayarak, yere doğru düşüyor. Kâğıtta siyah harflerle: *Kedinizin tırnaklarını söktürmeniz için beş iyi neden* yazıyor ve altta parmak uçları, parmak boğumlarından koparılmış insan eli röntgeni var. Alt tarafta şarap tadımlı yardım toplama etkinliğinin Hayvan Dostları tarafından bu akşam Humane Society'de yapılacağı yazıyor.

* * *

Dün gece notları son kırıntısına kadar okuduktan sonra birkaç tane fındık ezmeli, reçelli sandviç yapmıştım; bugün kampüse giderken yolda hepsini bitirdim. Geçen

hafta Hayvan Davranışları dersine kayıt cihazı getirip, dersi kaydetmiştim. Park yeri bulabilmek için arabaların arasında dolaşırken, kayıt cihazı yanımdaki koltukta yüksek sesle dersi tekrar ediyor.

Nerdeyse hiç park yeri yoktu. Sadece bir tane parkmetre açıktı. Arabadan çıkıp, iki yirmibeş sent attım. Lexi'yi bulup ona telefonunu vermek için on beş dakikam vardı.

Arabayı kilitlemeden önce üstüme parfüm sıktım.

Kampüste yürürken rüzgâr çıkmaya başladı.

Telefonu elimde sıkıca tutarken, hızlıca galeriye baktım. Lexi'yle konuştuğum andan beri sesini, bir görüntüyle eşleştirebilmek için can çekişiyorum. Sesi, kaynağına kadar takip etme ihtiyacı meraklı doğamızdan kaynaklanıyor. Bunun için ne yapmamız gerekiyorsa, gereksin. Güzel melodinin arkasındaki kişiyi bulamamak bizi çılgına çevirir. Her zaman merak içinde kalırız.

Hepimiz aslında ormanda dolaşan hindileriz.

Lexi'nin telefonundaki fotoğraflara bakıyordum. Her fotoğrafta kameraya büyük bir iştahla poz veren aynı kız grubu var. Bir kumral kız her fotoğrafta en önde ve ortada duruyor. Cadılar Bayramı'nda vücudunu elektrik gibi saran siyah çizgili, turuncu bir elbise giymiş. Kostümünün uçlarını siyah kürkler süslüyor. Dizlerine kadar çıkan siyah çizmeleri var. Beyaz balyajlı, koyu renkli saçlarının üstüne kaplan kulaklı taç takmış. Gözleri bile bir kedinin gözleri gibi tekinsiz, sarı-kahverengi pırıltılarla parlıyor.

* * *

Spor salonuna yetişemeden yağmur yağmaya başladı. Rüzgâr bastırdıkça, yağmur damlaları yüzüme yüzüme çarpıyordu. Lexi'yi gördüğümde, sırf aptal telefonunu ona geri verebilmek için neler çektiğimi bir bir anlayacağım ona.

Konuşmayı hazırladım bile kafamda.

Sırf telefonunu sana ulaştırmak için şu yağmurda bütün kampüsü yürüdüm. Şimdi, yarım saatten az bir sürede köpekleri yürütmeye götürmem gerek ve bir de, günümün değerli vakitlerini senin *kaybetmiş olduğun telefonu, sana geri vermekle geçirdiğim için akşam yemeği yemeye fırsatım olmayacak. Glikozdan dolayı biraz başım ağrıyor. Bu hafta az uyudum. Ve park metreye elli sent vermek zorunda kaldım.*

Telefonunu bulduğum için bana ödül vermeye kalkışınca onun kahramanı, beyaz atlı şövalyesi olup, *hayır, hiç dert değil. Bana para vermene gerek yok. Ben doğru olanı yaptım sadece* diyecektim.

Darwin'in teorisinin tam zıttı.

Kalbi bu iyilik karşısında eriyecek, bana şükran duyacaktı.

Salona doğru giden beton yolun üstünde yürürken, *belki de bana sarılır. Belki de bana telefon numarasını verir. Belki de bir ara beni bir partiye davet eder* diye düşünüyordum kendi kendime.

İnsanlarla buluşmaya, dışarı çıkmaya, eğlenmeye başlarım.

Derin bir nefes alıp, salonun kapısından içeri girdim. Girişte bekleyen hiç kız yoktu. Lexi'nin telefonundaki kızlardan hiçbiri burada değildi. Tek insan masanın arkasında oturan çocuktu.

Elimde telefonla yanına gittim, "Selam" dedim.

Masanın arkasındaki çocuk kafasını dizüstü bilgisayardan kaldırdı ve "Selam. Aa, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Garip gelecek biliyorum ama arkadaşın Lexi'nin telefonu bende."

"Ah" derken gözleri büyüdü. "Arayıp geleceğini haber vermişti."

"O zaman" deyip, telefonu ona verdim, "Al bakalım."

Çocuk telefonu alırken gülümsedi, "Tamam, onun eline ulaştırırım."

Bir yanım, o lanet şeyin hayatımdan çıkıp gitmesinden dolayı rahatlamıştı. Ama diğer yanım da biraz daha kalıp Lexi'nin gelmesini beklemek istiyordu. *Gerçekte* neye benzediğini görmek için. En azından bir teşekkür almak için. Ama gitmem gerekiyordu. Köpekleri Vet-Haz Kulübü için gezdirmem gerekiyordu. Hayvan Davranışları vizesine bakmam gerekiyordu biraz daha. Pazartesi günkü Kalk. sınavına çalışmam gerekiyordu.

Bir sınav biter. Diğeri başlar.

Salondan çıktım, kaldırım boyunca yürümeye başladım. Kafamın içinde Lexi'nin sesi çınlıyordu. Telefondaki fotoğrafları, gözlerimin önünde akvaryumdaki egzotik balıklar gibi bir oraya, bir buraya yüzüyordu.

Sokak lambalarının ışığı yağmur damlalarına vurup, onları daha büyük gösteriyordu. Son bir defa daha resepsiyona bakmak için arkamı döndüm.

İşte oradaydı.

Üstünde siyah, kısa kollu bir tişört ve Sibirya kaplanı desenli bir eşofman vardı. Beyaz balyajlı, koyu kahverengi saçlarını arkada topuz yapmıştı. Arkasında altından hale gibi görünüyordu.

Tam bir kaplan.

Masanın arkasındaki çocuk ayağa kalkıp, ona gülümsedi ve telefonunu ona verdi.

Lexi zıplayıp, çığlıklar atmaya başladı. Kollarını çocuğa doladı, çocuk da ona sarıldı.

Yerde daireler çizerek, dans ediyormuş gibi yaptılar ve yemin ederim ki, resepsiyondaki çocuk bir anlığına gözlerini bana dikip, sırıttı.

* * *

Evde tek başıma oturup, Hayvan Davranışları notlarını bir daha gözden geçirirken dün geceyi düşünüyorum. Dışarıda, soğuk yağmurun altında beklerken, spor sa-

lonundan gelen ışık, karanlıkta kalan her şeyi aydınlatmıştı.

Ve birden aklıma geliyor.

Vizenin son sorusu.

Aybalıklarının çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili olan soru.

* * *

Balıklar da, kuşlar ve sürüngenler gibi, yumurtalarını bırakmak için yuva kurar. Ama suyun krallığında yuvayı dişiler değil, erkekler kurar.

Örneğin yetişkin, dominant bir aybalığı erkeği yumurtlama mevsiminde, eş bulma umuduyla düzinelerce yuva kurar.

En güçlü bireyin bile çiftleşebilmek için fazladan çaba sarf ettiği durumlar vardır.

Yetişkin, dominant ve iri bir aybalığı erkeği kumda çukurlar yapmayı bitirdiği zaman, ortada bir yere konuşlanır ve kendi mekânını koruyup kollar, cesaret edip içeri giren erkekleri oradan kovalar. Bu nedenle daha küçük ve zayıf aybalığı erkeklerinin, lise dans partisinde slow bir müzik çalarken, tribünde tek başlarına oturup ritüeli baştan sona izlemek zorunda olan ezikler gibi otların arasına saklanmaktan başka çaresi yoktur.

Günler ve geceler boyunca yuvasına sahip çıkan aybalığı erkeği, bunun mükâfatını bir dişi yumurtlamak için geldiğinde alır. Dişinin işi biter bitmez erkek onu dışarıya atar ve mekânını korumak için tekrar içeri girip, daha yeni döllenmiş yumurtaları kuyruğunu sallayarak havalandırır.

Sadece tek bir şey onun aklını çelebilir.

Yumurtlamak isteyen başka bir seksi dişi.

Yuvasını bırakır bırakmaz daha güçsüz bir erkek içeri girip, yumurtaları tekrar döllediğinde bütün emekleri heba olur.

Hareket halindeki araçtan açılan ateşin doğadaki karşılığı.

Zayıf balıklara sinsi balık diyorlar.

* * *

Kuş cıvıltıları ve telefon sesi olmadan oturma odasının bu korkunç sessizliğinde otururken, derste hocanın anlattığı aybalıklarının üreme alışkanlıklarını kelimesi kelimesine tekrarlayabilirim.

Ama Hayvan Davranışları vizesinin yazılı bölümünde tek bir şey yazmadım.

Masanın üstünde Hayvan Dostları'nın kırmızı ilanı, ders notlarının üstünde karadulun karnındaki kum saati gibi görünüyor. Saate bakıyorum. Şarap tadımı başlamak üzere. Plan defterimde dahil olmak üzere bütün kitapları kapatıyorum. Vizeden beri ilk defa geçen dakikaların tam olarak idrakinde olarak saate bakıyorum ve anahtarlarımı alıp kapıya doğru gidiyorum.

Melody

Michael de Vito, Jr.

Sadece Melody'nin kokusu bile ensemdeki tüyleri ayağa kaldırmaya yeter de artar bile.

Gece olunca, birbirimize sokuluyoruz, onun arkası benim önüme geliyor. Vücudu, benim vücuduma yapışıyor ve benim ufaklık, onun ay ışığındaki parlayan, pürüzsüz uyluklarına değdikçe sertleşiyor. Kullandığı parfümün vanilya ve kahverengi şekerinin kokusunu içime çekiyorum. Bir şey söylememize gerek yok. Birbirimizi sıkıca kucaklıyoruz. Hiç bırakmamacasına.

Melody'nin güzel kokusunu ilk aldığımda, ShopRite'da kasanın arkasında duruyordu. Karamel şekeri kahveren-

gisi saçları, omuzlarından dalga dalga dökülüyordu. Gömleğinin üstünde sadece *ODY* ve *KS* harfleri görünüyordu. Ben de orada, sanki *Çarkıfelek* yarışmasındaki bir yarışmacıymış gibi dikildim, parmaklarımı yavaşça pantolonumun kenarına vuruyor, konuşmaya çabalıyordum.

Tam o anda ürünleri kasadan geçirmeyi bırakıp, kasadan bir sprey şişe çıkardı. Kokuyu bileklerine sıkıp, boynuna sürdü.

Gömleğinde yazanları o zaman görebildim.

Ah, Melody Rocks.

Doğrudan Cennet'e götüren bir tabela. Hava, dondurmacıdaki gibi vanilyamsı kokmaya başladı. Dilimde kahverengi şekerin şurubumsu tadını alabiliyordum.

Sıra bana geldiğinde tek düşünebildiğim, bu koku şeysini Melody'i kazanabilmek için kullanmaktı. Bu yüzden parayı ödemek yerine, birinin taşıyabileceği en fazla şişeyi ona getirmek için koşmaya başladım. Az kala yolumun üstündeki komşumu, Bayan Lowder'ı, devirecektim. Bana "Yavaşlasana!" diye bağırıyordu.

Ama benim elimden gelen tek şey parmaklarımı "Melody" diye şaklatmaktı; öyle bir isim ki defalarca, defalarca söyleseniz bile sıkılamazsınız.

Güzel kokunun reyonunda, vanilya kahverengi şeker parfümünü hemen gözüme kestirip, sekiz şişe birden kaptım. Sadece altısı kasaya varabildi. Sakar parmaklarım. Şişeleri, Peter Pan fıstık ezmesi, Ajax mutfak süngeri ve WWE dergisinin yanına koydum.

Bayan Lowder sırada yerimi korumuş. Tıpkı benim için Cennet'te ayrılmış bir yer gibi. Tekrar sıraya girdim ben de. Sırtım pek, Melody'nin tam önünde durdum. O da yukarı, bana doğru bakıp, "Merhaba!" dedi.

Gözleri mavi Tropical Skittles kadar mavi; Melody, "Bunlar bir süre seni idare eder" dedi. Vanilla, kahverengi şeker şişeleri işte o anda ona uzattım. Tam o an bir

şeyler söylemem gerektiğini bildiğimden, aşağı doğru onun o kocaman gözlerine bakıp, parmaklarımı *Will you be my girl?* diye şıklatarak, diyeceğimi doğrudan dedim.

Melody gözlerini başka bir tarafa çevirerek, "Hım... Teşekkürler. Tamam, o zaman. Sonra görüşürüz" dedi

Parmaklarımı, Evet diye şaklattım. Torbaları alıp, kapıya gittim. Evet, sonra görüşürüz, Melody. Sokaktaki arabalar, ben karşıdan karşıya geçerken acı acı sesler çıkararak durdu. Geçen arabaların sürücülerinden biri, "Dittiğim salağı" diye bağırdı bana.

Bayan Lowder arkamdan, dikkatli ol, diye bağırıyordu.

Evde, sonra için beklerken, Jet grubunun şarkılarını açıp ayna karşısında dudaklarımı şarkıyı söylermiş gibi açıp kapatıyordum Ayaklarımı yere, baterinin pam-pam-pam sesine göre vuruyordum. Ağzıma bir avuç dolusu Tropical Skettle attığımda, dilim güreşçi George "The Animal" Steele'nki gibi yemyeşildi. Aynaya bakarak gürledim, sonra da The Animal'ın yaptığı gibi dilimi dışarı çıkarttım.

En sonunda –geri geri– ona geri gitmek gerek. Melody tek başına, sebzelere su sıkıyordu. Colgate gülümsemesiyle "Geri geldin demek" dedi. Sonra da kırmızı biberlerin üstüne su sıkarak, "Tabii ya' dedi.

"Tabii ya" benim fırsatım demekti. Ondan gidip, meyve reyonundaki elma şekerlerinden birini alıp, bir dizimin üstüne çöktüm. Parlak elmayı Melody'e doğru kaldırdım ve bilin bakalım ne oldu? Kabul etti. Tam bir zarafetle; tıpkı Vanna White gibi.

Dougie ve Melody işte bu şekilde bir araya geldi. Çünkü aşk; aşk size hiç yapamayacağınızı sandığınız her şeyi bir, bir yaptırır. Aşk size diz çöktürür.

O akşam ShopRite'dan eve dönerken yolda Bayan Lowder'ı, ellerindeki poşetlerin ağırlığından çökmek üzereyken gördüm. Beni posta kutularının üstünden birdir

bir yaparken gördüğünde, biraz yardımsever olup, *hayvani gücümün* bir kısmını ona poşetleri taşımasında yardım ederek kullanıp, kullanamayacağımı sordu. Melody'yi kazanmışım zaten; poşetleriyle birlikte Bayan Lowder'ı tuttuğum gibi kaldırdım ve sokağın karşısına koşmaya başladım. Çünkü aşk; aşk sizi daha güçlü kılar. Bütün bunlar olurken, Bayan Lowder "Ah, Dougie, lütfen, seni koca aptal. Bir yerine bir şey olacak" diye bağırıyor; göbeğini ve memelerini hoplatarak gülüyordu.

Bay ve Bayan Lowder alt katımda oturuyor. Ne zaman ziyaretlerine gitsem bana çok iyi davranıp, Oscar Mayer sucuklu sandviç ve Coors marka bira verirler. Bankada bilgisayar almaya yetecek kadar param olmadığı için internetten bir şey bakmak istediğim zaman bilgisayarlarını kullanmama izin verirler.

İnternette, her şeyin Melody'lisini bulabildiğim bir site var. Sürpriz olsun diye üstünde "I ♥ Melody", "%100 Melody" ve "Melody'e aittir" yazan tişörtler aldım ikimize de. Tişörtler postayla geldiğinde, Bayan Lowder, mango turunçlu Tropical Skittles kadar turuncu bir kâğıtla paketlememe yardım etti. Hediyesini Melody'e verince, Melody'nin ağzı "O" şeklini aldı. Parmaklarımı kuvvetlice şaklattım –*Sürpriz!*–. Artık geceleri, içimize bir şey giymeden sadece o tişörtlerden giyiyoruz. Kolayca yakınlaşabiliyoruz böylece. Melody hemen her gece "%100 Melody" yazılı olanı giyiyor. Poposu bir balon gibi dayanıyor benim vücuduma. Melody içine girmeme izin verdikten sonra, benim ufaklığı "Melody'e aittir" tişörtüm temizliyor. İçine boşaldıktan sonra sıkabildiğim kadar sıkıca sıkmama izin veriyor; hayvani kuvvetimden dolayı yapışkan şey içinden geri çıkıyor.

Her sabah uyanma vakti CD çaların aynı şarkıyı üst üste çalmasıyla birlikte geliyor. Aynanın karşısında kravatımı sağdan sola geçirip, sonra da ortadan geçiriyorum.

Burnumu karıştırmıyorum. Çünkü Melody uyuyor. Sonra kahverengi süit ceketime ilk önce bir kol, sonra diğer kol giriyor. Çıkmadan önce Melody'e dönüp, parmaklarımı "İşte benim kızım!" diye şaklatıyorum. Kapıdan ona bir öpücük gönderirken, daha sonra ShopRite'da birlikte sebzelere su sıkacağımızı söylüyorum. Dışarıda, elinde gazetesiyle oturan Bay Lowder'a selam vermeyi hiç ihmal etmem. Ofise gitmek için tepeyi tırmanırken, parmaklarım pantolonumun yakınında Melody'nin ismini sayıklıyor.

Ofistekiler hep pop müzik dinliyor. Önümde bir dolu dosya, sıkış tepiş bir biçimde koltukta otururken, gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Aşk size böyle yapar; Melody'siz bir saati, bir gün gibi hissettirir.

Yönetici, Bay Her-Sorunun-Yanıtını-Bilen, nihayet dosyalarımı kontrol ediyor. " '-e' harfi alfabede, '-m' harfinden önce gelir, Dougie." Gözlüğünü, kemerli burnundan yukarı doğru itip, biraz daha bakıp devam ediyor, "Bunun gibi bir hatayı daha önce hiç yapmamıştın. Hepsini yeni baştan yapman gerekiyor."

Yerime tekrar otururken pantolonumun arka tarafını yırtıyorum. Çıkan ses herkesin kafasını kaldırtıyor. Bu yüzden birkaç kâğıdı yırtıyorum ve burnumu karıştırmamaya çalışıyorum. İnanır mısınız, tam o anda radyoda Jet grubunun "Are you gonna be my girl?" parçası çalmaya başlıyor. Sandalyemde bir ileri bir geri sallanıyorum çünkü bu benim uyanma melodim. Çaktınız mı? Uyanma melodim.

Yönetici adam, başını şarkıya sallıyor. Eline telefonu alıp, hızlıca tuşlarına basıyor ve konuşmaya başlıyor, "Naber yavrum? Nasılmış bakalım benim kızım?" Dosyaları tekrar yaparken masadaki telefonu bir elimle okşuyorum. Ama Bayan Lowder dedi ki, aradaki mesafe aşkı büyütürmüş.

Sonra yönetici beni parmağıyla hareket yaparak tekrar yanına çağırıyor. "Bitirdin mi?"

Ben de parmaklarımı *Evet* diye şaklatıyorum, dizlerimi müziğin ritmine göre oynatırken. Masasının önünde ayaklarımı yere vuruyorum. Masasının üstünde sevgilisinin fotoğrafı var.

Benim fotoğrafa bakmamı izleyip, "Güzel kız, değil mi?" diye soruyor.

Parmaklarımı şaklatıyorum. Benim Melody'm kadar tatlı değil. Ya da Vanna White kadar. Sonra da parmağımı fotoğrafın üstüne koyuyorum.

Bay Tüm-Cevapların-Sahibi beni çok iyi anlıyor. Fotoğrafı yerine koyup, kapıyı gösteriyor. "Douglas, bugünlük bu kadar yeter. Günün geri kalanı senin olsun."

Ofisten alelacele çıkıp, Melody'e bir an önce kavuşma telaşı içinde yırtık pantolonum sanki cehennem ateşiyle yanıyormuş gibi yürüyorum. Arabalar kornaları, güreş zilleri kadar gürültülü, o kadar ki; Melody, Melody, Melody diye şaklayan parmaklarımın sesini bile duyamıyorum.

Bayan Lowder yolun karşısındaki kaldırımda yürüyor. "Lütfen biraz daha dikkatli olur musun, Dougie" diye bağırıyor bana oradan.

Ona merhaba anlamında el sallayıp, ShopRite'dan içeri dalıyorum. İşte orada; *kızım!* deponun yakınında, Melody gibi olmaya çalışan başka bir kızla sohbet ederken buluyorum. Başka bir insan olduklarını düşünen insanlar aslında gerçek insan bile olamaz. Ama yine de iyi insanlar tüm insanları sever.

Melody bana doğru döndüğünde, ellerini hızlıca yukarı kaldırıp sonra tekrar hızlıca aşağı indiriyor, "İşte buradasın!"

Bir dizimin üstüne çöküp, kollarımı alabildiğince yukarı kaldırıyorum, "İşte buradayım!"

Ben ayağa kalkmaya çalışırken, taklitçi kız hışımla yürüyüp, dirseğiyle göğsümden ittiriyor. Bana çarpıp, The Brian Kendrick'in güreş halatlarından sektiği gibi üstümden sekiyor. Ama ben onu düşmeden yakalıyorum hemen. Burnu havalarda, Melody'e "Bununla ne diye uğraşıyorsun ki?" diye soruyor.

Melody, omzuma dokunmak için ayakları üstünde yükselince, yüzüm çilekli Skittle'lar kadar kırmızı oluyor. "O benim şeker zırhlı mutlu şövalyem" diyor.

Taklitçi kız kötü niyetle, "Ondan daha çok, orta yaşlı, kelleşen, hep aynı takımı giyen bir goril bence."

Ama Melody ona hiç kulak asmayıp, minik elini benim büyük elimin içine koyuyor ve sebzelere su sıkmaya gidiyoruz birlikte. Ön tarafa giderken, elma şekerlerinin önünden geçiyoruz. Melody ellerini çırpıp, "Hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Parmaklarımı, *nasıl unutabilirim* diye şaklatarak ona bağlılık yemini ediyorum.

Sonra domates ve biberlere su sıkıyoruz birlikte. Daha sonra, kapıya gidene kadar el ele tutuşuyoruz. Kapıları açan elektrik pedi çalışınca korkudan yerimde sıçrıyorum. Melody gülmeyi nasıl da seviyor ama.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz o zaman, tamam mı?"

Parmaklarımı, *tabii ki de* diye şıklatıyorum.

Sokağın karşısına geçtiğimde Bay ve Bayan Lowder'a kocaman bir gülücük atıyorum. Kornalar ötüyor hemen burnumu karıştırmayı bırakıyorum.

Evin penceresinden ShopRite rahatça görülebiliyor. Melody, o herkese aldıklarını poşete koymada yardım ediyor. Her zaman çift poşet kullanmaya özen gösteriyor ve Clorox çamaşır suyuyla, Land O'Lakes yumurtaları hiç aynı poşete koymuyor.

Pat'le, Vanna'nın bu akşamki misafirleri çok özel –ikizler–. Çok yardımcı oluyorlar. Birlikte sesli harf satın alıyoruz ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım yarışmacılar bütün sorularda benden hızlı davranıyor.

Gece yarısı olduğunda gözkapaklarım iki yüz altmış beş kilo basıyor. Melody eve parmakları üstünde giriyor çünkü yaramaz kaplanını uyandırmak istemiyor. Ben de uyuyormuş gibi yapıyorum öpmek için yanıma geldiğinde. Birden bir zıplayıp, onu kucakladığım her sefer, eli kalbine doğru gidiyor.

Kandırdım!

Dolabın yanındaki aynanın önünde kirli iş kıyafetlerini üstünden çıkarıyorum. Üstüne "Melody Rocks" tişörtünü geçirirken kollarını yukarıda tutuyorum. Sonra *Hayvani gücümü* kullanıp onu yatağa taşıyorum. Arkadan ve önden yaparken hep çekiştirmeler, sıkıştırmalar ve inlemeler oluyor. Parmaklarımı şaklatıyorum; Seni seviyorum Melody.

Bazen onu çok sıktığımda Melody gaz kaçırıyor. Her kaçırışında gülmekten katılıyoruz ikimiz de. Gözümüzden yaşlar gelerek uyuyoruz.

Cumartesi günleri uyanma şarkısı çok çabuk geliyor çünkü Cumartesileri Melody'nin erken işe gitmesi lazım. Kalkmasına yardım edip, ikimize de bir fincan Nestle sıcak çikolata yapıyorum. Ona kapıyı açıp çıkarken selama duruyorum.

Bay Lowder aşağıdan bana sesleniyor, "Günaydın."

Ona da bir selam çakıyorum. Öğle yemeği vakti Melody için birkaç Tropical Skittles paketi hazırlayıp, takımımı giymeye başlıyorum.

Melody'nin işinin nasıl gittiğini kontrol etmek için penceren dışarı bakıyorum. Gökyüzü o kadar berrak ve mavi ki kendime Melody'le ilişkide olacak kadar şanslı olacak ne yaptım diye soruyorum kendime.

Ama bugün pencereden gözlerken gördüğüm şey kendime başka bir soru sormama neden oluyor. Otoparkta duran bir arabanın içinde oturuyor. Yalnız değil. Hey, Melody –cama vuruyorum– niye yanında başka bir adam var? Adama yaslanıyor. Ona sarılıyor. Alnından öpüyor.

Pantolon için vakit yok. ShopRite' gitmeli –gitmeliyim– hemen ShopRite'a gitmeliyim. Bay Sürücü Adam'ı Melody'den uzaklaştırmam lazım. Merdivenleri ikişer ikişer atlarken Bay Lowder az kalsın altımda kalıyordu. "Dougie pantolonun nerede?" Kolumdan tutuyor, "Hemen buraya geri geliyorsun, hemen!"

Ama ben onu yere fırlatıp, üstünden atlıyorum.

Melody, cam kapının binlerce parçaya ayrılışının çıkardığı sesi duyduğunda arkasını dönüyor. Ben ona doğru üstümde sadece gömlek ve donumla koşarken o sol elini ceketinin cebine atıp, telefonunu çıkarıyor.

Bir araba acı sesler çıkartarak fren yapıyor ama yine de bana çarpıyor. Ama ben şampiyon güreşçi Tommy Dreamer gibi kaportadan sekerek, koşmaya devam ediyorum.

Bütün bu süre, Bayan Lowder feryat figan içinde arkamdan bağırıyor, "Dougie, geri dön buraya."

Bir araba acı sesler çıkartarak fren yapıyor ama yine de bana çarpıyor. Ama ben şampiyon güreşçi Tommy Dreamer gibi kaportadan sekerek, koşmaya devam ediyorum.

Bütün bu süre, Bayan Lowder feryat figan içinde arkamdan bağırıyor, "Dougie, geri dön buraya."

Ama ShopRite, oraya gitmem lazım; oraya gittiğimde ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu yüzden öpüşen Sürücü'ye sıkıca sarılıp, yere fırlatıyorum.

Melody feryadı basıyor "Dursana!"

Ama ben aşağılık Sürücü'yü saçından kaldırıp, elimi yumruk yapıyorum ve gözüne üç tane patlatıyorum. Son-

ra Animal Steele gibi ona Nelson hamlesi yapıyorum. Ağırlığımı üstüne verip, ellerimi üç defa yere çarptırıyorum.

Melody tekrar benim oldu.

Bay Lowder beni tutup, çekiyor "Böyle bir şey yapmaya hakkın yok, bunu yapamazsın."

Galip gelenin ben olduğunu bildiğim için, Sürücü'yü bırakıyorum, gitsin. Şimdi uzaktaki polis sirenleri daha da yakından duyuluyor. Sonra polis arabası tam ShopRite'ın önünde acı acı bağırarak duruyor. Araban iki polis çıkıyor.

Onlara selam duruyorum.

İçlerinden biri "Melody nerede?" diye soruyor.

Parmaklarımı şaklatarak Melody'i gösteriyorum.

Ellerini sallayıp, çığlık atıyor "Benden uzaklaş!" Sonra polislere anlatmaya başlıyor, "Dougie her gün aynı kahverengi takım elbiseyle markette dolaşıp durur. Her zaman bana bir şeyler verir. Ama daha önce hiç saldırgan olmamıştı. Hiç konuşmaz."

Bay Polis adımı sorduğunda, ellerimi koltukaltlarıma sokuyorum

Arkamda Bay Lowder'ın sesi geliyor, "Douglas Lowder."

Her zaman, her şeyin içine etmesi lazım illa ki.

"Dougie'miz karıncayı bile incitmez."

İşte o zaman Bay Pis Sürücü Adam, "Bana da hiçbir şey olmadı zaten, canım. O gorillayı benim kızdan uzak tuttuğunuz müddetçe suçlamada bulunmam."

Polis babama nerede oturduğumuzu soruyor. Babam sokağın karşısındaki evi gösteriyor. Radyo sesi çıkaran şey taşıyan Bay Polis, "Birlikte eve gidip, eve şöyle bir bakalım. Kimseyi incitmeyeceğinden emin olalım, olur mu Dougie?"

Parmaklarımı evet diye, şaklatıyorum.

Eve giderken Bay Lowder polise, annemin beni mümkün olduğunca özgür olmamı istediğini anlatıyor. Bana

daireyi onların kiraladığını ama onların da hemen alt katta oturduğunu; özel bir devlet programı yoluyla bir işim olduğunu anlatıyor.

Bay Lowder, "İkimizden biri daima güvende olduğundan emin olmak için peşinden gider. Douglas'ın kafası belki biraz yavaş işler ama sevgi ve nazikliğine gelince bir dâhidir" diyor.

Polisle birlikte eve çıkıyoruz.

"Otursana, Douglas" diyor bana.

WWE dergilerime bakıp, şeker kâsesinden ağzına birkaç tane Tropical Skittles alıyor. Pencerelerden dışarı bakıp, içeriye göz atarken ben kendi kendime tıp oynuyorum. Dolaba yaklaşınca duraklıyor. Ben de dizlerimi dövmeye başlıyorum.

Melody'i elinden tutup, dolaptan çıkartıyor. Melody'nin üstünde "%100 Melody" tişörtü var ama hâlâ altında külot yok. Parmaklarımı Melody diye şaklatıyorum şimdi de. Babamın kafası sanki dua ediyormuş gibi öne eğiliyor, "Ona bir şey vermemiz gerekiyordu. Bütün yastıkları mahvediyordu."

Bay Polis kafasını yanlara sallayıp, radyosuna konuşuyor, "Burada bir şey yok. Ortalık temiz. Yani, temiz gibi."

Bay Polis, Melody'i tek bir parmağından tutuyor. Kalan kısmı yere doğru sarkıyor. Giderken Melody'nin parmağını babama veriyor. "Bundan kurtulsanız iyi olur" diyor.

Bay Lowder kafasını sallayarak, "Uslu dur, Douglas. Bir saat sonra akşam yemeği için aşağı gel."

Kapı kapandığında, içeride ben tek başımayım. Süit ceketimi çıkartıp, boynuma sürmek için vanilyalı esmer şekerli kokuyu bileklerime sürerken hep tek başımayım.

Televizyonun açma düğmesine basıp, önüme bir yastık koyuyorum. Çok, çok sonra *Çarkıfelek* başladığında

burnumu karıştırmayı bırakıyorum. Bonus turuna kadar sorulardan hiçbirini çözemiyorum. Bonus turunda ise süre dolmadan biliyorum. Parmaklarımla kelimeleri şaklatıyorum, *If you love somebody set them free.*

Sahtenin S'si

Tyler Jones

Hayatımın büyük bir kısmını başka birisi gibi davranarak geçirdim. Bunu ilgi çekecek kadar iyi yapmıyordum sadece.

Üç yıl kadar önce, Portland Oregon'daki Powell's City of Books kitabevinde Theodere Arden'in *Cautioners* romanının nadir bulunan deri ciltli baskısını arıyordum. Kitabevinin çalışanlarından biri birkaç metre uzağımda, müşterilerce alınıp sonra başka yerlere bırakılmış kitapları tekrar yerine koyuyordu. Bana baktığını hissedebiliyordum. İlk başta benim bir şeyler çalmadığımdan emin olmak için beni izlediğini düşünerek biraz kırıldım ama

onun tarafına hafifçe baktığımda utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Kitap sırtlarını okuyabilmek için başımı yavaşça yan tarafa eğdiğimde tekrar bana baktığını fark ettim. Bu sefer benim bir şeyler çaldığımdan şüphelenmediğinden emin olmuştum; en azından bunu göstermiyordu, halinde bir büyülenmişlik, afallamışlık vardı.

Ona bakmak için döndüm; yüzünü başka bir tarafa çevirmemişti. İkimiz de ilk konuşan olmamak için sustuk bir an.

En sonunda boğazını temizleyip, bana bir kitap uzattı. "Affedersiniz. Bir imzanızı alabilir miyim?"

Bana uzattığı kitap *Minör Anahtarları*'nın ilk baskısıydı.

Kitabı imzaladım.

İnsanın sadece kendi imzasını atarken olduğu kadar doğal olabileceği bir biçimde, sanki yirmi yıldır her gün bu imzayı atıyormuş gibi attım imzayı. Ne duraksadım ne de yaparken düşündüm. Bana bir kalem verdi ve kalemin ucundan *Don Swanstrom* ismini oluşturan uzun, ince harfler döküldü. Bir hafta önce internette bir açık artırmada satılan *Minör Anahtarları*'nın üstündeki imzanın tıpatıp aynısıydı. Japonya'dan biri kazanmıştı açık artırmayı yirmimilyon dolar vererek.

Kitabı ona geri verdiğimde elleri titriyordu.

"Burada olduğunuza gerçekten inanamıyorum" dedi. "Kitaplarınızın hepsini defalarca okudum. Hayatımı değiştirdiniz. Bana yazar olma ilhamını veren sizdiniz."

Gülümseyip, söylediği sözlere minnettarlığımı kafamı sallayarak gösterdim. "Teşekkür ederim. Kitaplarımı sevmeniz, beni de sevindirdi."

"Eğer meşgul değilseniz size bir içki ısmarlamak isterim" dedi.

"Teklifiniz için teşekkürler ama gitmem gerekiyor ve burada olduğumu ben gitmeden önce kimseye söylemezseniz sevinirim."

* * *

Liseden beri aktif bir şekilde yazıyorum. Sekiz roman, kırk iki öykü, bir ikisi sahnede oynanmak üzere üç senaryo kaleme aldım. Hiçbiri basılmadı. Edebiyat ajanslarından defalarca, birbirine tıpatıp benzeyen ret mektupları aldım. Eserlerim ruhsuz diye, özgün olmadıkları için eleştirildi. Üslubum, "Don Swanstrom'un seyreltilmiş versiyonu" olarak tanımlandı. İntihal yapmakla suçlandım; itiraf etmem gerekirse de bu, ilk yazdığım romanlar için geçerli olabilir. Dâhi olduğunu düşündüğüm adamla, Shakespeare'in zekâsına gölge düşürebileceğini düşündüğüm kelime ustası bu yazarla kafayı bozmuştum.

Don Swanstrom'un tüm bibliyografisini her yıl tekrardan okurum. Bazen kronolojik sıralamasına göre, bazen de ilk okuduğum dönemlere göre. Mesela *Çelik ve Cam*'ı ilk çıktığı yılda, 1988'in kışında okumuştum ve bu yüzden bana hep bir kış kitabıymış gibi gelir. Kulübede oturduğumu, dağ sırtını gören genişçe bir pencerenin önünde kitabı okuduğumu hatırlıyorum. Arkadaşlarım düşe kalka dağdan kayarken, ben içeride oturmuş tırnaklarımı kemirerek, nefesimi tutarak sayfaları birbiri ardına çeviriyordum. Okurken kendimi kaybediyordum, başka bir dünyaya ışınlanmıştım. Yazarla aynı yıl doğmuş olduğumuza inanmamıştım; bu kitabın genç bir adamın elinden çıktığına inanamıyordum; Yaşının o kadar ilerisinde bir bilgelik ve olgunluk göstermişti ki! Bir parçam onu kıskanmıştı, *Çelik ve Cam*'ın yarısı kadar bile güzel bir şey çıkaracak kadar odaklanamadığıma çok sinirlenmiştim.

1992'nin yazında *Kâğıttan Kaplanlar*'ı arka arkaya iki defa okudum. Kitabı bitirdim, ilk sayfayı açtım ve hepsini yeni baştan, bu sefer notlar alarak okudum. Bunu, bir kitap okuyup da, bunun dünyanın başka bir yerindeki bir insanın zihninizi okuyup, kafanızdaki birbiriyle çarpışan

fikir ve düşünceleri söze döktüğünü idrak etmemiş, o hayat değiştiren ve başka hiçbir şeyle mukayese edilemez ânı yaşamayan bir insana anlatmak çok güç. Bana göre Don Swanstrom benim ikizimdi, benim kendini daha iyi ifade edebilen ve varlığının daha fazla farkında olan versiyonumdu.

Swanstrom'un kitapları, kurgu temelli, çizgisel zaman akışına sahip kitaplar değildi. Onun kitapları hemen hemen tanıdığımız dünyayla aynı olan; tek bir farkla, bundan biraz daha dengesiz olan bir dünyayı anlatan kitaplardı. Ona yapılan en büyük eleştirilerden biri, karakterlerinin normal insanlar gibi davranmamasıydı. Oysa benim eserlerinde sevdiğim şeylerden biri buydu. Swanstrom'un romanındaki her karakter farklı bir felsefik bakış açısını, olay ve bilgilerin işlenme süreçlerini temsil ediyordu. Swanstrom'un karakterleri, o kitapta işlediği temayı oluşturan karşıt görüşleri temsil etmek için bir araçtan ibaretti sadece. Bu insanlar konuştuğunda, ağızlarından çıkan sözler kim olduklarıyla hiçbir ilgisi olmayan, hiperentelektüel sözlerdi. Eserlerinin çoğunda komplo teorilerini ve gizli entrikaları, modern dünyanın dönmesini sağlayan o gizli çarkları işlerdi.

Okuduğumda hayatımın neresinde olduğumu düşününce onun bütün kitapları içinde bana en çok şey ifade eden kitabı Çıkış Işıkları idi. İkinci boşanma sürecindeydim. İki çocuğum da bana gülümsemeyi ve hatta varlığımı kabul etmeyi reddediyordu, ben de annelerinin onlara benim hakkımda yalanlar attığını düşünmeye başlamıştım Bir yayınevinde çalışıyordum; kitapların arkasına potansiyel müşterilerin ilgisini çekebilecek özetleyici paragraflar yazıyordum. Orada çalışmak yüzüme indirilen bir şamar gibiydi. Piyasanın içinde olmanın önümde yeni kapılar açacağını düşünmüştüm oysa çok geçmeden herkesin bir yazar olduğunu anladım. Herke-

sin bir kıyıda, köşede sakladığı bir ya da iki kitabı vardı ve iş arkadaşlarımı, uyuşturucu ve kadın kovalayan zengin genç adamlar hakkında yazılmış, sefa düşkünü kitaplarından alıntı yaptıkları, üniversite çevrelerine katılmak için bir bir işten ayrıldığını görmek benim için bir işkence gibiydi.

Hayatım yavaşça tatminsizlik çukuruna doğru kayarken ben izlemekle yetindim. Her şey yavaş çekimde, uzun bir zaman içerisinde gerçekleşiyormuş gibiydi ama aslında sadece beş ay sürmüştü.

En ilkin yayınevim işleri küçültmeye karar verdi; benim işiminse gereksiz olduğunda karar kılındı. Başka bir iş aradımsa da bulamadım; karımsa en sonunda benimle birlikte daha fazla yaşamayacağına karar verdi. En kötüsü ise içimde yazmak için enerji kalmamıştı; ne kadar uğraşsam da yalnızca boşuna çabalamış oluyordum. Bu uğraşlarım bana ne kadar sıradan bir insan olduğumun daimi ve can acıtıcı hatırlatıcısıydı.

Bazı inançlar zor ölür; son nefesini verdikleri zamansa, bütün içiniz sanki göğsünüzde bir milyon tane kelebek hapsedilmiş gibi sarsılır. Ölmek gibi, korkmak gibi, yüksek bir yerden düşmek gibi bir hisse benzer bu his. Geride bıraktığı ise gerçekten kim olduğunuzdur. Ortaya çıkan bu kişi bazen beklenmedik bir sürpriz gibidir ama genellikle hayal kırıklığına uğratır.

Çıkış Işıkları, 29 Ocak 2008 Çarşamba gününde çıktı. İlk çıktığı zaman hemen alıp, okumak istememiştim çünkü romanlar her zaman benim için gerçek hayattan bir kaçış gibi olmuştu ve bu sefer gerçek hayatın kendisi o kadar dramatikti ki, uydurulmuş bir şeyle vaktimi geçirecek kadar kendimde değildim. Ama her nasılsa birinci bölümden sonra kitaba adeta tutulmuştum. Kitabı büyük bir hızla okudum; yalayıp yuttum ve hızlıca sindirdim. Bazı insanlar *İncil*'i nasıl okurlarsa ben de öyle okudum

o kitabı; bana kim olduğumu ve hayatın ne anlama geldiğini söyleyecekmiş gibi.

Görünüşe bakılırsa, Swanstrom'la yazma yeteneğimizi aynı zamanlarda kaybettik; belki de tam olarak aynı anda. Tıkır tıkır çalışan bir makine gibi, her iki yılda bir mutlaka bir roman çıkartırdı. Ama *Çıkış Işıkları*'ndan sonra başka hiçbir şey yayımlamadı. Bunun açıklaması olarak tek tahmin edebildiğim şey adamın büyük bir yazar tıkanmasından muzdarip olduğu idi. Bunun bende yarattığı gerginlik ise az buz bir şey değildi.

Hayatınız bir adet küçük yenilgiler silsilesinin ötesine geçememişken, bitap düşmüş enkazınızı, hangi sefil işte kısılı kaldıysanız onla, ev arasında sürükleyip dururken, bu rutin monotonu bozan her şeyi dört gözle beklemeye başlarsınız. Swanstrom'un romanlarını benim için bu anlama geliyordu. En son çıkan kitabını okuyup, bitirdikten sonra bir yıl, on bir ayımı diğerini beklemekle geçirirdim.

Kitapları sadece okumakla yetinmedim hiçbir zaman. Bu kitapları yazan adamla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Swanstrom hiçbir zaman röportaj vermedi; bu yüzden, onunla ilgili bir bilgi kırıntısı bulabilmek amacıyla bütün gazete ve dergileri teker teker tarardım. Her yeni kitabı çıktığında gazetelerde onunla ilgili, ağır üslubunun arkasında saklanmış, karmaşık mesajlar hakkında yorumlar içeren kapsamlı makaleler yazılırdı. Ama o her zaman ulaşılamaz biri olarak kaldı. Gördüğünüz gibi Don Swanstrom edebiyat dünyasının en büyük münzevisiydi. Açık artırmalarda her biri yetmişbeşbin dolara satılan kişisel mektupları dışında onun hakkında tam anlamıyla hiçbir şey bilinmiyordu; o mektuplarda bile besbelli ki kendi kişisel hayatını korumuştu.

Sadece bir fotoğrafın varlığı biliniyordu, lise yıllığında bulunan, son sınıftayken fotoğrafı çekildiğinden habersiz

olduğu bir fotoğraf. Portreler bölümündeki yokluğu ise dikkat çekiciydi. Fotoğrafının olması gereken yerde kalın harflerle *Fotoğrafı Yoktur* yazıyordu. Hayranları olarak elimizdeki tek şey Amerikan futbol sahasının tribünlerine benzeyen bir yerde gülümseyerek duran bir Swanstrom'du. Tipik bir şekilde yakışıklı sayılamayacak olsa da, gülümserken bile yüzünü terk etmeyen bir ciddiyete sahipti yüzü. Gözleri irice, dişleri ise biraz yamuk gibi gözüküyordu. Yüzünde, muhteşem bir zekânın ve bitmek tükenmek bilmez bir yaratıcılığın hiçbir işareti yoktu.

Herhangi biri olabilirdi.

Yeryüzünden bu kadar süre boyunca silinmek için harcanan çaba ve verilen özveri insanı afallatıyordu. Bir, iki yıl ortalarda görünmemeyi anlarım ama artık yirmi beş yılı geçmişti. Artık bu noktada neredeyse dini bir adanma haline gelmişti; yeryüzünden kaybolma olduğu kadar siyasi protesto da olan bir performans sanatıydı artık. Saygon'da kendini ateşe veren keşişler gibiydi. Dünyayla ilgili yapılmış ne kadar muhteşem, ne kadar dehşetengiz, ne kadar idrak yeteneğini zorlayan bir beyandı bu. Bundan çıkarılabilecek tek sonuç, toplumun kişinin yaşamına uygun olmadığı ve bu nedenle maddi vücudun ya yok edilmesi ya da defedilmesi gerektiği idi.

* * *

Kitapevinden çıktığımda büyük bir heyecana kapılmıştım. Dosdoğru eve, yüz hatlarımı incelemek için banyodaki aynanın karşısına gittim. Aramızdaki benzerliği o güne kadar hiç fark etmemiştim ama dedikleri gibi, başkalarının sizi nasıl görüp, nasıl algıladığını asla bilemezsiniz. Yıllıktaki fotoğrafı yüzümün yanında tutup, Swanstrom'un gülümsemesini taklit ettim. Birbirimize bu derece benziyor olmamız akıl almazdı.

Bu benzerliği hiç fark etmemiş olmamın nedeni belki de aynaya bakarken kendime hiç gülümsememem dir. Aynaya ne zaman baksam karşımda hep bulıranlar geçiren, hayata yenik düşmüş, zavallı bir adam vardı çünkü ben kendimi böyle görüyordum. Ama kendimi başkasının gözünden görmek yeni olasılıkları fark etmemi ve önümde yepyeni ufuklar açılmasını sağladı. Bunun başka bir nedeni ise Swanstrom'u çok yükseklere koymam ve bu nedenle görünüş açısından aramızda hiç benzerlik aramaya kalkışmamış olmam olabilir. Ama ne olursa olsun, onun fotoğrafına ve kendi yüzüme baktığımda, Swanstrom sanki gözümün önünde yaşlanmış, aynadan benim bakışlarıma karşılık veriyor gibiydi.

Bazı kararları almanın verdiği his sırtınızda paraşütle uçurumun kenarında beklemeye benzer. Bu atlayışın ölümünüze sebep olacağı şüphelidir ama atlamadan önceki bir iki saniye, yaşadığınız şey kusurlu bir berraklıktır, bir kez alınmış olan kararın geri dönüşü olmadığını idrak etmektir. Kafamın içinde planlar oluşurken ben de tıpkı bu şekilde hissediyordum. Yavaşça nefes alıp, verip aynı anda olduklarını ümit ederek kalp atışlarımla, nefeslerimi karşılaştırdım. Bir kez uçurumdan atlarsam, yerle aramda hiçbir şey olmayacaktı. Tek başıma, başkasının hayatı üzerinde, ipleri olmayan bir kukla gibi asılı kalacaktım.

Planı hayata geçirebilmem için kendime ikinci kere düşünme payı vermeden, hızlıca hareket etmem gerekiyordu. Her ne kadar başarısız olmaya mahkûm olsam da, bu başarısızlık bana ikinci bir hayat verecekti; asıl istediğim hayat olmasa da, ölümden sonra şekillenen sonraki hayata benzer bir şey. Evet, İkarus Güneş'e çok yakın uçtuktan sonra dünyaya düştü ama o düşüş nasıl da görkemliydi kim bilir. Dünyaya uzun bir düşüş gerçekleştirmeden önce küllerin ve kıvılcımların ortasında

umutsuzca salladığı, kollarına bağlı olan kanatlarındaki alevlere değerdi.

* * *

Giriş sahnesi zor değildi. Evimde kişisel ve işim icabı yaptığım bütün yazışmaları tuttuğum bir ofis vardı. Oda adeta bir kâğıt müzesini andırıyordu; özetini yazdığım bütün kitapların bir kopyası vardı, yirmi yıldan sonra bu kitapların sayısı dört yüze varmıştı. Ayrıca o güne kadar yazmış olduğum her şeyin taslağı vardı. Titizlikle bir araya getirip, geniş kutulara yerleştirmiştim onları. Bir ömre bedel yazılar –kalbim, ruhum, bütün varlığım–.

O odanın içindeki her şey halihazırda sigortada belirtilmişti; yani eğer bir şey olur da ortadan kaybolurlarsa, odada binlerce belge olduğu doğrulanabilirdi. Bu yazıların tam olarak ne olduğunu kimse bilemezdi ama kaybolmuş veya çalınmış bir eserin aksi iddia edilemez, delili inkâr edilemezdi.

Delirmiş gibi bütün ofisi yerle bir ettim, dokunmadığım hiçbir eşya kalmadı. Bütün çekmeceleri ve dolapları açtım, içindekileri yerlere saçtım, duvarda asılı duran üniversite diplomalarını yerinden çıkardım, telefon ya da uydu şirketlerinden gelen tüm mektupları yırtıp, attım. Orada işim bittiği zaman, oda yağmalanmış bir haldeydi. Değerli olan her şeyi, özellikle de el yazmalarımı ve senaryoları, şehir dışındaki bir depo alanına bıraktım ve polisi arayıp, bir hırsızlık olayı olduğunu ihbar ettim. Ondan sonra üç yeri daha aradım; sigorta şirketini, yerel gazeteyi ve 6. Kanalı.

Sonraki gün *Oregonian*'ın manşetinde şöyle yazıyordu: Dünyaca Ünlü Münzevi Yazar Evine Hırsız Girdikten Sonra Sessizliğini Bozdu.

Saatler içerisinde evimi haber kanallarının gönderdiği arabalar çevrelemişti. Çatının üstünde helikopterler

uçuyordu ve bütün bahçe yılan gibi kıvrılmış kablolarla doluydu.

Kameramanlar düzeneklerine kurarken, makyajlı kadın ve erkek spikerler çimenlerin üstünde söyleyeceklerini prova ediyordu. Bense içerde bu manzarayı televizyondan izliyordum. Bir adım dışarıda olan şeyleri televizyondan takip ediyordum.

Göğsünde 12. Kanal armalı sarı yağmurluklu adam şöyle diyordu: Münzevi yazar Don Swanstrom, romanlarıyla olduğu kadar gizli hayatını korumasıyla da ünlü. Ama dün gece muhtemelen ona takıntılı olan bir hayranı evine girip yılların emeği çalışmalarını ve bitirilmemiş romanlarını çalınca her şey değişti.

Rüzgârdan yüzüne yapışan sarı saçlarını çekmeye çalışan kadın bir spiker ise "Yazarın, üstünde el yazısı olan her şey çalındı. Uzun yıllar kullandığı takma isminin olduğu bütün faturalar ve zarflar gitti. Bu kayıp her ne kadar büyük olsa da, sonunda Swanstrom'u, hırsıza eserlerini geri getirmesini ve kendisi ve ailesine özel hayatlarını geri vermesini çağrı yapmak için olduğu yerden çıkarmayı sağladı. Detaylar bize ulaştıkça sizi haberdar etmeye devam edeceğiz" dedi.

Hayatta hiçbir şey baki değil ve haber kanallarının bana olan bu ilgisinin en fazla bir hafta süreceğinin, sonra sönüp gideceğinin farkındaydım. Bu yalanın yıkılıp, gerçeğin kazandığı âna kadar bu durumdan istifade etmeliydim. Kötü kurtlardan saklanmak için bir kömürlüğe kapanmış, kitap ardına kitap yazıyor olarak hayal ettiğim gerçek Swanstrom'un vereceği tepkiyi büyük bir gerginlikle bekliyordum. Buna cevap vermesi gerekiyordu; bunu hiçbir şekilde göz ardı edemezdi. O gün öğleden sonra ortaya çıkma nedenlerimi ve dengesiz hayranlarımın beni bulmadaki kararlılıklarından artık gına geldiğini anlatmakta olduğum üçüncü röportajımı verirken,

avukatım Kelly Davis, bana Swanstrom'un edebiyat ajansı aracılığıyla basın açıklaması yaparak bana sahtekâr dediğini kulağıma fısıldadı.

Bunun olmasını bekliyordum. Hayal kırıklığı yaşamadım çünkü bu oyunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini, hele ki, bilgisayar, veri ve sanal ortamda kaydedilen belgelerin olduğu bu çağda olamayacağının farkındaydım. Ama bu devrin bütün olanaklarına rağmen bilgi toplamak uzun zaman alırken dünyayı yerinden oynatacak iddialarda bulunmak sadece saniyeler sürüyor. Bu yüzden basın, eğer doğru çıkarsa diye, bu türden iddiaların üstüne atlamak zorunda. Uydurma olsa bile bu haberleri kaçırma lüksleri yok. Haber başlıklarını geri çekip özür dilemek, bekleyip haberin doğru çıkmasını ummaktan daha kolay. Dünya ne olursa olsun dönmeye devam ediyor ve yirmi dört saat yayın yapan hiçbir kanal, haberlerinin yüzde birkaçı yalan haber olmadan ayakta kalamaz.

Bütün haber kanalları ve ben şunun farkındaydık: Eğer haber yalan çıkarsa bile bunun ardında bekleyen ikinci bir haber daha vardı. Bu adam aslında kimdi ve neden kimsenin görmediği ünlü bir yazarmış gibi yapıyordu?

Bir düşünün; Amerika'da her toplu cinayetten sonra kurbanları anlatan bir hafta kadarlık haberlerden sonra haberler zanlıya odaklanır. Merakın doğal işleyişi böyledir. Ölenlerle ilgili her şeyi öğrendikten sonra öldüreni bilmek isteriz. O günün akşamı saat beş civarı CNN karavanında oturmuş, genç bir kadın yüzüme pudra sürerken yayının nasıl ilerleyeceğini anlatan bir yapımcıyı dinliyordum. Üstümde eski bir gri spor ceket ve kareli gömlek vardı ve hiç ihtiyacım olmamasına rağmen hayır kurumu dükkânından alınmış, ikinci el bir güneş gözlüğü takıyordum. Yüzüm tıraşsız, gözlerim kan çanağı gibiydi. Kameralardan çekinen dâhi imajının bedene bürünmüş haliydim adeta.

Röportaj, evimin salonunda olacaktı, suratında ifade olmayan sunucuyla ben karşılıklı olarak şöminenin iki tarafında oturacaktık. Sunucu önündeki soru listesine bakarken elimi üstünkörü ve biraz isteksizce sıktı. Kitaplarını okumayı bırak, Don Swanstrom'un adını bile hiç duymadığına emin oldum böylelikle. Bu fırsatı kafamın içine çekilip, inanana kadar kendi kendime tekrarladığım yalanlara dönmekle değerlendirdim. Yapımcı geriye doğru saymaya başladığı anda, ben artık ben değildim.

Ben Don Swanstrom'dum.

Kendi yazdığım role büründüm, yaşadığım kurmaca dünyaya adım attım. Benim hatıralarım yok oldu, hiç yaşanmamış şeyleri görmeye başladım. Swanstrom olarak yaşadığım yeri, çalıştığım ofisi gözümün önüne getirebiliyordum. Tanınmamak için almak zorunda olduğum muazzam tedbirleri içgüdüsel olarak biliyordum. Kameranın kırmızı ışığı yandığında hazırdım.

Her soruyu hiç duraksamadan cevapladım; bazı bilgileri kendime saklayarak elbette, öyle birdenbire dışadönük bir insan olamazdım ya.

Sunucu edebiyat ajansının beni yalancı olarak ilan etmesinin beni endişelendirip endişelendirmediğini sordu. Gerçek Swanstrom'u temsil ettiğini iddia eden ajansın.

Güldüm. "Eğer gerçek olduğunu iddia ediyorsa, şimdi nerede? Sadece yüzü olmayan bir sesten ibaret. Muhtemelen kafasında kurduğu imaja uymadığım için sinirlenen bir hayran."

Röportajın sonunda ise doğrudan kameraya bakıp, bitirdikten sonra ona teslim edebilmem için çaldığı kitaplarımı geri getirsin diye hırsıza yalvardım.

O gece gördüğüm Swanstrom'un bana bakıp, kafasını hayal kırıklığıyla salladığı ve ona nasıl böyle bir şey yapabildiğimi sorduğu rüyalar uykumu bölüp durdu. Uya-

nıp "Herkes bir yana, bunu bir tek senin anlayabileceğini sanmıştım" dedim.

Sabahın erken vakitlerinde telefon susmak bilmeden çalmaya başladı. İlk birkaç seferi yok sayabildimse de, sonunda dayanamayarak açtım. Arayan Kelly Davis'ti.

"Konuşmamız lazım" dedi, "Hemen şimdi."

Mercedes'inin garaj yoluna girmesini, arabadan inmesini pencereden izledim. Lisedeyken Amerikan Futbolu oyuncusu olan Kelly, pahalı bir takım elbisenin içine tıkılmış bir defans oyuncusuna benziyordu. Takım elbisesi o kadar kırışıktı ki, gece onla uyumuş gibi duruyordu. Kelly evin kapısına gelirken gazetecilerin bağıra bağıra sorduğu müvekkilinin kimliği ile ilgili soruları cevapsız bırakıp, gazetecileri yok sayıp, ona tutulan mikrofonlara çarpa çarpa içeri girdi.

Kapıyı ona açıp, içeri girdikten sonra arkasından hemen kilitledim.

Yüzünde sinir ve uykusuzluktan ibaret bir maske vardı. "Neler olduğunu görüyor musun? Seni temsil etmeye karar verdiğimde bunu sadece davayla ilgili her türlü bilgiyi benimle dürüstçe paylaşman koşuluyla yapmıştım. Gözümün içine bakarak bunların yalan olmadığını söyle bana."

Gözlerimi başka bir tarafa kaçırdım.

"Bunun beni nasıl gösterdiğinin farkında mısın? Sırf avukatım diye şereften yoksun olduğumu, sadece reklam peşinde olduğumu mu sanıyorsun? Bunların hepsi bir numaradan mı ibaret? Çünkü eğer öyleyse Don, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bana gerçeği şu dakika anlatırsan, polislere haber vermeden çekip giderim buradan."

Mutfağa doğru yöneldim, "Kahve ister misin?"

Kelly, "Ciddi bir şey konuşuyoruz burada. Bedellerine katlanmadan başka biriymiş gibi yapamazsın."

Ona her şeyi olduğu gibi anlattım, hiçbir şeyi atlamadım, bunları bilmeyi hak ediyordu. Swanstrom'un yeteneğini yitirdiğini, bunun 2007 yılının sonbaharında olduğunu anlattım. Kelly'e, bütün bunları sırf Swanstrom'a bir olay örgüsü verebilmek için yaptığımı söyledim, bu olay örgüsüne ihtiyacı olduğu çok barizdi.

Kelly mutfak masasında, elleriyle kafasını destekleyerek oturmuştu; içindeki bütün havayı bir seferde veriyormuş gibi iç geçirdi. "Buna inanamıyorum."

Ona Swanstrom'un fotoğrafını gösterdim. Ona taptığı biriyle hiç karıştırılıp, karıştırılmadığını sordum. Hayır, diye cevapladı. Ona benim yerimde olsa ne yapacağını, birinin, ona baktığında herkesin yerde gökte aradığı ama bir türlü bulamadığı birini görseydi ne yapacağını sordum. Haberlerin dediğine göre, benim çıkışımdan sonra Swanstrom'un kitaplarında bir patlama yaşandığını söyledim.

"Bundan faydalanan kişi kim sence; ben mi yoksa Swanstrom mu? Onun çıkmasına gerek kalmasın diye ben kendimi ortaya attım. Kurşunu onun için göğüsleyen benim."

Avukatım aynı zamanda tetiği çekenin de ben olduğuma işaret etti.

"Doğru söylüyorsun" dedim, "Ama yine de onu göğüsleyen de benim."

Ben dışarıda dönen sirki penceremde izlerken, Kelly alnında ıslak bir bezle koltukta uzanıp, seçeneklerini gözden geçirdi.

"Senin aleyhine açılan bir dava var" dedi. "Bu yüzü olmayan sesin sahibi her kimse benden daha iyi avukatlara çalışma gücüne sahip."

"Delil olarak ne sunmuş?" diye sordum. "Onun gerek Swanstrom olup olmadığından nasıl emin olabiliriz?"

"Eğer kendisi gerçek Swanstrom'un bizzat kendisiyse kanıta filan ihtiyacı olmaz; gerçek zaten ondan yanadır.

Kim olduğunu söylüyorsa, odur. Gerçek, aslana benzer. Atağa geçtiği zaman savunulmaya ihtiyacı olmaz, tek yapman gereken kafesini açmaktır. Peki, senin elinde ne var? Sadece yalanlar ve hikâyeler, başka da hiçbir şey yok. Bence en başından beri, bu işin ancak bir yere kadar gideceğinin sen de pekâlâ farkındaydın. Sadece iş yokuşa girmeden önce nereye kadar sürdürebileceğini ve bundan ne kazanabileceğini keşfetmek istedin."

"Benim elime ne geçti?" diye sordum ona.

"Bütün haberlerde senin yüzün var. Ünlü bir haber spikerinin adlarını telaffuz etmesi için ya da büyük bir kanalda röportaj verebilmek canlarını verebilecek insanlar yaşıyor bu dünyada. Sense bu son iki günde, ikisini de elde ettin; bunun bir hiç olduğunu söyleme bana sakın. Hakkında yazılar kaleme alınacak; psikopat bir hayran olarak anılacaksın ama yine de senin hakkında yazılar olacak. Hatta sonrasında bu olayla ilgili bir kitap yazıp kitabın milyon kopyasını bile satabilirsin."

Son söyledikleri ağzından çıkarken sanki kafasında bir şeyler bir yere oturmuştu ve bana adını koyamayacağım bir bakışla baktı.

Kelly'le birlikte, damla damla terleyen bardaklarda viski ve zencefil gazozu içerek akşama kadar konuştuk. Ona planlarımın hepsini anlattım ve bana güvenmesi için yalvardım. Onu, delirmediğime ve bütün olasılıkları ayrıntılarıyla düşündüğüme ikna ettim.

"Çekip gidemeyecek kadar bu işin içine batmış bir durumdasın zaten" diye mantık yürüttüm, "En azından sonunu da gör."

Şafak söktüğünde Kelly'nin bütün itirazlarını savuşturmuştum ve Kelly benim delice önerimi kabul etmişti. Arka kapıdan çıkarak, en yakın benzin istasyonuna kadar üç sokak yürüdü ve oradan bir taksi çağırdı. Ofise vardı-

ğında ilk işi Don Swanstrom olduğunu iddia eden adama karşı dava açmak oldu.

* * *

Swanstrom herkesin önüne çıkmayı reddetse de, Larry King'in programında bir telefon görüşmesi gerçekleştirdi. Bu da sonun başlangıcıydı. Konuşan adamın sakin, güven verici, yıllardır içtiği purolardan tarazlanmış sesini duyduğumda onun kim olduğu konusunda kafamda hiçbir şüphe kalmamıştı. Hayatımı değiştiren, beni eğiten, hayata bakma biçimimi şekillendiren kitapların yazarının sesiydi duyduğum. Bu ses, bilge bir adamın, bir ilahın sesiydi. Larry'e benim için üzüldüğünü söylerken boğulur gibi oldum. Benim, belli ki rahatsız bir insan olduğumu –iki kere boşanmış, çocuklarından ayrı kalmış, başarılı olamamış bir yazar– büyük bir stres altında olduğumu, acımasızca yargılanmamam gerektiğini söyledi. Swanstrom neler yaşadığımı anlayabildiğini ama yine de adıma suç duyurusunda bulunacağını söyledi.

Kalbimin derinliklerinde, olduğunu iddia ettiği kişi olduğunu bilsem de kesin bir kanıt sunmamıştı programda. Gazetecilerle ve spikerler daha fazla röportaj yaptım. Larry ile yaptığı röportajın, "Bir ses aktörünün yeteneklerini kullanarak düzenlenmiş bir canlı sinema parçası" olduğunu söyledim.

Swanstrom buna başka bir telefon görüşmesiyle karşılık verdi, sesi yorgun ve yıpranmış geliyordu. Sırf bir yalancıyı haksız çıkartmak için özel hayatını ifşa edemeyeceğini söyledi.

Yaptığım her röportajda ve yazdığım her dergi yazısında ona hakaretler ederek üstüne gitmeyi sürdürdüm. Her ne kadar sesini duymuş olsam da, daha fazlasını istiyordum. Yüzünü görmek istiyordum sadece bir kere de

olsa; gözlerini, yüzündeki kırışıkları, saçlarını. Geçen zamanın etkilerinin görünüşümüze aynı şekilde yansıyıp, bizi birbirimize tıpatıp benzer yapıp yapmadığını bilmek istiyordum.

Üç gün daha Swanstrom'dan gelen her cevabı cüretkâr yalan ve suçlamalarla savuşturarak iddialarımdan taviz vermedim. O ise teknoloji ve teknolojik aletlerle dönen bir dünyada tanınmaz olmak isteyen birinin daha fazla öyle kalamayacağı gerçeğinden dem vurdu.

"Sadece beş saniyeliğini yüzünü göster televizyonda" dedim, başka bir ifadesiz haber spikerine. "Bu senin bilinmezliğini etkilemez. Bu senin sadece beş saniyeni alacak. Madem bana yalancı demeye cüret edebiliyorsun, gerisini getirecek kadar da cesaretin olsun."

Ne yazık ki, bu isteğim hemen sonraki gün gerçeğe dönüştü. Mütevazı bir Colorado evinin içinden sedye çıkartılırken, bir kadının içeride elinde tuttuğu mendile ağlamasını televizyondan canlı olarak seyrettim. Cesedin üstü çarşafla örtülmüştü ama sedyede kıpırtısızca yatan adamın ince yapısını çıkartabiliyordum.

Bundan birkaç saat sonra, lise yıllığındaki aynı Swanstrom'un yıllar sonra ne kadar büyüyüp, bilgeleştiğini gösteren, iki yıl önce çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı yayınladı televizyonda. Yüzündeki ciddi ifadesine rağmen, parlayan açık renkli gözlerinin çevresini derin kırışıklar sarıyordu. Yüzünü gördüğümde kendimi çok zayıf hissettim. Olduğum yerde duruyor olsam da, kalbim sanki maraton koşuyormuşum gibi atıyordu. Birbirimize benzeyen hiçbir tarafımız yoktu. Ben o genç adamın yaşlı versiyonuna benzerken, o tam olarak kendine benziyordu.

Swanstrom'un sade görünüşlü, yumuşak sesli eşi olan Carol, kocasının yüksek kan basıncından ve yüksek kolesterolden kaynaklı kalp krizinden öldüğünü açıkladı.

"Onun ölümüne asıl sebep olan şey stresti" derken ağlıyordu. "Onu bu hale getiren aşağılık adamın hapse girmesi lazım."

Ben ifşa edilene kadar rahat nefes almayacağına dair yemin etti ve ben sözünün doğru olduğuna inanıyordum.

O gece on beş dakikalık aralıklarla uyudum. Her seferinde aynı rüyadan uyandım. Gökyüzünden milyonlarca alev almış kâğıdın döküldüğü bir rüya.

Sonraki gün televizyonu açtığımda gerçek adımın söylendiğini duydum.

III. Earl Curtis Willard: Bir sahtekârın ve yalancının adı.

* * *

Ellerim kelepçeli, gözlerim fotoğraf makinesinin ışığından kör olmuş bir halde arabaya doğru ilerlerken, Kelly'den depodaki taslakları alıp yakmasını istedim.

Gözlerinde hüzün ve rahatlama karışımı bir ifade vardı ama sadece başını sallamakla ve "Elbette" demekle yetindi.

Yakarken orada olamayacağım için pişmanlık duydum. Cenaze merasimi gibi bir şey olabilirdi.

Başka birini taklit etmenin suçunun yedi yıl olması bana çok görünse de, mahkeme suçu başka birinin isminden kâr sağlama amacıyla kimlik hırsızlığı olarak karara varmıştı. Verilen hükme karşı çıkmadım, bana göre de adil olan buydu.

Sadece birkaç ay sonra, minimum güvenlikli bir cezaevine geçtiğimde tanınmış bir edebiyat ajansından eğer bir şeyler yazmaya karar verirsem beni memnuniyetle temsil edeceklerine dair bir mektup aldım. Erken dönem çalışmalarım Swanstrom'un kendine has stilinin soluk bir gölgesiydi sadece ama şimdi o artık yaşamadığına göre

dünyanın ona benzer birine ihtiyacı vardı. Ölümü, evrende benim doldurmaya niyetlendiğim bir delik meydana getirmişti.

Son kertede, hayatınız bir öyküden ibarettir. Eğer gittiği yerden memnun değilseniz, bunu değiştirin. Yeniden yazın. Bir cümleyi yeniden yazmak demek, doğrusunu bulana kadar silip, yeniden başlamak demektir. Evet, bunun hayata uygulanması biraz daha çetrefilli ama işin prensibi aynı. Ayrıca hiç kimsenin, yaptığınız düzeltmenin gerçek olmadığını söylemesine izin vermeyin.

Bugüne kadar üç romanımın yayın haklarını sattım ve şu an filmi çekilmekte olan bir senaryo yazdım. Ajansım, buradan çıktığımda geleceğimin parlak olduğu konusunda beni temin ediyor. Her gün, beni bir şehit, bir tür kusurlu kahraman olarak gören insanlardan mektup alıyorum.

Yaptığımı yaptım, evet ama yaptığım şeyin de arkasındayım. Bu zamanlarda bir okur kitlesi yakalamak çok zor; bazen okurun sizi bulmasını sağlamak zorunda kalabiliyorsunuz. Belki de bir gün insanlar kitaplarımı hastalıklı bir şeye duyulan ilgiden dolayı değil, içindeki kelimelerin onlarla iletişime geçmesinden dolayı okur.

Belki de bir gün, yalnız bir adamın kendi kelimelerini yazmasına ilham olur. Olmasını en çok beklediğim şey ise, bir gün buradan çıkıp vakti zamanında bana "Bir imzanızı alabilir miyim, lütfen?" diye sorulmuş olan o kitabevindeki bir rafta kendi kitabımın sırtını görebilmek.

Zihin ve Asker

Phil Jourdan

Plant'in parmakları kurumuş çamurdan sertleşmişti, parmaklarını birbirine bastırarak arasındaki uzun, ince otları yuvarlıyordu.

Bazen dünya, ucunda kendini kaybetmek uğruna olsa da, birinin kendini kanıtlamasına izin verir. Plant'in uzay ve zaman algısı, renklerin ve gölgelerin karmaşasına, ormanda geçen günlerin hatıralarına, tuzakları etkisiz hale getirmeye, kahraman gibi yaşamaya ve yaralı bir bebek gibi uykuya dalmanın hatıralarına karışmıştı. Onun için dünya bu demekti: İcabına ilaçların baktığı bir akış, baş döndürücü bir bütünlük.

Adalete ya da onura olan inancı içinden akıp gitmişti ve cesarete, hani şu savaş meydanında ve dışında ihtiyaç olunan şey, içinde tamamen tükenmişti, budanmıştı, ıskartaya çıkartılmıştı. Elinin içindeki uzun çimlerle oynamak ona, karısının koynundan ya da oğlunun gülümsemesinden daha büyük bir huzur veriyordu.

Bazıları için, saygı çerçevesindeki mahalle dedikodularına göre, yalnızca bu bile savaştığının ve kara kara düşünmek için yalnız bırakılması gerektiğinin bir kanıtıydı. Ama yan evin meraklı oğlu Raul için, Plant'in çökmüş zihninde kendisinin zerre farkında olmadığı küçük bir kıvılcım vardı.

Karısının zavallı engelli kocasının yanına yaklaştığı için çocuğu haşladığını duydu ama aslında Plant çocuğun ziyaretlerinden pek o kadar da rahatsız olmuyordu. İnsanı deliye çeviren, kalıcı yatalaklığa mahkûm edilen, Allah'ın her günü verandada, gıcırdayan tekerlekli sandalyesinin bir adım ötesinde oturan asker, Raul'ün ona doğru dikkatlice, sarsakça yaklaşmasını izlerken keyif bile alıyor denilebilirdi.

Çocuğun gözlerinde tuhaf yalvaran bir bakış vardı: Heves ve korku. Ağzı açıktı ama bir şey söylemiyordu. Plant'in yanına oturdu ve birlikte sokağa baktılar.

"Selam, Raul" dedi Plant.

"Merhaba, Bay Vanderloo."

Çocuğun dudakları kalın ve koyu renkliydi ama geri kalanı; cildi ve avuçları açık renkliydi, çirkin bir solgunluktaydı. Çocukta bir yumuşaklık vardı, hareketlerinde kırılgan bir hüzün vardı. Belki de bu sadece Plant'in dünyayı görme şeklinin bir etkisiydi. Raul'den aşırı, garip, *sakar* olarak bahsedildiğini duymuştu. Belki öyleydi ama paylaştıkları bu anlarda çocuğun aslında o kadar sakar olmadığı gözüne çarpmıştı. Raul'ün ta kendisi: Düzgün ve net değildi, en olmadık yerlerde tuzak bulmak için

eğitilmiş bir adam bunu rahatsız edici bulurdu. Raul'ün iri vücudu ve ufak uzuvları, Plant'in karısının dediği gibi *zencimsi* dudakları, kaşlarına kadar uzamış siyah kıvırcık saçları ve ağzından zorla çıkan pes sesi. Onunla ilgili olan her şey, hem hoş hem de korkunçtu; hatta gözlerindeki sakin sessizlik düşünüldüğünde dehşet verici bile sayılabilirdi. Tevekkeli değil, Plant'in Raul'ün ziyaretlerini hoş görmesi bu yüzdendi. Onun ziyaretliği acayipliğe yapılan bir yolculuktu çünkü.

"Nasılsın?" diye sordu Plant.

"İyiyim."

"Gordon'u görmek için mi geldin?"

"Hayır, efendim."

"Orduda değiliz, Raul."

"Evet, değiliz Plant."

"O zaman, söyle bakalım neler oluyor?"

"Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Hangi konuda?"

"Şey" dedi Raul, Plant'in elindeki otlara dikmişti gözlerini, "Bunu size söylüyorum çünkü belli nedenlerden dolayı güvendiğim tek kişi sizsiniz."

"Evet" dedi Plant, elindeki otları ona vererek. "Bana söyleyebilirsin. Bir yere gittiğim yok nasılsa." Sağlıklı, iri bacaklar olması gereken yeri göstererek, "Değil mi?"

(Ve ilaçlarını almayı bırakıp gizlice köpeğe vermeye başladığı zamandan beri alışık olduğu üzere günde bir ya da iki defa gerçekleşen şey oldu, yumurtanın yere düşmesi gibi morali düştü birdenbire. Olduğunda bunun ne olduğunu açıklayamıyordu ve geçtiği zamanlar düşüncesine bile katlanamıyordu. Ama sanki içleri katılaşıyormuş gibi hissediyordu; Kaybettiği parçalarını, iki bacağını, iki testisini –ikisini de birden, ne şanslı adam– popo derisinin yokluğunu çok daha fazla hissediyordu. Ne kadar da iğrenç, gülünç, mide bulandırıcı bir yaratık haline gel-

mişti. Ne güzel bir ödül. Olayın içindeki herkes için ne kadar büyük bir utanç kaynağıydı; sonu gelmez ilgisiyle karısı için, ona hayranlık duyan oğlu için. Bitmez tükenmez bir hayranlık, gurur duyulan bir baba. Ülke, bütün bir ülke ona minnettarlık duyuyordu. Plant'in vücudunda uzuv kalmamıştı ama kahretsin herkes minnettardı ona. Ve bu çocuk da ondan tavsiye istiyordu.)

"Ne konusunda tavsiye?"

"Sanırım birine âşık oldum." Raul kafasını ona doğru yavaşça eğdi. "Bir kıza, tabii. Onu o kadar çok seviyorum ki, hasta olacakmışım gibi hissediyorum."

"Hasta?"

"Kafadan."

"Kızları kovalamaya başlamadan önce, vücuduna dikkat etmen ve kendi kişiliğini çözmen gerekiyor. Kızlar için bolca vaktin olacak."

"Anlamıyorsunuz, efendim... Plant. Kendimi hasta hissediyorum. Fiziksel olarak hasta."

"Fiziksel olarak hasta."

"Aşktan."

"Aşktan. Evet."

"Mideme bir şey oluyor. İyi bir şey değil. Kusmak istiyorum."

"Onunla ilgili sevdiğin her şeyi kusup dışarı atacakmışsın gibi hissediyorsun, sanki zehirmiş gibi, evet. Bu çok korkunç. Bunu anlıyorum" dedi Plant ve ağzını kirli elleriyle kapattı. "Ama sana söylüyorum bak, şey yapamazsın... yapamazsın... kızın adı neydi?" Elini, çocuğun dizinin üstüne koyup sıkıca kavradı.

"Bunu size söyleyemem."

"Hmm. Söylemek utanç verici olabilir."

"Belki siz bana birkaç öğütte bulunursunuz diye düşünmüştüm."

"Ne için?"

"Onun benim olması lazım."

"*Benim olması.* Güzel kelime seçimi."

(Biliyor musun, demek istiyordu Plant, ben orada o küçük pisliklerle savaşırken ve benim boktan uzuvlarım havaya uçarken –kendimi başından beri hiç ait hissetmediğim bir ülke için; evet, doğru, buradayken ya da başka bir yerdeyken kendini evinde hissetmene gerek yoktur, olduğun yeri sevmene hiç ama hiç gerek yoktur– kızlar ve aşk için zamanımız yoktu. Ama boşalmak zorundasın. Evet. Sperm seviyesinin dengede olmadığı yerde savaş olamaz. Bu yüzden ne yaptık biliyor musun? Bulduğumuzu siktik. Sikilecek orospu bulduk. Bazen de parasını bile vermedik. Bu şanslı olduğumuz, ortada savaşılacak savaş olmadığı zamanlardı. Ormanın derinliklerinde ortada orospu filan yoktu. Maviye dönmüş taşaklarını haftalar boyunca durmaksızın okşamayı öğrenmen gerekir ya da yakınlardaki köylerden faydalanırsın, orada güzel bir kızı yakalayıp, boğazına bıçak dayayıp, içine sokabilirsin. Sokağın karşısındaki birinden hoşlanmak çok güzel. Âşık olduğun birinin olması çok güzel.)

"Bu sana aşk hakkında ne söyler biliyor musun?"

"Ne... aşk hakkında *kime* ne anlatır?"

(Ve bu boktan, yaşlı ellerim, güzel çiçekleri toplarken bulaşan çamurdan gevrekleşen ve ölü bir madde olana kadar otları içinde büken ellerim –eskiden– bunun nasıl bir şey olduğunu bilirdin. Sana söylemekte olduğum şeyi hissedebilirsin çünkü onu elde edemeyince, kızı etkileyemeyince savaşa gitmek istersin. Birilerine bir anlam ifade edebileceğin bir yere gitmek istersin ve hey, eğer savaşa gidersen bütün bir ülke altına yatmak ister. Ama ellerim o zaman olduğu kadar kirli, elbette. Evde olmak bunu değiştirmez. Onların içine, o kadar da özenmeden girmek. Kadınların. Burada buna ne denir biliyor musun, bu eyleme? Annen, buna tecavüz, der ve senin de tecavüz

demeni ister. Ama bu orada bir *sorun* değildi. Orada *sorun* diye bir şey yoktur. *Acil sorunlar* diye bir şey yoktur. Ve orada yaptığın güzel şeyler için herkes delicesine minnettardır sana. Sen sadece okuldaki güzel bir kızdan hoşlanan küçük, boktan bir çocuksun.)

"Orada ne öğrendim bilmek ister misin?" Plant, Raul'a değil, kendine değil, boşluğa konuşuyordu. "Sevgiyi öğrendim. Sevginin bir sürü anlama gelebildiğini öğrendim. Bu bir sürü anlamın da bir sürü anlama gelebildiğini öğrendim. Sevginin anlamlarından biri, sırf etrafında olan bitenlerden bıktın diye siktiğin kişiyi öldürmeme kabiliyetidir."

"Anlamadım." Raul ürkmüştü, elindeki otları kopardı ve kalanları aşağıdaki çamura attı. "Sen neden söz ediyordun?"

"Kendimi açıklamam lazım. Söylemeye çalıştığım şey, kimseyi hiçbir şeye zorlamaman gerektiği." Hayır. Ama belki, belki, Plant devam etti, belki de istediğini alman ve bunu aşman daha ö*nemlidir*. Yüksek sesle mi konuşuyordu. Çocuk onu duymuyormuş gibiydi. "Ne yapman gerekiyor? Ve benim? Bir daha oraya dönecek halim yok. Tanrım. Bana stresten kaçınmamı söylediler, biliyor musun? *Stresten* kaçınmamı. Silahlarını senden alıp, iki bacağı ve Tanrı-beni-seviyor gülümsemesinin yeterli olduğu birine verdiler mi, stresin getirdiği tehlikeleri savuşturmak bayağı kolay kalıyor. Orada olan buydu. Biz buyduk. Orada. Ve burada herkes aman aman minnettar ve bu minnettarlığını ifade ediyor sana. Sadece orada olanları ağzına alma. Çünkü bildiğin gibi görgü kuralları bunu gerektirir."

"Vietnam'dan mı bahsediyorsun?"

"Ben de... yapmam gerekeni yaptım. Güven bana. Eğer üstlerinin gözünde yeterince erkeksi kalmak istiyorsan, bazen onları fazlasıyla vahşice sikmen gerekiyor. Taşak-

ların testosterondan patlayacakmış gibi olana, kalbin, biri *senin* boğazına bıçak dayamışçasına hızlı atana kadar sikmen gerekir. Onlar böyle yapmıyor muydu? Ama hayır. Bütün üstler böyle değildi. Sadece gelip, sana belki de yeterince iyi savaşmadığını söyleyenler böyleydi. Arkadaşların sana güveniyor, sen kendine güveniyorsun. Güvenmiyor musun?"

"Ne..."

"Erkek olmak istemiyor musun? İstediğin bu değil mi? Eğer herkesin senin gücüne ihtiyacı varsa, bunu onlardan mahrum bırakabilir misin?"

Raul kafası karışık bir halde sordu: "Gitmemi ister misin?"

"Hayır, kalmanı istiyorum." Ve beni dinlemeni. Kimse beni dinlemiyor. Altıma sıçmıyorum sonuçta, değil mi? Özürlü değilim. "O tekerlekli sandalyeyi görüyor musun?" dedi, arkasında bir noktayı göstererek. "O benim. Benim hareket etme şeklim o. Sevgiye neden ihtiyaç duyarsın, biliyor musun? Vücudunun bir bölümünü kaybetmeden o sevgiyi bulman gerekir ki, sevgili ve şefkatli karının kucağında tekrar bütün olmuş gibi davranabilesin ve o, seni dünyanın en değerli özürlüsü gibi orada burada dolaştırabilsin. Tekerlekli sandalyeyi buraya getir. Çabuk."

Çocuk tekerlekli sandalyeyi açtı, veranda boyunca onu ittirdi ve Plant'in yakınında bir yerde durdu. "Şimdi napayım?"

"Şimdi" dedi Plant, "O siktiğimin şeyine bir tekme at. Bir sorun yok. Tekmeleyebilirsin."

"Niye?"

Ama asker artık onu dinlemiyordu. Bir dakikalığına tekerlekli sandalyeyi tekmelemek müthiş anlamlıydı. Tekme atıp aşağı düşmesini seyretmek. Kimseye zarar vereceği filan yoktu ve ne kastettiğim anlaşılacaktı. Nasılsa

birdenbire, artık hiçbir şey ifade etmiyordu; anlam kafasından kayıp gitmişti. Bu yüzden "Raul, boş ver. Buraya gel" dedi.

Raul yanına oturup gözlerini ona dikti.

"Dinle. Bir kız arkadaşın olsun istiyorsan karşılığında ona bir şey vermen gerekecek."

"Ne gibi?"

"Bir şey. Maddi bir şey değil. O sadece bir süreliğine işe yarar. Durumu karşılıklı kazanç yapman gerekir. Bunu her zaman yapman gerekiyor. Eğer yapmazsan sonunda sana içerlemeye başlar. Kendini başka birinin içerleme sorunu haline getirme. Benim şeyimi... Gordon'ın annesini tanıyorsun. Şimdi, *o* bana içerliyor ve benim bu konuda elimden gelen hiçbir şey yok. Durumu karşılıklı kazanca dönüştüremedim. Bir keresinde kalbini kazanmak için savaşmıştım ve iyi geçmişti. En sonunda onu elde ettim ve onu mutlu ettim. Sonra o küçük boktan maymunlarla savaşmak için çekip gittim çünkü doğru şeyin bu olduğuna inanıyordum. Doğru şey, anladın mı. Git ve insan öldür, kafamdaki doğru şey *buydu* çünkü başka türlü o küçük maymunları nasıl kontrolde tutabilirsin ki? Peki kendini nasıl kontrolde tutabilirsin? Eğer hayvan avlamıyorsan bir aileye nasıl bakarsın? Oradaki o küçük insanlarla ilgisi yok bile; burayla ilgili. Bu... içimdeki öfkeyle ilgili. Biz. Öfkeli çocuklar. Senin gibi. Senden iyi bir asker olur çünkü her şeyi içinde tutuyorsun. İnsanlar seninle alay ediyor ve sen de pes etmediğini onlara göstermek istiyorsun. Ben de. Ve ben eve bacaksız döndüm ve güzel, şefkatli karımı hiçbir şekilde tatmin edemiyorum ve o bana içerlemeye başlıyor. Sabırlı davranırken bile sabırsız. Beni sevmesi gerekiyor, diye benden nefret ediyor. Anladın mı? Çevresindeki herkes ona, verandasında bir kahramanın oturmasının kim bilir ne kadar muhteşem olduğunu söylüyor. Kendini aşan bir adamın. Ama aslın-

da benim tek yaptığım bütün gün oturup hikâyeler anlatmak, siyasetçilerden yakınmak ve arada bir de altıma işemek. Gordon benden korkuyor. Yani, durum tam olarak karşılıklı kazanç sayılmaz, değil mi?"

"Evet."

"Senin yapman gereken şey, *kendi kendinin* üzerinde çalışmak olmalı. Yaptığın şeyler, koruduğun prensipler, koyduğun hedefler sayesinde *kendini* cazip bir hale getir. Bir kadını elde etme işini sonrasına bırak. Sırf sen onu seviyorsun diye onun da seni sevmesini bekleyemezsin. Bu sadece kadın güçsüz olduğunda gerçekleşir. Aman Tanrım ve kadınlar *gerçekten de* güçsüzdür; bizim kadar güçsüzlerdir. Kendini bu konuda kandırma. Kimse seni kurtarmayacak. Ama iyisini istiyorsan, savaşarak kazanabileceğin birini bulmaya çalış. Hazır hâlâ gençken mümkün olduğunca kendini geliştirmeye bak. Çünkü alışkanlıkları kırmak yaş aldıkça zorlaşır. Siktir! Bir kez kendini çözdün mü, kadınlar akın akın gelir sana. Bana güven. Bana güveniyor musun?"

Raul, yere bakıyordu. "Hayır. Bana yardım eder misin? O noktaya nasıl gelebileceğimi söyler misin?"

"Hata yap. Bol bol hata yap ve onlardan öğrenmeye bak." Issızlığa dalma. Bu ister bir şehrin ıssızlığı olsun, ister okyanusun, isterse de bir savaş alanının. Yanına bıçak alma. Köyde kadın gördüğünde silahlanma. Çünkü onlardan birinin, sen onu sikerken zevk almaya çabaladığını gördüğünde (hah! evet böyle bir şey var, ben gördüm), bıçağını onun boğazına dayamışken kendinden o kadar nefret ediyorsun ki, senin boğazını kesmesi için bıçağı ona vermek istiyorsun. "Kes! Kessene! Kalbimi sök çıkar yerinden. Hadi, hadi, hadi. İntikamını alabilirsin benden." Ve bunu yapmanın eşiğindesindir. Bıçağı ona vermenin eşiğindesindir. Eğer bu kadar öfkeliyse, niye seni öldürmesine izin vermeyesin ki? Ama artık kazanmak

istiyorsundur. Artık onun da karşılık verdiğini ve senin bu kadar acınası olduğunu görüyorsundur ve sadece onun senden daha fazla çaresiz olmasını istersin. İçindeki kötülüğü çıkaran savaş değildir. Başına geleceklerini kimsenin bilmediği herhangi bir yerdir.

Ama artık Raul'a bakmıyordu. Baktığı başka bir şeydi, başka biriydi, bir yabancıydı; şişko, aptal, saniye saniye daha da soluklaşan bir şeydi. Şekilsiz bir yaratık. Tekrar olmasın. Bu olmasın. Üstüne bir çekiç darbesi gibi çökmesin. Nerede olduğunu unuttu ve çevresindeki her şey de –tarlalar, yollar, ev denilen uğursuz şey– onu unuttu. Güneş daha da parlaklaştı. Her şey sessizleşti, soğudu ve parladı. O şeyin söylediklerini güçlükle duyuyordu.

"Bay Vanderloo?"

Evet, bu onun adıydı. Işık parlaması onunla konuşuyordu. Kendi içinden çıktı; koca, baba, eğitmen, asker rolünü üstünden attı. Hayatın muhteşem anlamı anlamadığı bir dilde ona sunuluyordu. Birdenbire hayatın ışıltısı ona eşek şakası gibi gelmeye başladı; gençlik masumiyeti daha iyi hissedilmek için söylenilen bir yalandan ibaretti ve önündeki şekilsiz yaratığın tek amacının kendi şeytani zevklerini tatmin etme olduğunu biliyordu. Aralarında bir bağ yoktu. Kahraman Plant Vanderloo'yu zerre kadar umursamıyordu o şekilsiz yaratık. Yabancı onun yanına sadece onunla dalga geçmek için gelmişti, o hımbıl bacaklarıyla. "Raul ne bok yiyorsun sen?"

"Ne oldu?"

"Ne bok yiyorsun?" Ama sirenler çığırmaya tekrar başlamıştı. Ağır silahların ateşi, dünyayı çamur ve kana bulanmıştı, orman... Kendine hâkim ol. Kendine hâkim ol.

"Git karımı getir buraya." Şekilsiz yaratığa bakıp şakaklarına parmaklarıyla vurdu; neredeyse yalvarmak

üzereydi, gözlerini kısmış şekilsiz yaratığa bakıyordu. "Karımı getir."

Raul duraksadı, "Bizim evde. Annemin yanında."

"Hasiktir" diye mırıldandı Plant. "Halüsinasyon görüyorum. Bu gerçek değil ve ben... ben bunun farkındayım. Yardım etmek istiyorsan. Bir şey burada değil. Sen burada hiç değilsin."

"Ne?"

"Seni orospu çocuğu" dedi Plant. "Kızla ilgili bütün o sorunların filan. Kızla ilgili sorunlar. Biraz büyü. Biraz kilo ver. Ve insanların *kafalarını sikmeyi* bırak. Anladın mı? İnsanları sikmeyi bırak. Onları sikmeyi bırak."

"Özür dilerim" dedi şekilsiz yaratık, yavaş yavaş ondan uzaklaşırken. "Neler oluyor anlamıyorum."

"Ben de öyle." Ağlıyordu. "Ben de öyle. Bu böyle olur bazen olur, bu... Halüsinasyon gördüğümün farkındayım. Deli değilim. Ben de bu kadar *semptom* varken, doktor *yardımcı olur*, değil mi? Anladın mı? Hap almama gerek yok çünkü bu benim kendi gerçekliğim ve ben haklıyım. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi? Bu *benim*. Kadersiz, lanet olası bir yaratık. Ben sadece... Tanrı aşkına Raul, git ve karımı getir." Onu öldürürüm. Onu öldürürüm. Öldürürüm. O ölecek. O ölecek. "Hayır gitme, gel buraya. Buraya gel."

Şekil çekine çekine belirsizce yanına yaklaştı Ve Plant'in yanına diz çöktü. O ölecek.

"Eğer senin baban olsaydım ne yapardım bilmek ister misin?"

"Ben babamı aslında hiç..."

"Baban olsaydım" dedi Plant, parmaklarını şekilsiz yaratığın boynuna doladı ve sıkmaya başladı, "Senden çok *utanırdım*." Yaratığın boğazını sıktıkça sıktı, boğazından gelen böğürtü sesini hissetti. "Lanet olsun, çok *utanırdım*. Senden *utanç duyardım*. Şimdi bile utanıyorum

senden. Senin gibi küçük itler yüzünden diğerleri ceza çekiyor. Bizim gibi küçük itler, bu işte hep beraberiz. Her şeyin kötüye gitmesinin sebebi biziz ve ben senden bok gibi *utanıyorum*."

Şekil direnç gösteriyordu. Ellerini omzunun yanlarına yapışmıştı, Plant'i geri itmeye çalışıyordu, iğrenç sesler çıkarıyordu, yutkunmaya, nefes almaya çabalıyordu.

Plant neyi öldürmekte olduğunu biliyordu. Boşluk kendini bir insanmış gibi göstermeye çalışıyordu. Boşluk maske takıyordu. Başından beri orada kimse yoktu. Parmaklarını iyice çocuğun derisine gömdü; her zaman bastırdığı coşkusuyla pençeliyor, dürtüyor ve titriyordu. Bıçak nerede? Bıçağım nerede? Boğazını deşeceğim senin, görürsün. Sen ve senin şu küçük oyunların. Bir ot yığınından başka bir şey değilsin, dünya bizim gibilerden kurtulana kadar ezeceğim seni.

Boyuna çığlık atıyordu biri. Arkasından biri çevirdi ve yüzüne bir tokat geçirdi.

Plant daha da sıkı tuttu; çocuğun yüzündeki renkler koyulaştı, güzel bir kırmızı tonu ve o tombul dudaklar.

Ve oğlunun sesi tüm mahalleyi doldurdu. Gordon'ın derinden gelen duygusuz sesi ilk defa gerçek duygularla çıkıyordu: "Baba? Ne oluyor? Baba?"

"Aman Tanrım" dedi Plant, Raul'ün boş suratına bakarak. Sonra yukarı baktı ve oğlunu, yaklaşıp, gözlüklerini çıkarıp Plant'in kolunu tutan diğer şekli gördü.

"Ne yapıyorsun?"

"*Çocuk*" dedi Paul aşağıya bakarak. "Raul."

"Ne yaptın sen?" diye çığlık attı Gordon Vanderloo.

"Plant?" dedi bir kadın sesi.

"Anne?" dedi bir çocuk sesi. "Neler oluyor burada?"

Plant yüzündeki tokadı hissetti ama azıcık hissetti, yüzü uyuşmuştu, tam hissedemiyordu. Olan biteninin farkındaydı –her şeyi anlamaya başlamıştı, aklı geri geli-

yordu– ama ona uyum sağlayamıyordu: Karısı, Raul'ün yanına diz çökmüştü, onun kafasını tutup saçlarını okşuyordu, Gordon sadece şaşkın bir dehşetle (ya da hayranlıkla?), birkaç saniye sonra ne yaptığını veya yapmadığını kavrayacak ve aynen devam edecek olan babasına gözlerini dikmişti.

Biraz daha ot yoldu.

Malzemeler

Richard Lemmer

Hemşire neredeyse kıçüstü yere yapışıyordu. Koridordan aşağı doğru koşarmışçasına hızlı adımlarla yürürken, üstünde UYARI yazan tabelayı kaçırıp, sanki buz pistindeymiş gibi kaymaya başlıyor. Düşmemek için uzanıp, pencere pervazını tutuyor. Bir yerleri kırılmadığı için çok şanslı.

Kafası karışık, üzüntülü adam, hemşire koşarak görüntüden çıkana kadar onu takip ediyor. Hastane koridorunda, plastik bir koltukta oturuyor ve sağ eliyle, Morris'in sol elini tutuyor.

"Neden... Neden bunu bana daha önce anlatmadın? Yaraların bu yüzden mi olmuştu?" En sonunda durup iç

geçiriyor, kirli sakalını ovuşturuyor ve "Bu nasıl oldu?" diyor.

Gözleri sulanmış. Üzgün olduğundan değil. Çünkü ciddi bir mesele konuşurken gözlerini hiç kırpmaz. Bilinçli bir seçim bu. Birini sevdiğinizde onun bütün kirli sırlarını öğrendiğinizi sanırsınız; içtikleri sudaki florid miktarını, yedikleri elmanın çekirdeğindeki siyanür miktarını, aldıkları Happy Meal'in yağ miktarını. Bütün lekelerini ve çatlaklarını bildiğinizi düşünürsünüz; hemofili hastası olduklarını, yamuk dişlerini, alerjilerini.

Adam, kadının sol elini avucunun içinde sıkıyor. Çocuğu olmasını gerçekten çok istiyor, kendi çocukları olmasını. Onları etik değerler içerisinde yetiştirilen pamuklardan yapılmış kazaklara boğmak istiyordu; kız için mavi, erkek için pembe, her bir giysiyle cinsel önyargılarla savaşmak istiyordu. Onları organik üretim havuç ve patateslerle yapılmış bebek mamalarıyla beslemek istiyordu. Onlara gelişmekte olan ülkelerde, adil ticaretle üretilen, geleneksel yöntemlerle yapılan oyuncaklar alıp sürpriz yapmak istiyordu.

Şimdi ise istediği tek şey, uzun zaman önce hasır altı edilmiş bir hikâyeyi öğrenmekti.

* * *

Kapalı mağazanın sessizliğinde, canı sıkılmış üniformalı bir kasiyer kız hâlâ soğuk olan tavuk çöp şişleriyle dolu taşıma paletini dünya yemeklerinin bulunduğu reyona doğru götürüyor. Üst üste tavuk çöp şiş paketleri.

Eurocup finalinden önce çok iyi satıyorlardı. Bangladeş'te bataklıklarda, yarı çıplak adamlar tarafından üç kuruşa üretilen karidesler de çok iyi satıyordu. Ormansızlaştırılmış Amazon havzalarından gelen burgerler de sular seller gibi gidiyordu. Avrupa'nın bitmek tükenmek

bilmez otobanlarında kamyonlarla taşınan Alman birası da çok iyi gidiyordu; bu bira zaten her zaman iyi satardı.

Paletin arkasındaki yüzün kızı, önündeki tavuk çöp şiş paketlerinden görülmüyor. Yavaş ve derinden gelen Kuzeyli aksanıyla, "Bana vuracağını zannettim" diyor.

Sürekli bir şeyler satın alıp duran insanların çoğu, memnun bir müşteri yazın barbekü partisi verebilsin diye helak olmuş, köleleşmiş dünyanın dört bir yanındaki bedenlerden bihaber. Bütün bu emek, bütün ürünler bir yağmurda heba oluyor. Atlantik'in üç yüz metre üstünde fırtına koptuğunda hepsi boşa gidiyor.

Her daim bir şeyler satın almakla meşgul olan bazı insanlar, onlara hizmet eden kasadaki bedenlerin hiç farkında değiller.

"Ama ben durmadan 'Efendim, kusura bakmayın, faturasız para iade edemem. Mağaza kuralları böyle' dedim. Ama bu bok beyinli beni anladı mı? Hayır, bir ondan bir bundan dem vurdu ve neden tabii ki? Müşteri haklarından! Göt herif" deyip pişmiş et reyonuna doğru gözden kayboluyor.

Dünya yemekleri reyonunda stoku tamamlayan dört kız kahkahalarla gülüyor. Jen'in ne taraftan geleceğini hepsi de biliyorlar.

"Bazen içinizden üçü iki fiyatına olan soğan halkalarına tükürmek gelmiyor mu?" diyor Jen, geri dönüp makarna ürünleri rafına yaslanırken.

Dünya yemekleri reyonunun karşı tarafındaki sağlıklı yaşam reyonundan bir ses, "Bunu söylemen çok ilginç" diyor. Bir sürü şeker paketinin arkasından çıkan ses çok uzaklardan geliyormuş gibi, "Bir dakika, geliyorum."

Şeker her zaman çok iyi satan bir ihtiyaç. Fiji, Mauritius ve Swaziland'daki şekerkamışı tarlasında çalışan işçiler neredeyse hiç denecek kadar bir paraya çalışırken, Swaziland Kraliyet Şeker Şirketi sahibi olan kral, on ka-

rısının hepsine de BMW alabilecek kadar çok para kazanıyor.

Bir paket Swaziland şekeri "Size anlatacak bir hikâyem var, kızlar" diyor.

Bir paket şeker, yani ses, yani Anita bize Oyun'u açıklıyor. Anita'nın ablası Margarita, Staines'teki Safeway'de çalışıyor ve dediğine göre oradaki kasiyer kızlar bir arkadaşlarının, arkadaşlarından duydukları, adına Depolama Hareketi denilen bir oyun oynuyorlarmış. Oyuna katılan herkesin ortaya on dolar koyması gerekiyormuş. Oyunu sadece tek bir kişi kazanıyor ve ortadaki bütün parayı alıyormuş. Seçtiğiniz ve içinize sakladığınız ürünle, bir günü saat başı puan toplayarak geçirmeniz gerekiyormuş. Ürünü ancak bir kadının saklayabileceği bir şekilde içinizde tutmalıymışsınız. Eğer pes ederseniz seçmiş olduğunuz ürünü rafına geri koyuyormuşsunuz.

"Yok artık" dedi, Jen.

"Ben buna asla inanmam" dedi makarna paketlerinin arkasındaki biri.

"Saçma sapan bir şey" dedi bir sarışın gruptan ayrılırken.

Sonra, İtalyan spagettileri dizmekte olan bunalmış, üniformalı bir beden herkesi şaşırtarak, "Biliyor musunuz, ben yirmi kiloyla bunu yapabilirim" diyor.

O anda kat şefi geliyor ve herkes çenesini kapatıyor.

* * *

Spagettileri rafa dizen beden, insanları kendisini Morris diye çağırmaya zorlayan salak, geri zekâlı bir kıza ait. İnsanların çoğu neden bir erkek ismi seçtiğini soruyor. Annesinin andaval erkek arkadaşı olan Colin bunu Morissey'e aşırı hayran olduğundan yaptığını sanıyor ama aslında 19. yüzyıl radikal düşünürü William Morris'in

anısına saygıdan onu Morris diye çağırmalarını istiyor. Bir de, gerçek adı Carolyn olduğu için. Ama Carolyn daha havalı bir ismi hak ediyor çünkü kendisi kadar huzursuz ki, Lennon'ın da, Lenin'in de çok kullanıldığını düşünüyor.

Bu ev devrimcisi, bu siyah rujlu banliyo Gandhi'si her an birilerine vaaz veriyor: "Adil ticaret olarak üretilen kahve için Kilimanjora'da yaşayan Chagga halkına, bütün gün verdikleri yoğun emeğin karşılığında fazladan sadece yirmi peni kadar para verdiklerini biliyor musun?"

Bu put yıkıcı kasiyer, kurumsal sistemi personel tuvaletinin duvarına karaladığı yazılarla adım adım yıkıyor.

Hikâyenin anlatılışından bir hafta sonra, Morris müşteri hizmetlerinde çalışmaya başlıyor. Orta yaşlı bir kadına, meyve reyonundaki iki fiyatına üç ürün kampanyasının sadece çilek için geçerli olduğunu; ahududu için geçerli olmadığını anlatmaya çalışıyor. İngiltere'nin her yerindeki, devasa seralarda asgari ücretle çalışan göçmen işçiler tarafından toplanmış olan çilekler, yazın her zaman popüler bir tercihtir.

Morris mağazadaki hoparlör sistemini kullanarak "Şef, müşteri hizmetlerine. Şef, müşteri hizmetlerine" diye duyuruda bulunuyor.

Kafası karışmış orta yaşlı kadının arkasında Margarita bekliyor. Orta yaşlı kadın, şefle birlikte, bundan sonra başka yerden alışveriş yapacağı hakkında bir şeyler geveleyerek uzaklaşıyor. Saçlarını oksijenle açıp sarışın yapan ve kulağına çörek kadar büyük küpeler takan Margarita, Anita'ya para vermek için gelmiş ama onu bulamamış. Morris buna gerek olmadığını, parayı ona verebileceğini söylüyor.

Margarita, dürülü parayı elinden bırakırken, bizim ev devrimcisi ona Depolama Hareketi oyununu soruyor.

Margarita gülümseyip, "Oynamayı mı düşünüyorsunuz yoksa?" diye soruyor.

Morris, "Böyle bir şey yok, değil mi ama? Gerçek olamaz, Anita'yı işlettin mutlaka. Ablanın, küçük kardeşine yaptığı şaka gibi bir şey."

"Hayır, gerçek. Son oyunda ben kazanmıştım" diyor, saçlarını küpelerinden uzaklaştırırken. "Dört saat, içimde mini tavuk çöp şiş varken gezdim."

"Olamaz."

"Oldu bile." Margarita Oyun'u, bir arkadaşının arkadaşından duymuş. Her mağaza, Oyun'a başka bir şey diyormuş.

İçeriden Bilgilendirme.

İstifleme.

Paketleme.

Tezgâha yaslanıp, pembe dudaklarını yalayan Margarita, çoğu mağazanın Oyun'a benzer bir şey yaptığını söylüyor. Muhtelif alışveriş merkezlerinde, erkek elemanlar kıyafetlere meni bırakmak üzere iddiaya giriyormuş. Bazı zincir restoranlarında, garson her şeyden habersiz olan masaya yemeği götürmeden önce, şef resmen yemeği müşteriler için çiğneyip, tabağa tekrar koyuyormuş. Bazı kuaförlerde, saç ürünlerinin şişelerinde, saç ürünü değil başka bir şey oluyormuş.

Fazladan Leke.

Al Dente.

Kök Güçlendirici.

"Yok artık, imkânsız." Ev devrimcisi Morris ortada dolaşan müşterilere, onların lekeli giysilerine, sarkan göbeklerine ve parlak saçlarına bakakalıyor.

Mağazanın radyosu, hoparlör sisteminden müşterilere ahududulardaki muhteşem yaz indirimi fırsatını kaçırmamalarını söylüyor.

Bizim banliyö Gandhi'si kendi kıyafetlerini dikmeyi, kendi besinini kendi yetiştirmeyi, kendi saçlarını kendi kesmeyi düşünüyor.

"Bütün mağazalarda değil ama çoğunda buna benzer bir şey oynanır. Bizim oynadığımız yine onlarınkine göre çok basit. Nasıl oynandığını biliyorsun zaten. Geçen her saat için on puan. Herkes ürününü önceden seçiyor ki, herkesinki birbirine denk olsun" deyip, müşteri hizmetleri masasının üstünde bir dolar çeviriyor.

"Ve bütün gün içinde onla dolaşmak zorundasın, öyle mi?" diye soruyor Morris.

"İlla bütün gün olması gerekmiyor" diyor Margarita, masanın üstünde fırıl fırıl dönen bozuk paranın şekli bir küreye benziyor. "Sen kasada duruyorsun, bütün günü oturarak geçiriyorsun. Bazen Oyun sadece bir saat sürer. Ama bir keresinde, yeni gelen bir kız kendini kanıtlamak için bir ay boyunca içinde kahve çekirdeğiyle gezeceğine dair elli dolara bahse girmişti."

Kavurucu Afrika güneşinden çok uzakta bir kahve çekirdeği.

"Bir ay dayanabildi ya da en azından o öyle iddia etti. Bir sorun olmadığını, sadece uyurken biraz zorlandığını söyledi. Lakabı Prenses Şeftali oldu; hani şeftaliyi okşamak gibi ya da 'Prenses ve Fasulye' masalındaki gibi."

"O 'Prenses ve Bezelye' değil miydi?"

"Neyse ne işte" diyor Margarita.

Bozuk para durup tezgâha düz bir şekilde düşüyor.

Bizim put yıkıcı kasiyer, "Sen bizi işletiyorsun. Bir tane kahve çekirdeği tamam belki... Ama tavuk çöp şiş mi?" diyor ve inanmazlıkla burnundan nefes veriyor.

"Peki ya torbacılar?" diye soruyor ona Margarita, "Ya hapishaneye kaçak mal sokanlar, para karşılığı vücutlarına az miktarda uyuşturucu sokan kaçakçılar? Onlara ne diyorsun? Peki ya vajinaya fantezi olsun diye yumruk sokanlar? Sivri, kemikli beş parmaklı, beş boğumlu bir yumruğu içine alanlara ne diyorsun?"

Mağazadaki hoparlör, müşterilere: "Yardıma ihtiyacınız olursa, bir görevliye sormaya çekinmeyin" diye çağrıda bulunuyor bu arada.

"Tamam, tamam. Peki" diye pes ediyor Morris.

Margarita, Morris'e parayı Anita'ya vermeyi unutmamasını hatırlatıyor ve "Ciao" deyip, çıkıp gidiyor.

Ondan sonraki müşteri hizmetlerinden yardıma ihtiyacı olan müşteri, mağazanın kendi markası kök güçlendiriciyle ilgili şikâyette bulunuyor. Adam, Morris'in bunu neden bu kadar komik bulduğunu anlayamıyor.

Birkaç saat geçmeden Morris müşteri hizmetlerinden azat ediliyor. Öğle arası, Anita'yı bulmaya gidiyor. Sayısız marka rengin ve paketin arasından geçiyor. Sanki mağaza sifonlanmış gökkuşağı renklerini satıyormuş gibi. Şampuan, mikrofırın yemekleri ve mağazanın giyim eşyalarını geçiyor. Pritt yapıştırıcılar, mini Lynx deodorantlar, mini kokteyl sosisleri. Seyahat diş fırçaları, rujlar ve maskaralar. Yeşil biberle, taze fasulyeler. Mini Mars çikolataları, Mini Snickers çikolataları. Mini içki şişeleri –fondip için yeterince büyük ama içine almak için yeteri kadar küçük– ...

Anita'yı, zarar görmüş ürünler rafını doldururken buluyor. Ambalajı yırtılmış ama birkaç gün daha taze kalabilecek paketlerce çikolata. Ambalajı yırtılmış mini kokteyl sosis paketleri. Açılmış seyahat diş fırçası paketleri. Anita elindeki etiket makinesiyle bu ürünlere hasar görmüş ya da imalat hatası etiketleri yapıştırıyor. Gün bitene kadar hepsi para sıkıntısı çeken üniversite öğrencileri tarafından kampüse götürülmek üzere alınacak.

Morris "Rita para gönderdi" deyip, parayı Anita'ya veriyor.

"Ah, harika" diyor Anita ve şakacı bir şekilde elindeki etiketleme makinesiyle Morris'in sol elini etiketliyor.

Etiketi kolundan çıkarırken, etiketteki yapışkan cildinin bir kısmı çekiyor. "Oyun gerçekmiş bu arada. Rita son oyunu bir tavuk çöp şişle kazanmış."

Anita "Dur, dur, dur. Ablamla ilgili bu kadar ayrıntı istemiyorum" diyor.

Morris "Sen de oynamak ister miydin?" derken yüzünden hınzırca bir gülümseme geçiyor. Eline biraz para geçecek olması, asgari maaşla geçinen biri olduğu düşünülürse, evet çok iyi olurdu. Ama intikam almak başlı başına bir ödül zaten: Kasiyerleri, kasanın uzantısından başka bir şey olmadığını gören müşterilerden öç almak, çalışanları saniyesi saniyesine takip edenlere gizlice hareket çekebilmek kendi içinde bir ödül.

Kendini gerçekleştirebilmiş bu eko savaşçı, emo saçlı bu ergen Marx durmadan vaaz veriyor. "Dumuria ve Khulna'daki karides yetiştiren işçilerin yılda yüz kilo karşılığı ikiyüzelli pound gibi komik bir rakam aldığını biliyor muydun?"

"Bunla oynadığın müddetçe beni de oyunda say" diyor Anita, elindeki içe göçmüş Pringles kutusunu göstererek.

Bizim ev devrimcisi tam "Ben alışveriş sepeti filan değilim" diye başlayacakken, bir müşteri elinde, üstünde HD düz ekran resmi olan bir koli taşıyarak geliyor ve müşteri hizmetlerinin ne tarafta olduğunu soruyor. Anita ona yanlış tarafı gösteriyor.

Eurocup finalinin öncesinde, düz ekran televizyonlar çok sattı. Morris'in müstakbel üvey babası Colin, ona da bir tane almayı teklif etti. "Koltan'ın ne olduğundan haberi var mı, Colin?" diye sordu adama. "Televizyonlarımızın savaş bölgesinden gelen minerallerden yapıldığını biliyor muydun? Savaş suçluları ve Kongo Demokratik Cumhuriyeti senin için hiçbir şey ifade ediyor mu?"

Müşteri teşekkür etmeden o tarafa doğru gidiyor.

Morris'le Anita bakışıyorlar.

Göt herif.

* * *

Şimdi, hastane koridorunda oturup, gözlerini doktorun odasının kapısına dikmişken, kafası karışık ve hüzünlü olan bu adam bir kere daha soruyor. "Bu nasıl oldu?"

Oyun'u ilk oynadıklarında hiçbir sorunun çıkmadığından haberdar değil. Hiç sorun çıkmamıştı. Oyunu, Kuzeyli Jen seyahat diş fırçasıyla kazanmıştı. Kazandıktan sonra hâlâ balık kokan fırçayı, paketine tekrar koyup, paketi bantlamış ve yüzde seksen indirimle hasarlı ürünler rafına koymuştu. Günün sonuna kadar, satılmıştı bile.

On penilik bir indirimle, para sıkıntısı çeken kılıksız bir üniversiteli tarafından kampüse götürülmek üzere satın alınıyor.

Ama şimdi, bu kafası karışık ve hüzünlü adam, hiçbir şeyden habersiz yerinde öylece oturuyor.

Doktor odasından çıkıp, "Biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

"Evet" diyor adam ve avucunun içindeki kadının sol elindeki yüzüğü yavaşça okşamaya başlıyor. "Hadi, tekrar içeri girelim. Bunu doktorla detaylıca konuşalım. Sen ne olduğunu anlatırsın. O da bize en iyi yolu önerir, olur mu?"

"Olur mu, Carolyn?" diye tekrarlıyor.

Gözleri sulanmış. Üzgün olduğundan değil. Çünkü ciddiyken gözlerini hiç kırpmaz. Bilinçli bir seçim bu. Birini sevdiğinizde, onun bütün karanlık sırlarını bildiğinizi sanırsınız.

Yüzüğü yavaşça okşamayı sürdürüyor.

Söze dökülmemiş hikâyeler aramıza bir ömürlük uçurumlar açar.

* * *

Bizim banliyö Gandhi'si Morris'in kızları tekrar Oyun'u oynamaya ikna etmesi iki haftasını aldı. Sadece bir kere daha. Hayata biraz heyecan katmak için. Son bir defa daha müşterilere, hiçbir zaman haberdar olmayacakları bir ders verebilmek için. Sadece Jen, Anita ve Morris oynadı. Hepsi ortaya yirmi dolar koydu. Jen, Chupa Chups lolipopunu seçti. Anita mini kokteyl sosis seçti ama onunki en kolayı olduğu için saat başına sekiz dolar kazanmasına karar verildi. Bizim işini bilen isyankârımız ise önceki kazananı seçti.

Morris kızlar tuvaletinde elinde şarküteriden aldığı mini tavuk çöp şişle dururken, altmış doları nasıl harcayacağını düşünüyor. Annesine düğün hediyesi olarak mücevher almak bir seçenek olabilir. Bir kısmını Hazirandaki iklim kampı için ayırabilir. Belki de alçakgönüllü davranıp, bir gün kızlara öğle yemeği ısmarlayabilir. Ya da babası da isterse, onu akşam yemeğine götürebilir.

Colin'i siktir et gitsin zaten.

Her kız ayrı bölmelere giriyor, dışarıda bekleyen sarışın Zoe "Çok oyalanmayın" diyor.

Bizim eko savaşçımız çok oyalanmayı sevmez. Hemen üniformasının pantolonunu indirip, külotunu çıkartıyor ve hiç aşağı bakmadan on santimlik çöp şişi içine sokmaya başlıyor.

Kolay bir şey değil. İçeri sokabilmesi için gerekli olan doğal kayganlığın oluşması zaman alıyor.

Daha gençken duvara yaptığı karalamalardan birini okuyor: İktidarla Savaş.

Öbür taraftan Jen'in sesi geliyor: "Buna nasıl tekrar ikna oldum, hiç bilmiyorum."

Diğer taraftan Anita: "Tavuğun organik olup olmadığını kontrol ettin mi, Morris? İçinde kimyasal madde var mıymış?"

Jen kıkırdıyor, "Serbest dolaşan tavuk muymuş?" diye soruyor.

Bizim ev devrimcisi "Artık serbest dolaşmıyor" diyor.

Bu kolej hippisi, bu orta sınıf aktivisti her an birilerine vaaz veriyor: "Kafeste tutulan tavukların çoğunun, kendilerini öldürmek için gagalamasınlar diye gagalarının kızgın demirlerle kesildiğini biliyor muydunuz?"

Birkaç dakika sonra, bölmelerin kapıları açılıyor ve üç sıkılmış, üniformalı beden sallana sallana dışarı çıkıyor.

Anita üniformasının ağ kısmını düzeltmeye çalışırken "Ben buna bir saat bile dayanamayacağım" diyor.

Gerçekten de dayanamıyor.

Oyuna başlayalı daha yarım saat olmuşken, Anita, on beş numaralı kasada çalışan Morris'in önünden yalpalayarak geçiyor. "Lavaboya gidiyorum" diyor ona. Bunu, "Bu geri zekâlı oyunu bir daha oynayan ne olsun!" der gibi söylüyor.

Sekizinci kasada çalışan Jen, ağır ağır nefes alıp verse de hâlâ oyunda.

Bizim put yıkıcı kasiyerin, bizim ergen Marx'ın daha iyi olduğu günler olmuştu. Poposunu ne kadar oynatırsa oynatsın bir türlü rahat edemiyor. Tahta çubuk iki santim dışarı çıkıp kasıklarını gıdıklıyor sürekli.

Eğer başka hiçbir şey olmasa bile, içinizde on santimlik mini tavuk çöp şiş olması yeterince dikkati dağıtan bir şey.

Bir saat boyunca gelen müşteriler sürekli söyleniyor, "Şunu tam okutamadın."

"Üç al, iki öde indirimini yapmayı unuttun."

"Yüzün biraz kızarmış gibi."

Morris'e yüzünün kızardığını ve gözkapaklarının düştüğünü söylen parlak saçlı kadın, İsrail, Batı Şeria'dan gelen taze kekik alıyor; yüksek duvarlarla, askerlerle ve buldozerlerle çalınmış topraklarda yetiştirilen kekikten.

Oyun başladıktan bir saat on dakika sonra şef Mike gelip, öğle yemeği arasını Zoe'yla değiştirip, değiştirmek istemediğini soruyor ona. Böylece beş dakika sonra mola verebilir.

Bizim işini bilen isyankârımız "Tabii, olur" diyor.

Mağazanın hoparlör sisteminden duyuru yapılıyor: "Temizlikçiler kahvaltı gevreği reyonuna lütfen. Temizlikçiler kahvaltı gevreği reyonuna lütfen."

Sonraki koca göbekli müşterinin sepetinde bir sürü çikolata var: Mini Mars, Snickers ve Twix paketleri. Fildişi Sahilleri'nden kilometrelerce uzakta çikolata çekirdeği olarak yetişen, milis kuvvetlerince korunan ve çikolata köleleri çocuklar tarafından toplanan çikolata.

Hoparlör sisteminden çalınan mağaza radyosunda müşterilere duyuruluyor: "Çocuğunuzu Safeway'in üç al, iki öde kampanyası olan şekerleriyle mutlu edin."

Çikolatacı müşteri ürünlerini torbalara yerleştirirken, Zoe nöbeti devralmak için Morris'in yanına geliyor ve her şeyin nasıl gittiğini soruyor.

Bizim fakülte hippisi, bizim orta sınıf aktivisti her şeyin sıcak, yapışkan ve kaşıntılı gittiğini belirtiyor. Mağazanın arka tarafındaki personel girişine ulaşabilmek için kahvaltı gevreği reyonunu yalpalaya yalpalaya, topallayarak geçiyor. Bizim eko savaşçısı, ev devrimcisi başını eğmiş karnına ve kasıklarına bakarken gözü linolyum kaplı yeri görmüyor bile. Yer o kadar parlak ki, ıslakmış gibi duruyor. Parlak, ıslak ve kaygan. Islak olduğunu anlayabilmenin tek yolu Morris'in görüşünün dışındaki sarı tabelaya bakmak.

Morris kayarak yere kıçüstü düşünce çıkan sesten dolayı müşteriler kafalarını gelecekteki kahvaltı gevreklerinden kaldırıp ona bakıyor.

Lekeli giysili, sarkık göbekli, parlak saçlı gelip geçen müşteriler daha demin şahit oldukları olayın aslında kazığa oturma olduğundan habersiz.

Bu kadar insanın önünde kendini rezil etmiş olan zavallı kız ayağa kalkmaya çabalıyor. Derin, derin nefes alıyor. Sanki doğum sancısı çekiyormuş gibi. Bacaklarını ve sırtını düzleştirmeye çalışıyor ama dokunsan ağlayacakmış gibi duruyor.

Eşiyle birlikte alışveriş yapan eski müşterilerden biri ona iyi olup, olmadığını soruyor.

Kız bir kelime bile etmeden topallayarak uzaklaşıyor oradan; ağzından çok derin soluklar dışında hiçbir şey duyulmuyor.

Bizim ergen Marx, bizim banliyö Gandhi'sinin tek isteği en yakındaki tuvalete en kısa zamanda gitmek. Erkek, kadın ya da engelliler tuvaleti; yeter ki kilitlenebilir bölmesi ve suyu olsun.

Bir müşteri, "Bakar mısınız?" diye soruyor.

Ama Morris bunu duymazdan geliyor. Topallaya topallaya gidiyor, bu badi badi yürüyüşünü daha fazla hızlandırmaya çabalıyor.

Kadınlar tuvaletine giden binlerce kilometrelik yolda onun için azaptan başka bir şey yok. Kahvaltılık mısır gevreği paketleri, Pritt'ler, pişmiş etler, dünya yemekleri, şef Keith'in "Ne oldu?" diye sorması, bunların hepsi ona bulanık bir perdenin arkasından geliyor. Morris dikkatlice bakınca bir tuvaletin boş olduğunu görüyor. Bölmeye topallayarak girip kapıyı arkasından kilitliyor. Üniformasının pantolonunu ve lekelenmiş külotunu aşağıya indiriyor.

Külotu kırmızı lekelere bulanmış; Aziz George bayrağının kırmızısı kadar kırmızı. Türkiye'de üretilen Aziz George bayraklarının kırmızısıyla. Mağazadaki Aziz George bayrakları Portekiz'de üretiliyor. Aziz George kırmızısı bacaklarından akıyor. Kan dizlerinin kırk beş santimetre üstünden, göbek deliğinin birkaç santimetre altından geliyor.

Bizim orta sınıf aktivisti, bizim çöp şiş insanı, bacaklarının arasında sadece bir santimetrelik odun olduğunu fark edip ürküyor.

Tuvaletin duvarında daha genç halinin yaptığı bir karalama duruyor: *Sistemi Sik!*

Yazarken tam olarak aklında olan şey bu değildi.

Tavuk çöp şişi çıkarmanın tek bir yolu var. Bütün parmaklarını içeri sokup, çöp şişi sıkıca geri çekmesi gerekiyor. O da sol elinin parmaklarıyla böyle yapıyor. Asla bakmıyor. Boğumları yapışkan bir şeye bulaşınca hafifçe inildiyor. On saniyelik zaman boyunca vücudu sol elinden ve bacaklarının arasından başka bir şey değil.

Sonra içinden ıslak, sıcak bir şey yavaşça eline geliyor ve Tanrı'ya bunun sadece et ve tahta olması için dua ediyor. Gelen şeyi dışarı çıkarırken bir "plop" sesi çıkıyor. Tavuğu tuvalete atıyor. Sol eliyle indirimli ahududularla dolu bir meyve sepetini yumruklamış gibi gözüküyor.

Bizim put yıkıcı kasiyer.

Bizim işini bile isyankâr.

Bizim lanet olası geri zekâlı, sol eline bakarken yavaş yavaş görüşü kayboluyor, kendini soğuk ve ağırlıksız hissediyor ve betona yıkılıp kalıyor.

* * *

Kızlar Morris'i bulduğunda az kala kapıyı yıkıyorlardı ama o tam zamanında kendine geldi.

Personel revirinde, Şef Karen "Sorun değil, tatlım. Biz kadınların bazı ayları, diğerlerinden daha kötü geçer" dedi.

Morris'i eve gönderdiler ama o hastaneye gitti. Çünkü hemofili hastasıydı ve kanı durmuyordu. Doktorlar bir sürü test yaptı, bir sürü ilaç verdi ve sürekli vajina duvarında üç santim derinliğindeki daire şeklindeki yaranın

nereden geldiğini sordu ona. Günler ve geceler boyunca hastanede kaldı. Bizim put yıkıcı kasiyer, bizim lanet olası geri zekâlı, içindeki habis bir yaraymış gibi kimseye ağzını açmadı. Yara iltihap kapınca bile. Ameliyat olması gerektiğinde bile. Doktorlar ona, komplikasyonlar düşünüldüğünde çocuk doğurma olasılığının çok düşük olduğunu söylediğinde bile.

Colin ona sürpriz yapıp Seattle'daki bir çevre konferansına gitmesi için beşyüz pounda bilet aldı çünkü üvey kızınızın hiç çocuğu olmama ihtimali varsa ödenecek az bir tutardı.

Margarita her şeyi itiraf etti. Oyun bir yalandı. Herkesi işletmişti. Bir ablanın, kardeşine yaptığı bir şakaydı. Canı gönülden üzülmüştü.

Şimdi ise hastane koridorunda doktorun odasının dışındaki beyaz plastik koltukta kafası karışık ve hüzünlü adam oturuyor ve tekrar soruyor: "Carolyn, iyi misin?"

Bizim emo saçlı ergen Marx, siyah rujlu banliyö Gandhi'si Morris, o bir ömürlük zaman önce öldü ama ben onun yaralarını ömrüm boyunca taşıyacağım. Üniversitede okurken, Oxfam'da çalışırken, sevdiğim adamla evlendiğimde, bedeni dışında Morris'i geride bırakmıştım.

Hastaneye gitmek, doğurganlık için öneriler alıyormuş gibi yapmak. Doktor yumurtlama döngüsünü incelerken ağzından kaçırmak; bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Bu vücuttan hiçbir bebek doğmayacak; gerçek olarak öne sürülen en kötü senaryo. Söyleyebileceğim tek şey uzun, çok uzun zaman önce bir kaza olmuştu demek.

Şimdi, soğuk beyaz plastik bankta oturan hüzünlü ve aklı karışık adam tekrar soruyor: "Carolyn, iyi misin?"

Hâlâ sol elimi tutuyor ve ben hâlâ elimin ahududu suyu kaplı halini düşünüyorum. Üç al iki öde kampanyalarını aklımdan geçiriyorum. Asgari maaşla çalışan

göçmen işçileri düşünüyorum. Bizim lanet olası geri zekâlıyı hatırlıyorum. Hikâye sürekli gözümün önüne geliyor, daha genç halimi izliyorum. Ben ama ben değil. Gerçeği söylemek beni yine yalnızlık marketindeki rafa koyacak diye korkuyorum.

Ayağa kalkıp bana sarılıyor, beni dudağımdan öpüyor. Beni sarıyor.

Belki de kardeşim taşıyıcı anne olabilir. Belki de evlat edinmeyi deneyebiliriz. Bir öykünün nasıl başladığını ve kimin anlattığını bilmemekten kötü daha ne vardır? Son bölümde ne olduğunu ve anlatıcının kime dönüştüğünü bilmemek daha kötüdür.

"Seni seviyorum" diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum" diyor.

Kızlar için mavi, erkekler için pembe fark etmez ama bebek adları listesinde Morris ismi asla olmayacak.

Çizgiler Belirginleşiyor

Amanda Gowin

Geldiği yer önemli değildi, gittiği yer ise eviydi; en sonunda önem kazanan yer ise aradaki yoldu, bu da iki binanın arasıydı. Onu gördüğünde özellikle bir yere baktığı yoktu, elleri ısrarla ceplerinin dibinde ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu. Hafiften sağına doğru baktı ve işte oradaydı. Pemto-Bismol pembesi bir ayakkabı bütün bağlamdan kopuk bir şekilde havada süzülüyordu. Hemen o an durdu, aslında durmaya karar vermediği için bir topuğunun üstünde durup yavaşça geriye doğru sallandı.

Ama iş sadece bu ayakkabıyla bitmiyordu. *Başka* bir tane daha vardı. Gözleri biraz alışınca, sırıtan bir ağızdan

nasıl bir Cheshire kedisi ortaya çıkıyorsa, ayakkabılardan da bir kız ortaya çıktı. Leylek gibi bir ayağının üstünde duruyordu, baştan aşağı siyahlara bürünmüştü; diğer ayağını da ayakkabıya sokup büyük bir tatminle kaldırımda diğer ayağının yanına sertçe koyduğunda platin sarısı, karışık saçları savruldu. Bir süre ayaklarını inceledikten sonra yüksek topukların otoriter adımlarıyla bile bile yüksek ses çıkartarak yürümeye başladı.

Bu ses sokakta yankılandı. Hızlı düşün *–evet mi hayır mı?–* aralarındaki ıslak kaldırım taşları gittikçe büyüyordu, kız gittikçe uzaklaşmasına rağmen yerdeki yamuk yumuk yansıması adamın ayaklarına kadar geliyordu, *Evet* diye karar verdi adam. Sokağı gözden geçirdi, hiçbir hareket yoktu; acemi bir avcı gibi karanlık sokağa daldı, kadının yuvarlak kalçası onu nereye götürürse oraya gidecekti.

Birkaç metre ötedeki hayal kırıklığına uğratan bir kapının, parlak ampullerin tabelasını okunmaz hale getirdiği o ucuz bar yan girişlerinden biri olduğu ortaya çıktı.

Kadının arkasından çarparak kapanan kapının sesi binalar arasında mecburen yakılandı. Birkaç hızlı adımdan sonra, kızın tuttuğu kulpu tuttu. Her türlü mantığı engellemek için birkaç derin nefes aldı ve kapıyı hızlıca açıp içeri girdi.

İçeri dalışı gayet normaldi, geri kalan her şey de normaldi –kız hariç–. Etrafa kısaca göz gezdirdikten sonra onu barda dönen taburelerin birinin üstünde otururken buldu. Ufak tefek ve solgundu, aşırı dolgun, güzel olan saçlarını arkasına attı, ağzında yakılmamış bir sigara vardı. Kız etrafa göz gezdirirken, onun çehresini farklı şekillerde gördü adam.

Zaman kazanmak için acele etmeden ceketini çıkardı, kadının kimseye bakmadığından ya da kimseyle buluşmak

için oraya gelmediğinden emin oldu, sonra da yanındaki tabureye oturdu: "Ayakkabıların güzelmiş."

Kaşları yukarı kalkık adama doğru döndü ve ağzındaki sigarayı çıkarttı. "Teşekkürler, arka sokaktaki cesedin ayağından çaldım" dedikten sonra gülümsemedi ama adam yine de güldü. Kadın kafasını salladı. "Hep ses tonum yüzünden. Tanrı beni tiz bir sesle cezalandırmış. Bir şey söylediğimde ancak Minnie Mouse ya da Mia Farrow kadar şeytani olabiliyorum. Ne kadar çok *M*'li şey söyledim değil mi?" Elleri boynundan başlayan ve bacaklarına devam eden bir yolu sabırsızlıkla ama detaylıca izledi. Kasıklarına varmadan bir yerde kibrit kutusu çıkardı. Sigarasını yakınca, kibrit çöpünü nereye gideceğini zerre umursamadan bir yerlere fırlattı.

Ah ne kadar da cezbediciydi. Badem gözlerine kalemi fazla kaçırmıştı. Ela mı? Gözlerinin rengi ela mıydı? Saçı ve parlak ayakkabısı yetmezmiş gibi bir de eldiven takıyordu. 1930'larda kadınların araba sürerken taktıkları açık renkli deri eldivenlere benziyordu. Acaba deri eldivenli birinin ona mastürbasyon yapması nasıl olurdu? "Ama düşünsene, bir sürü korkunç şey söyleyebiliyorsun. Söylediğin her şeyi yalanlayan bir tür dahili cihazın varmış gibi."

Adam dinliyordu ama kız bir saniyeliğine bile yerinde duramıyordu. Gözleri sürekli etrafı tarıyordu; adamın arkasını, yanını, barın her köşe bucağını tararken tüfek gibi konuşuyor, bir ritim bile atlamıyordu konuşmasında. "Ya ben böyle olmasını istemiyorsam? Ya bir kereliğine de olsa birine onu öldüreceğimi söylediğimde bana gerçekten inanmalarını istiyorsam?"

Bakışları karşılaştı ve adam kadına nasıl aynı hızda ve yoğunlukta cevap vereceğini bilemediği için kızın gülümsemesi solmaya başladı.

Adam durumu eşitledi: "Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz."

Kız güldü. "O değil de, burası ne biçim bir yer? Duvarlarını Kanada ya da Amerika geyiği boynuzları süsleyen bir yer gibi. Bir film setine filan daldık sanki," diye fısıldadı komplo teorileri kurar gibi. "Her şey o kadar bariz ki. Barmen, standart Bardak-Yıkayan-Barmen. Köşede Bilardo Oyuncusu 1 ve 2 var. İkinci masada ise, kim var? Alkolik ve Konuşkan Barkuşu mu?"

"Bence onlar jenerikte Erkek Patron ve Kadın Patron diye adlandırıldı."

"Çok nazik değil misin?" Taburesini ona doğru döndürüyor. "Ama cidden. Beni biraz bilgilendir. Onlar Larry Amca ve Sheila Teyza değil mi? Önümüzdeki oyun için bahse var mısın?"

Adam omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ben buraya *seni* takip ederek geldim."

Kadın sonunda durmuştu. Gözbebekleri kısa bir anlığına küçüldü sonra tekrar rahatladı ve küçük sivri çenesini avucuna koydu. "Ne kadar *ilginç*." Nerdeyse kedi mırlamasına benziyordu sesi, önceki gibi değildi. "Bense sadece gecenin karanlığından kaçmaya çalışıyordum."

Keskin bakışlarını adamın üstüne doğrulttu; gri tişörtüne, kot pantolonuna, bütün seri katillerin ve dazlak kafalıların giydiğine benzer siyah postallarına ve karışık kahverengi saçlarına baktı. En sonunda adamı tehlike arz etmeyen ya da en azından idare edilebilecek seviyede tehlike arz eden kategorisine koymuş gibi görünüyordu. Arkasını dönüp bağırmadan önce deri eldivenin içindeki parmağını altdudağının üstünden geçirdi: "Barmen-Bardak-Yıkayan! Buraya iki tane kola ve Jack!"

* * *

Kadının her yedi saniyede bir etrafı kolaçan etmesini ve adamın sürekli kadındaki alkol seviyesini ve gözlerden uzak tuvaletin uzaklığını hesaplamayı bırakması için toplamda beş kadeh içmeleri gerekti; ve bu da bir aydınlanma ânıydı. Ortada dönen Başka Bir Şey vardı ve aralarında bir bakışma olunca bütün açığa vurulmamış niyetler bir kenara atıldı. Adam tekila ısmarladı ve şerefine içmek için bardakları havada kaldırdılar.

Adam "Çalınan zamana!" dedi.

Kadın bardağını geriye çekerken "Olan da tam olarak bu. Saat kaç bu arada? Ve hiç limon var mı?" Taburesini döndürdü. "Dave hiç limon var mı?"

Barda elbette ki çok eski, bulanık ve akreple yelkovanı eğrilmiş bir saat vardı. Ve gece yarısını gösteriyordu.

Kız-barmene-peçeteden-nasıl-bebek-İsa-yapılacağını-gösterdiğinden-ve-o-da-hunharca-gülüp-onlara-içki-ısmarladığından-beri-senlibenli-oldukları barmen, kadının önüne iki limon ve orta boyutta keskin olmayan bir bıçak bırakıp efendice yerine çekildi.

Kadın oturmakta olduğu tabureyi adama doğru döndürdü ve elinde bıçak vardı ve gülümsüyordu. "Bak gördün mü? Yabancıların hiç düşünmeden rahatlıkla bıçak verebileceği türden biriyim ben." Büyük bir hazla bir limonu ikiye kesti. Limonun bir yarısı yuvarlanarak bardan düştü.

"Bir yere mi gitmen lazım?"

"Senin değil mi? Elbette gitmen lazım. Ben öyle olduğunu düşündüm. O yüzden bir teklik daha atıp, şimdilik bunları unutalım."

Öyle de yaptılar ya da en azından denediler. Limonları emdikten sonra buruşmuş suratlarıyla bolca güldüler.

"Burada müzik denilen bir şey var mı acaba? Otomatik piyano, laternacı, herhangi bir şey?" diye sordu adam.

Kadın kafasıyla sol tarafını gösterdi. "Hemen arkanda."

Keşif amaçlı etrafına bakarken orada bir müzik kutusu olduğunu gördü; iki insan birlikte sarhoş olunca çoğu şey bir keşfe dönüşüyor diye düşündü adam, hızlandırılmış yakınlık seviyesi diğer her şeyi dışarıda bırakıyor. "Tamamen tozdan yapılma bence. Dave'e danışmalı mıyız acaba? Yerlileri rahatsız etmek istemeyiz. Son yarım saati huzur içinde sessizce geçirdiler."

Dave'e *danışıldı;* kadın sonra pembe ayakkabılarıyla ses çıkara çıkara müzik kutusunun yanına gitti. Makinenin üstündeki tozu eldiveninin tersiyle silip biraz durak-sayarak iki düğmeye bastı ve yeni içkiler geldiğinde taburesine oturmuştu bile.

"Hiç sarhoşmuş gibi yürümüyorsun."

"Sen de bir erkeğe göre az işiyorsun."

"Gidersem geldiğimde sen gitmiş olursun diye korkuyorum."

"Gitmiş olabilirim."

"Biliyorum."

David Allen Coe'nun sesi boşlukta yükseldi, adam sırıtarak kafasını salladı.

"Yerlilere yaranmaya çalışıyorum. Korunaksız kalmalarını sağlıyorum ki, Madonna çaldığında bize saldıramayacak kadar akılları karışmış olsun." Kadın, Adamın onun paketinden iki sigara çıkarmasını izlerken saçlarını boynundan havaya kaldırıp tekrar yerine bıraktı. Adam, kadının sigaraya doğru eğilmesini bekledi. Kadın öyle yaptı, gözlerini hiç adamdan ayırmadan eğildi ve zarifçe dudağıyla sigaranın filtresini tuttu. "*Gittikçe* edepsizleşiyorsun."

"Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim."

Bunu söyledikten sonra ellerini adamın kürek kemiklerine koydu, oradan omuzlarına gitti ve aşağıya beline kadar gitti büyük bir ciddiyetle ve hiçbir yeri atlamadan, on saniyeden az bir sürede adamın arka cebinden çakmak

çıkardı. Sigarasını yakarken adamın ürkmüş yüzüne bakarak sırıttı.

"Ellerin, geçerli sebepleri olan bir polis memuru kadar sevecen."

Bu laf kadının tekrar gülmesine neden oldu ve adam, kadın içkiyi kafasına dikerken saate baktığını neredeyse kaçıracaktı.

"Gitmek *zorunda* mısın?"

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim" diye parladı kadın. Gözleri kısık, sağ eliyle bar tezgâhında ritim tutuyordu. "Ne var?"

"Sesindeki Minnie Mouse'luk gitti."

"Sen de koli bandını kaybettin. Ne söylemeye çalışıyorsun?" Yüzü belli belirsiz ağzının ve gözlerinin ucundan kırışmaya başladı. "Bak, buradayken bir filmin içindeyiz. Bunun gerçek olmadığını ikimiz de biliyoruz." Parmağını kapıya doğru sertçe uzattı. "Dışarıda ise yine Minnie Mouse'lar, itidal ihtiyacı, cesetler, DNA ve gerçekler var. İki saatten az bir sürede setin ışıkları kapanacak ve ikimizin de gitmesi gerekecek." Adamın yüzünü inceledi ve onun anladığını görünce beğeniyle kafasını salladı.

"DNA" diye fısıldadı adam, bu sokağı bulduğu sırada boşaltmakta olduğu cepleri düşündü. "Onu seviyor musun bari?"

"İşte şimdi *bu* çok senaryo gibi oldu. Belki, ara sıra. Birlikte çalışıyoruz; bir şekilde yürütebiliyoruz. Ben bir canavarım, o da öyle. İş ortağı için seçeneklerim oldukça kısıtlı; belli bir dini cemaatten olmak gibi bir şey bu. Bir Mormon sadece başka bir Morman'la birlikte olur."

"Ya da başka bir sürü Mormon'la beraber."

Kız gülümsedi ve sigarasından uzun bir nefes aldı. "Bazen kenarlar çok belirsiz olduğunda bana sevgiymiş gibi geliyor. Eğer dışarıdan bakabilseydim bunun sevgi olduğuna inanabilirdim."

Adam kollarını bar tezgâhı üstünde birleştirip başını koydu. Kıza aşağıdan bakıyordu. "Eskiden oturduğum bir evde sokağa bakan, uzun pencereler vardı. Sokağın karşısında, vitrininde bütün yıl boyunca Noel şeyleri olan bir antikacı vardı. Tıpkı bir evin salonuna benzetilmişti, içinde her şey vardı: Işıklarla süslenmiş Noel ağacı, küçük cam süslemeler, kartondan yapılmış bir şömine, koltuklar, gemici fenerleri ve hatta ağacın altında, üstünde kurdeleleri olan tren oyuncakları. Benim evim kötü kokuyordu, küçücüktü ama başka bir yere taşınmak istemiyordum. Gecenin bir yarısı uyanıp o pencerenin yanından geçtiğimde o dükkânı göz ucuyla görürdüm ve bir anlığına Noel olurdu; gerçek Noel'in hiç olmadığı kadar sıcak ve samimi. Sahte olmasına rağmen güzeldi ama hayatın boktanlığına katlanmayı neredeyse çekilebilir yapıyordu."

"Tam olarak bu işte." Kadın yüzü ifadesiz ve muhteşemdi; şok yüzündeki bütün duyguları alıp götürmüştü. "Bir şeyler yemek için dışarı çıkmıştım ve sonunda kendimi *El Dorado* ve *High 'Em High*'ın çekildiği barda sarhoş ve yarı âşık olarak buldum."

"Sınır" gittikçe daha çok yakınlaşıyordu. Şimdiye kadar olduğu gibi tuhaf ve film müziği gibiydi, çökmek üzere olan sessizliği ertelemek için "Çabuk bana bir şarkı çal. Sen seç bu sefer" dedi. Kasanın oradan kalem alıp bir peçetenin üzerine süratlice bir şeyler karaladı.

Adam ortamın havasını değiştirmek için, onu tekrar gülümsetebilmek için seçeneklere şöyle bir göz attı.

Çünkü ağızlarından çıkan her şey hem doğruydu hem de doğru değildi. Bir düğmeye bastı, üstündeki numaralar neredeyse silinmişti. Geri döndüğünde elini kadının başının arkasından geçirdi; arka planda vahşetten neşe duyan Bobby Darin'in romantik sesi ona yardım ediyordu, kadını her şeyin gerçek olmamasını dileyerek ve kaçınılmaz sonu engellemeye çalışarak çaresizce öptü.

İkisinin de dudakları ıslaktı ve birbirine mükemmel uyuyordu.

"Aramızdaki bedenlerin kokusunu alamıyor musun?" diye sordu kadın ona, adam onun ağzından çıkan kelimeleri içine çekti.

"Olsun, yine de benimle gel."

"Bu da ne demek? Hangi filmden çıktın sen? İçinde olduğumuz bir korku filmi, *Alice Harikalar Diyarında* değil. Ya da belki odur. Bunların hepsi bir rüya, bir arayışın rüyası. O, gitmeme izin vermez. Ondan başka kimseyle evlenemem." Elindeki peçeteyi buruşturuyor, onu sıkarak gittikçe küçültüp top haline getiriyordu.

"Evli mi? Evli misin sen?" Adam birden sarhoş olduğunu, işlerin biraz çığırından çıktığını, ceketinin uzun zaman önce kaybolduğunu, Dave'in onlara baktığını ve Kadın Patron'la Erkek Patron'un onları izlediğini fark etti çünkü gittikçe daha fazla gürültü yapıyorlardı.

Kadın "Hiçbir zaman evlenemeyeceğim" diye tısladı, bardan bıçağı kaptığı gibi sol elinin üçüncü parmağına sapladı. Bıçak tahtaya saplanıp dik bir şekilde durdu, üstünden limon suları, deri eldivenin üçüncü parmağın olması gereken boşluğuna akıyordu.

Sessizlik oldu, umut kırıcı ve her yere sinen bir sessizlik.

Bobby şarkıyı fiyakalı bir şekilde bitirtirken Dave yanımıza geldi. Bir elini kızın elinin üstüne koydu diğeriyle de bıçağı çıkardı. "Salaklaşmaya başladınız ama. Size bundan sonra içki yok" dedi. Elindeki bıçakla uyarır gibi kapıyı gösterdikten sonra üfleye püfleye yerine döndü.

Kızın ağzı bir karış açıldı. "*Cidden* bu kadar mı tatlıyım?"

"Böylece eldivenler açıklanmış oldu. Tekrar yerine dikilebilir mi?"

"Pantolonunun cebinde saklıyor." Ellerini yapış yapış olmuş eldivenlerden çıkardı, parmakları arasındaki boşluk o kadar da göze batmıyordu, adam da zaten gözlerini dikip bakmadı oraya. Kırık tırnakları ayakkabısının pembesine yakın bir renkteydi. "Eve giderken ona bir şey alınam gerekiyormuş gibi hissediyorum; almalı mıyım acaba? Çiçek ya da ona benzer bir pişmanlık hediyesi gibi bir şey? Bunu daha fazla uzatamayız artık."

"O ayakkabıları bir cesetten aldığına gerçekten inanmaya başlıyorum."

"Bense ceketinin cebindeki koli bandın eğlence amaçlı olmadığını *başından beri* biliyordum."

"Bu şekilde bitiremezsin."

"Asıl *sen* bu şekilde bitiremezsin. Anlamıyorum, neden sadece sarhoş olup, normal insanlarmışız gibi davranıp birbirimize âşık olmuşuz gibi yapamadık?" Sigara paketini cebine tıkıp azametle ayağa kalktı.

Adamın eli, kadının bileğini sımsıkı kavradı.

Kadın gözlerini o kola dikti. "Gerçekten mi? Her şeyi başa mı sarmak istiyorsun? O ilk niyetlere geri mi dönmek istiyorsun?"

"Eğer tek çaresi buysa?"

Kadının kaşları kalkık, dudağının kenarını bir gülümseme yokladı. "O zaman aramıza beş metre koy."

"Hayır, iki." Adam kadını sertçe kendine çekti ve yeniden öpmeye çalıştı.

Kadın ona karşı direndi, dudaklarında bir gülümsemeyle kendini geri çekti, pembe ayaklarının ve sarı saçlarının alevi içinde ansızın kapıdan çıkıp kayboldu.

Adamın nefesi düzensizdi ama yeni yeni kendine geliyordu. Ceketinin barın ta öteki köşesinde olduğunu fark etti. İçkiyi kafaya dikebilirdi, dikseydi kadına iyi bir şans verebilirdi.

Barın üstünde mürekkep ve limon suyuna bulanmış buruşuk bir peçete duruyordu.

Peçeteyi açarken bütün hikâyeleri tekrar gözünün önünde canlandı.

"Mack the Knife" ve böyle olması gerekiyordu.
Yarın gidip evlenebiliriz. İhtimaller bize karşı.
Celia seni seviyor. Bay X.

"Hasiktir."

Belki de yok olup gitmemişti. Belki, belki, belki. Peçeteyi cebine tıkıp, ceketini kaptı ve bara biraz para fırlattıktan sonra kapıya doğru fırladı.

İki adım sonra, *bilsin* diye ona adıyla seslenmek için ağzını açtı.

Tepesinde yıldızları gördü: İlk önce acı verici olanları sonra da binalarının ortasında şeride benzeyen açıklıkta oraya buraya serpiştirilmiş gerçek olanları.

* * *

Koli bandı insanın canını oldukça acıtan bir bağlama yöntemiymiş. Şimdi geçmişe baktığımda, yaptığım fetihler daha az klişe, daha çok yaratıcı olabilirmiş.

Adamın bilinci açıldığında aklına ilk gelen düşünceler bunlardı. Arkasında kalan ellerini bükerek bandı çıkarmak için uğraşıyordu ki, odada yükselen sesler onun bu uğraşını durdurdu.

"Bence çok güzel bir hediye. Gerçekten öyle. Aması çok fena benzetilmiş."

"Heyecanlandım. Ondan hoşlanmayacağını bilseydim taksiye sokmak için o kadar çabaya boşuna girmezdim."

"Ama *sevdim*. Sana teşekkür edebilmek çok zor."

"Seni de memnun etmek."

Kadın sesi ona aitti ama yine tiz çıkıyordu, masum rolüne geri dönmüştü.

Adam tek gözünü açtı: "Ah Bayan Lorelei Lee neden kendi sesinizle konuşmuyorsunuz?"

"Kes sesini! Kazanan benim. Oynamayı isteyen sendin ve ben kazandım." Kadın yüksek arkalıklı bir sandalyede dikeldi, yüzündeki ifade sertti ama gözlerinde hâlâ bir kararsızlık vardı.

"Gerçek sesinle konuştuğunda senden daha çok hoşlanıyorum. Ama o değil de, bu bant benim bandım değil."

Kadın gülmemeye çalışarak yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi: "Güzel bir dokunuş olacağını düşünmüştüm. Genelde ben eski püskü sade bir kelepçe kullanırım."

"Bak o kulağa daha eğlenceli geliyor."

Bu sefer kadından eksiksiz bir gülümseme koparabildi ve bu fırsatı da etrafını kolaçan ederek değerlendirdi. Kadın onu bir ofis koltuğuna bantlanmıştı ve bunun için bütün ruloyu harcamış gibiydi –amatörce ama yine de etkili–. Mekân iyiydi, oldukça iyi hem de. Burjuva, modern, o camlar, her şeyin temiz durması falan. Oraya aitmiş gibi durmayan tek şey kadındı. Yırtık siyah taytı, pembe topukluları ve arkadan topuzla tutturulmuş saçlarıyla beyaz halının ortasında çok vahşi görünüyordu.

"Ben oyun oynamak filan istememiştim" dedi adam. "Ben birbirimize âşık olmamızı istedim, bütün her şeyi değiştirmek istedim. Evet, belki hemen değil ama koli bandını ve kelepçeleri arkamızda bırakalım istedim. Tamam, belki kelepçeler kalabilirdi."

"Saçmalık! Seni barın çıkışında yakalamasaydım, bantlanmış olan ben olurdum şu an" dedi ve masanın üstündeki tabancayı alıp tedirgin edici bir rahatlıkla adamın üstüne doğrulttu.

Adam "Halıyı batıracaksın" diye mırıldandı sakince.

"Öyle bir şey olmayacak elbette. Koy onu yerine seni küçük orospu. Ne konuşuyor bu herif?" Rakibi belirmişti, o parmak hırsızı herif; tüm kostümü de yerindeydi doğrusu, siyah balıkçı yaka kazak vardı üstünde, hatta küçük bir at kuyruğu bile vardı.

"Ona orospu deme. İsa aşkına, bu adam mı? Ciddi misin sen? Sprockets tipli bu orospu çocuğu mu?"

Kadının kahkahası iki adamı da ürküttü, elindeki silahı bir aşağı bir yukarı götürüyordu, en sonunda halıya doğrulttu.

"Neden bahsediyor bu?" At kuyruklu, siyah balıkçı yaka aralarına girdi. İki elinin avuçlarını birleştirdi "Ama cidden koy onu yerine küçük kız. Herifi aşağı kata götüreceğim. Richard'la, Shelly'i çağırıp kutlama yapacağız."

"Bana küçük kız deme, Leland, *hiç* havamda değilim."

"Havasında değil, Leland."

"Kapa çeneni. Buradan kaçışın yok." Silahı tekrar adama doğrulttu.

"Çeneni kapat mı dedin sen?" Kadına yalvaran gözlerle baktı sonra da ortadaki aldatma olayındansa dekoru daha çok önemsiyor gibi gözüken Leland'a dikti gözlerini. "Sen kendini canavar falan mı sanıyorsun? Cinayeti akşam yemeğine dönüştürebiliyorsan nasıl bir canavarsındır ki zaten? Bundan vazgeçmek ne kadar zor olabilir? *Bıçak* nerede? O elindeki oyuncak tabancanın içinde kurşun bile yok, değil mi? Siktiğimin beyaz halısı, öyle mi?" Adam kendini itip, büküyordu en sonunda yan tarafına düştü. Leland'ın cilalanmış makosenlerinde kendi yüzüne bakarken buldu kendini. "Onun fazladan neyi var? Siki mi büyük? Parası mı var? Bırakıp gitmemeni sağlayacak neyi var bu bok yığınının? Vur beni o zaman."

"Neyi büyük; Aman Tanrım." Leland kıkırdayarak arkasına yaslandı. "Tatlım, o *senin*. Senden *hoşlanıyor*. Şimdi anladım. Ve şey sandı, değil mi? Ah bu ömre bedel."

Deri baba koltuğuna düştü, ellerini yüzüne kapattı, gülmekten sarsılıyordu.

Kadın, adama yaklaştı. Halının yumuşaklığı topukların tüm gücünü alıyordu, elleri hâlâ sımsıkıca silahı kavrıyordu. "Onlar benim ailem." Omuz silkip, silahı adamın kafasına doğrulttu. Gözleri yemyeşildi. "Bir canavar ailesi."

"O zaman onları bırak. Seni seviyorum. Yani, sevebilirim bence. Tanışalı birkaç saat oldu sadece. Önce birlikte bir kahve içsek olmaz mı?"

"Sen orada oturuyor olmasaydın, ben oturuyor olacaktım." Sesi buz gibi soğuktu. "Beni seviyorsun, öyle mi? Kesin öyledir." Namluyu adamın şakağına dayadı.

"Celia" dedi adam, "*Benimle* gel. Adım Scott. Sana hiç söylememiştim adımı."

Celia'nin yüzü kirece dönmüştü. "Ben sadece şımarık zengin çocuklarının isminin Scott olduğunu sanırdım."

"Ben olsam bunu sana yapamazdım. Yapmazdım. Yapmam."

"Korkmuyor musun?"

"Senden mi, evet. Ama silahtan hayır."

Leland homurdandı. "Tamam çok şirinsiniz filan ama..."

Celia, hiç tereddüt etmeden tetiği çekti, kafasından çıkan kanlar beyaz halıya saçıldı.

"Bir fincan kahve içmek isterdim."

"Beni çözsene, cesetten kurtulabileceğin bir yer göstereyim sana."

Celia onu çözmek için adamın ceketindeki hâlâ limon kokan bıçağı kullandı.

Ağabeyinin cesedini halının içine sararken, Scott yerde eğri büğrü olmuş mavi minik bir parmakla karşılaştı. Bir dizinin üstüne çöküp onu beklentiyle Celia'ya uzattı.

Votka Gibi Hatun

Matt Egan

Ruby arabasının arka camına "Hiçbir zaman istediğin kadar zengin ya da istediğin kadar zayıf olamazsın" yazan plastik bir levha koymuştu; bir yıl sonra da onu tahta bir kutunun içinde toprağa koydular.

Tabelayı aldığı benzin istasyonu, kiliseye giderken uğradığım benzin istasyonuydu. Benzinin ve ekstra muzlu sütün parasını öderken, kasanın arkasında satılan tabelayı fark ettim.

İnsanlar Ruby'nin arabasındaki o tabelayı gördüklerinde bunun *tam* Ruby'lik olduğunu söylerdi. Sanki bu mantrayı o uydurmuş gibi, ona uygun yaşamaya çalışırdı.

"Ortalama bir insanın günde 600 kalori yaktığını biliyor muydun?" demişti bana bir keresinde, sigara arasına çıktığımızda. "Sadece yaşayarak."

Çantasında her zaman beyaz, küçük bir kitap taşır, içindekilere bakar, sayfayı bulup açar ve hemen hemen her etkinliğin ne kadar kalori yaktığını bulurdu.

"Yürüme hızına bağlı olarak bir saatlik yürüyüşle iki yüz seksen kalori yakarsın. Koşarak yedi yüz kalori kadar. Bir de çok ilginç, biliyor musun? Yemek yemek, uyumaktan daha çok kalori yakıyor." Bir eliyle sigarayı ağzına götürüp, dumanı ciğerlerine çekti, boşta kalan eliyle ise kitabın sayfalarını çeviriyordu. "Bir de şunu dinle. On dakikalık sevişmenin elli kaloriyle, yüz kalori arası yaktığını söylüyorlar." Sigarasını yere atıp, ayağının ucuyla yerde ezdi. "Hıza göre değişir."

Ruby, parmaklarıyla karnını dürterken, daha fazla mekik çekmesi ya da sabah erken yaptığı koşularda daha fazla koşması gerektiğini söylerdi. Göbeğini başparmağı ve işaretparmağı arasında sıkıştırıp, bunu kafasında kurduğunu inkâr ederdi.

Kasabanın en kalabalık birahanesi The Crown'du ve eğer Cuma gece yarısından sonra, cüzdanınızda, müzik kutusunun önünde duran ince sarışına açlıktan bayılmasını engellemek votka kola ısmarlayacak kadar bozukluğa sahip genç bir herif iseniz, sarışın hatunun sizi erkekler tuvaletine götürüp turuncu fayansların üstüne diz çökerek doğaçlama oral seks sanatını icra etmesi yüksek ihtimaldi.

Partilerde insanları eğlendirmek için yaptığı numara, elini parmak boğumları görülmeyinceye kadar ağzına sokmaktı. "Öğürme refleksim yok" demişti.

Barda içkinizi beklerken birinin arkadaşına, "Ruby'ye bir Smirnoff Ice ısmarla, külotunu ânında bileklerine indirir" dediğini işitirdiniz.

"Dur bir dakika ya" derdi arkadaşı, başını yana eğip gözlerini kısarken, "O orospunun altına külot giydiği oldu mu hiç?"

Çoğu hafta sonu bu herifler ve arkadaşları Ruby'i erkekler tuvaletine ya da birahanenin bahçesinin dibindeki çalılıklara götürürdü. Birkaç yüz kalori yakmasına yardımcı olurlardı. Hıza göre değişir.

"Karşılıklı çıkar ilişkisi işte" derdi Ruby.

Kilisenin bahçesinde, Ruby'nin gömüldüğü çukura bakan insanların arasındayken etrafıma baktığımda onlardan hiçbirini göremiyorum.

Onu gömdükleri çamurlu çukur yan taraftan, sabah yağmuruyla ıslanmış çikolatalı bir pasta dilimine benziyor. Anne babası, çukurun hemen ucunda çukurun içine bakıyor. El ele tutuşmuşlar, babasının sağ eli, annesinin sol elini o kadar sıkı tutuyor ki kan akışları durmuş, parmak uçları koyu kırmızı.

İştekiler haberi duyduklarında Ruby'nin ölmüş olduğuna inanamadıklarını söylediler. Daha o kadar gençti ki. Görünüşünde hasta olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Aile dostlarından biri telefonla adli tabibin kararını bildirmişti; siyanotik doğumsal kalp hastalığı vardı. Hastalığın tespit edilmesine imkân yoktu. Ruby'nin kalbi doğuştan kusurluydu.

Belki de cildinin sürekli soluk olmasının da, bayılmalarının da, yorgunluğunun da sebebi buydu.

Sadece bir zaman meselesiydi diyorlardı. Meydana gelmeyi bekleyen bir trajediydi.

Oysa bir şey bildikleri yoktu.

İnsan vücudunun, orada olduğu fark edilemeyecek kadar sonsuz küçüklükte, elektrolitler kadar görünmez ve temel şeyler içerdiğini bilmiyorlardı. Bunlar, ortaokul biyoloji dersinden hatırlayabileceğimiz potasyum, sodyum, kalsiyum gibi temel minerallerdir. Vücuttaki elekt-

rik akımını yönetir ve iç organların düzgün çalışmasını sağlarlar. Kalbin, akciğerin, böbreklerin ve sinir sisteminin çökmesini engellerler. Arabadaki yağın, soğutucunun ve bezinin, motoru çalıştırması ve tekerlekleri döndürmesi gibi.

Damarlarınızda dolaşıp, kalbinize, karaciğerinize ve böbreklerinize pompalanan bu mineraller, içinde elektrikli ileti taşıyan bir bayrak yarışı takımına benzer. Vücudunuzdan yeterli miktarda su dışarı atarsanız, bunlar kanda çökelti oluşturur. Bir yerde çakılı kalan mineraller, sizi hayatta tutan yaşamsal elektriği iç organlarınıza götüremez.

Diyelim ki, çok su tüketmiyorsanız dehidrasyon devreye girer.

Diyelim ki, midenizde ne varsa sürekli kusuyorsanız.

Bu tür şeyleri bilmeme rağmen, başkaları bana Ruby hakkında sorular sorunca "Doğuştan kalp hastalığının şakası yoktur" diyordum.

Kim tahmin edebilirdi?

* * *

Ruby'le birlikte barın ucunda ayakta, kaşık çatalları parlatıp, kırmızı peçetelere sarıyorduk. Son siparişler yarım saat önce bitmişti, restoranda kimse yoktu.

"Eğer senin için sorun olmazsa sana sormak istediğim bir şey var" dedim ona.

Pirzola bıçağını bir bezle silerken bana baktı. Gözlerinin rengi, güneşte çok kalıp sararmış gazete yapraklarının rengi gibiydi. "Eğer tahmin ettiğim şeyle ilgili konuşmak istiyorsan, o zaman hayır, istemiyorum." Bıçağı tepsiye koyup, başka bir tane alıp ovmaya başladı.

Bir peçeteyi kıvırıp, ahşap tezgâhın üstüne eğildim. "Seni psikoanaliz etmeye çalıştığım filan yok. Sadece; şey

sormak istiyorum, bunun hakkında biriyle konuştun mu hiç?"

"Konuşsam ne fark edecek ki?"

"Annenle, babana anlatmışsındır belki?"

"Onlara anlatsam ne fark edecek?"

"Ne halde olduğunu biliyorlar mı peki?"

Ruby, bezi avucunun içinde sıkıp top haline getirdi. "Neden bu şekilde söylüyorsun?"

"Ne şekilde?"

"*Ne halde* olduğumu biliyorlar mı diye. Hadi oradan. Sanki para kazanmak için bebek öldürüp, organlarını satıyorum."

"Öyle yapmadığını biliyorum."

"Kimseye zarar verdiğim filan yok."

Söylemek istediklerimi, kenetlediğim dişlerimin arkasına sakladım. Elimdeki peçeteyle ovuyordum. "Biliyorum."

Elindeki havluyu tezgâha açıp, iki eliyle düzleştirdi ve "Bana yardım etmek istiyorsun, biliyorum" dedi.

Dirseklerimi tezgâhtan kaldırıp, sırtımı dikleştirdim. "Sana yardımcı olabileceğim bir şeyler vardır diye düşünmüştüm. Olsaydı söylerdin, değil mi?"

"Söylerdim."

"Çünkü demeye çalıştığım şey, sen de istersen, ben..."

"Senin yapabileceğin bir şey yok." Gülümsedi ama gözlerinde başka bir hal vardı.

* * *

Cenaze sonrası buluşma Ruby'lerin evinde yapıldı. Geniş salonu insanlar doldurmuştu; yumuşak, kırmızı halının üstü ayak izlerinin yol açtığı küçük zikzaklarla doluydu.

Odanın bir köşesindeki büyükçe, ahşap masanın üstünde Ruby'nin fotoğrafları konulmuştu: Bebek Ruby'nin

beşiğinde uyurken çekilmiş fotoğrafı; küçük Ruby'nin kumsalda kumdan kaleler yaparkenki fotoğrafı; Ruby'nin okul fotoğrafı; Ruby'nin Noel ağacının önünde, elinde kırmızı şarap dolu kadeh tutarken çekilmiş fotoğrafı.

On sekiz yıllık bir ömür birkaç fotoğrafa sığdırılmıştı işte.

Duvarlara asılmış oval hoparlörlerden gelen hafif müzik, sessizce yapılan konuşmalar arasına sızıyordu. İnsanlar ellerinde koridordaki büfeden aldıkları sosisli dürüm, pirinçli kraker ve tortilla doldurdukları desenli beyaz porselen tabaklarla ortalıkta dolaşıyordu.

Şöminenin yanında duran, daha önce hiç görmemiş olduğum kadın yanındaki adama dönüp, "Bilemiyom. Bu bana diyet mayonezmiş gibi gelmedi" dedi.

Ön taraftaki odadaki insanlardan hiçbiri bana tanıdık gelmediği için mutfağa, kendime bir içki almaya gittim.

Şarap şişeleri, birkaç alkollü içki ve meşrubatla birlikte mutfak masasının üstüne duruyordu. Bir bardağa avuçla buz atıp, fazladan viski ve kola koyuyorum. Ruby'nin küçük beyaz kitabı burada olsaydı, bunun seksen kalori kadar ettiğini söylerdi.

"Onun da en sevdiği içki buydu" dedi arkamdan biri.

Arkamı döndüğümde bunun, Ruby'nin erkek kardeşi Chris olduğunu gördüm. Onu sadece bir keresinde, Ruby'i işten eve bırakırken görmüştüm.

"Aslında bence o daha çok votka içen hatunlar gibiydi" dedim, az önce kız kardeşini gömen birine gülümsenilecek şekilde gülümseyerek. "Ne içiyorsun?"

Elimdeki bardağa kafasıyla işaret ederek, "Bana da bundan bir tane yap" dedi.

Arkama dönüp, içkisini hazırladım. Kafamın arkasını izlediğini hissedebiliyordum ama ona doğru dönmeye çekiniyordum. Hazırladığım bardağı ona uzattım.

İçkiyi bir yudumda hızlıca midesine gönderdikten sonra bardağı mutfak masasının üstüne koydu. Gözlerini bana çevirmeden önce, bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca gözlerini bardağa, içindeki buzlara dikti. "Ruby'i biliyor muydun?"

İçkimden bir yudum alıyorum. "Nasıl yani?"

"Ruby'i *biliyor muydun*? Bence ne demek istediğimi biliyorsun."

Evet diyebilirdim: Evet, Ruby'nin cheeseburger ve bir tabak dolusu patates kızartmasına aç kurtlar gibi saldırıp, bundan sonra da kremaya boğduğu peynirli keki iki kutu diyet kola eşliğinde mideye indirdikten sonra tuvalete koştuğunu çok iyi biliyordum.

Evet, parmaklarında ve nefesinden gelen o hastalıklı, ekşimsi kokuyu çok iyi biliyordum.

Evet, tuvaletten çıktıktan sonra tuvaletteki kesif mavi peynirin kokusuna benzeyen kokuyu iyi biliyordum.

Evet, parmak eklemlerindeki çiğ yaraları, üst dişleriyle orayı kazıdığını ve derisini kaldırdığını çok iyi biliyordum. Dişlerinin üstünde ise avuç içini yakacak kadar güçlü mide asidinden dolayı lekeler oluşmuştu.

Sincap yanaklarına benzeyen yanakları şişkin, boynundaki bezeler şişkin ve iltihaplıydı.

Klozetin kenarından geri sıçrayıp, kırılgan saçlarına ve gömleğinin yakasına yapışan yarı öğütülmüş yemek parçaları.

Gözleri, ince damarların kapladığı kan çanağı gibi olan gözleri.

Chris benim cevap vermemi bekleyerek bana bakıyor hâlâ.

İçkimden büyük bir yudum alıp sanki sadece yutkunmaya çalışıyormuşum gibi görünsün diye yutkunmak için gayret sarf ediyorum. "Artık ne fark eder ki?"

Bana bakmayı sürdürüyor ve gözünü başka bir yere çevirene kadar arkasındaki duvarda asılı olan ikinci el saatin tik takları bir tur dönüyor; sonra mutfak masasından bir şişe kırmızı şarap ve şarap kadehi alıp mutfaktan çıkıyor.

Bardağa bir avuç dolusu buz atıp, kolayı es geçerek doğrudan viski doldururken, bardağı tutan elim titriyor. Odadan çıkmak için arkamı döndüğümde, mikrofırınla duvar arasına sıkıştırılmış, bir yüzünde *R* harfi olan altın renkli Zippo çakmak gözüme çarpıyor. Onu alıp, mutfaktan dışarı çıkıyorum ve ön kapıya doğru gidiyorum.

Garaj yoluna Ruby'nin arabası park edilmiş. Yanına gidip, altın renkli çakmakla bir sigara yakıp, çakmağın kapağını bir bilek hareketiyle kapatıyorum. Birileri arabanın içini, dışını temizlemiş ama kendime bakmak için arka cama doğru eğildiğimde bir zamanlar başka bir şeyin olduğu yerde üç küçük beyaz tutkal iziyle karşılaşıyorum.

Benzin

Fred Venturini

Referans kitaplarının yabancı dildeki kitaplarla bir arada durduğu yerde, yaralarım rafa dönük halde, rastgele bir kitabın sayfalarını karıştırıyordum. Kitapçıları, kitapların kendisinden daha çok seviyorum; kitapçılar, insanların nezaketen görünmez olmaya çalıştığı yerlerden biridir.

Yaralarımı saklamaya çalışmam kasıtlı bir şekilde yapılmış bir hareket değil. Restoranlara gittiğimde yaralarımı garsonlardan ya da diğer insanlardan kaçınmak için hep duvara dönerek otururum. Otobüste, masada, bir bankta, hatta evimde kendi koltuğumda otururken bile, yaralarımı avucumun içine alır, yüzümde düşünceli bir

ifadeyle onları saklarım. Yaralarım hiç kaşınmaz, aslına bakarsanız hissizler ama dışarıda başka insanların arasındayken kendimi sürekli onları yavaşça kaşırken, derin, pembe izleri yabancıların gözünden saklarken bulurum. Evden çıkarken hiçbir zaman bu küçük stratejileri hesaplamam ama her nasılsa kendimi onları uygularken bulurum. Bunları alışkanlıktan yapmıyorum, bunlar sadece nasıl saklayacağımı deneme yanılma yöntemiyle gençken öğrendiğim deneyimli yöntemler.

"Larry?" diye bir ses elimde tuttuğum ama daha hiç bakmadığım kitaptan aldı beni. "Larry Benton?" Kelleşmeye başlayan, tıknaz, terlemekten giydiği beyaz frak gömleğinin koltukaltları sararmış, yüzü de parlayan bir adamdı bana seslenen. "Sanırım beni hatırlayamadın?"

"Kusura bakma" dedim, sanki onu hatırlamam gerekirmiş gibi gülümseyip, kafamı sallarken.

Geçen yılların onları nasıl etkilediğini görmek istermiş gibi yaralarımı hafiften inceledi. Ama en azından bu konuda biraz nazik davranmıştı. En fenası küçük çocukların beni görmesiydi. Önlerinde Frankenstein veya Freddy Kruger duruşunun kıyak olduğunu düşünen küçük çocuklar ağızlarına geleni söyleyip gülerler.

"Çocukluktan tanışmıştık" dedi, onu hatırlamama içerlememişti, bunun muhtemelen geçirdiğim çocukluk travmasından dolayı olduğunu düşünüyordu "Nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum" dedim.

"Çok acayip gelecek ama işte çalışırken hep aklımdan sen geçiyorsun" dedi ve devam etti, "Özellikle de son zamanlarda."

"Ne iş yapıyorsun?" Hiç girmek istemediğim bir sohbeti uzatıyordum ama merak etmiştim işte.

"Bunu konuşmak seni rahatsız eder mi bilmiyorum ama Mahkûmlar Bürosu'nda çalışıyorum, Marion'daki ve..."

"Eric" dedim, bu ismi yirmi yıldır ağzıma almamıştım.

"Kesin ne olduğunu duydun o zaman?"

"Hayır" Eric'in tekrar hapse düştüğünü söylemesini bekliyordum. Belki de bu sefer hiç çıkmamacasına.

Sanki hava durumunu kadar olağan bir şey söylüyormuşçasına "Geçen ay hücresinde kendini astı" dedi. "Bu kadar tesadüf yetmezmiş gibi bir de benim nöbetimde oldu. Arkasında bir not bile bırakmamış."

Umursuzlukla omuzlarımı silktim. Beklediği davullu zurnalı tepki bu değildi muhtemelen.

"Biliyorum bu konuyu açmam garip oldu ama onu her gördüğümde aklıma olanlar geliyordu, sana olanlar, anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum" dedim.

"Seni en başından rahatsız etmemeliydim galiba."

"Hayır, hiç sorun değil ama konuşmaya başladığımıza göre onun bir şeyler dediğini anımsıyor musun? Olanlar hakkında?"

Yüzü gerilmişti. Eğer bir zaman makinesi bulsaydı, geçmişe dönüp kendisinin bu konuşmayı yapmaktan kurtarırdı, yani sonuç olarak onunla bir ortak noktamız vardı.

"Seni artık daha fazla rahatsız etmek istemem ama evet bir şeyler demişti, şu an burada kelimesi kelimesine hatırlamayacağım şeyler söylemişti. Bu meseleyi burada kapatalım; Eric Harris hiçbir pişmanlık duymadan öldü."

Tekrar karşılaştığımıza memnun olduğumuzu belirten yalanlar söyleme zahmetine bile girmedik. Sadece sessizlik oldu, benim gözüm elimdeki kapağı açılmamış kitaba kaydı. O da bana adını bile söylemeden yanımdan uzaklaştı.

O gece yatağımda uzanırken beni uyanık tutan şey, benden iki yıl önce mezun olan ve bir keresinde okul servisinin arka koltuğundan bana Patates Kızartması

Larry diye bağıran Douglas Ames'in, beni yüzümün düzgün yanından tanıması oldu.

***

Eric, bizim evin garajında benzin kutusunu açıp, "Dumanları koklarsan, İsa'nın ta kendisini görürsün" dediğinde on üç yaşındaydı.

Ruhu, vücudun içinden çekip çıkarır benzin. Dumanları yeterince içinize çektiğinizde zihniniz ikiye ayrılıyormuş gibi gelir. Kulağa acı vericiymiş gibi geliyor ama verdiği his lezzetin sınırlarında dolaşıyor; özellikle de kimyasalların, beynin içindeki önemli şeyleri süzüp çıkarttığını bilmediğiniz yaşlardayken.

Alırın çamur dolu yerleri ıslaktı. Bana düşeni içime çekmek için yerdeki kutunun üzerine eğildiğimde, lekeler kot pantolonumdan yukarı soğukluk bırakarak tırmanıyordu. Gazı içime çektiğimde ise, içimdeki her şey artık ışığa ve sise bürünüyordu. Hayalet vücudumun kafası, alırın tavanına çarpana kadar ruhum bir balon gibi havalara yükseliyordu. Bir an yükseklik çekilir, noktalar kaybolur, tekrar dünyaya dönersiniz. Bunun gibi bir şeydi işte.

Benzin koklamak, Eric'in küçük bir kasabada zaman geçirmek için bulduğu yaratıcı yollardan biriydi sadece. Vernon'da oturuyorduk, üç kilometre güneydeki Patoka şehrine giderken sadece dipnotlarda anılan bir kasabaydı. Patoka'da tamı tamına altı yüz kişi yaşıyordu, bir bankası ve etin her zaman kötü olduğu bir IGA süpermarketi vardı ve insanlar komşularını ziyarete çim biçme makineleriyle giderdi.

Yeşil yol tabelasındaki beyaz renkli rakamların dediği doğruysa eğer Vernon'ın nüfusu yüz kişiden ibaretti. Vernon'daki evlerinin bazısında çit olarak eski araba lastiği

kullanılıyor, çatısı ise çökmek üzere. Orası burası yamanmış karavanların önüne, parçaları eksik olan ve bir daha hiç çalışmayacak arabalar sadece olası işgalcileri uyarmak üzere sokaklara konuluyordu. Sadece bir işletme, Joyce's adlı küçük bir restoran vardı, onlar da öğlen kapatırlardı. Nadide gelir kaynakları erken kalkan ve oranın önünden geçen çiftçilerdi; bisküvi, et suyu ve kahve dışında bir şey servis ettiklerine şahit olmadım. Sırf bisküvileri bitti diye, erken kapattıkları da çok olurdu.

Vernon'da yaşasaydınız, oynayacak video oyununuz filan olmazdı. Beysbol idmanı yaptığınız alan çok uzaktaydı, anneler ise hep çalışıyor olurdu. Zamanı dışarı çıkarak geçirirdiniz. Bir çukur kazarak. Bir çubukla oynayarak. Bok renkli suda kaplumbağa avına çıkıp, bir tane yakalayınca bununla ne halt yapacaktım zaten diye düşünüp kabuğuna bir rakam ya da isminizin baş harflerini çizip, geri bırakarak.

Eğer hepimiz dışarıdaysak, yani ben, Glenn, Patrick ve Jerry hep beraber dışarıdaysak, takım bile kurabilirdik. Futbol, Kızılderili futbolu ya da Jerry'lerin bahçesindeki o sürekli bir tarafa eğilen ve çok aşağıda kalan potada en sevdiğimiz oyun olan basketbolu oynardık. Çamurun içinde basket oynarken, sürdüğümüz top ve eski püskü ayakkabılarımızla çimleri yolardık.

Yazın tren yolunun oraya kadar yürüyüp orada kamp kurar ve ateş sönerse çakal sürüleri bizi yiyecekmiş gibi yapardık. Gece karanlıkta ebelemece oynar, seher vaktinde çiy düşmüş tepelerden aşağıya kayardık. Sabahlamanın bizi daha havalı yaptığını düşünürdük.

En büyüğümüz Glenn'di, arada bir evden bira çalıp bize getirirdi. İçerken yüzümüzü ekşitiyor olmamıza rağmen hoşumuza gidermiş gibi yapardık. Grubun matrağı Jerry, her sabah sönmüş ateşin üstüne işer ve kararmış kütükler tıslarken sosisin piştiğini söylerdi ama şaka hiç-

bir zaman eskimezdi. Ama yanan çişin kokusu, onun kahkahalarının sesinden daha yakın geliyor şimdi.

Eric, sadece bir kere bizimle birlikte kamp yapmaya geldi, normal olarak geçirdiğimiz son yazımızda. Hepimiz ateşin çevresine oturmuştuk, Jerry, Patrick, Glenn ve ben. İzci filan olmadığımız için Patrick ateşi evden getirdiği bir termos benzinle yakardı, sonra da bulabildiğimiz her şeyi ateşe atardık. Sosisleri, tren yolundan toplanmış katranlı odunlarla yaktığımız, ateşin ortadan ikiye böldüğü sosisler pis duman kokardı. Lokum gibi görünen şekerlemeleri kararıp baloncuk çıkarana kadar bükülmüş askıların üzerinde pişirirdik. Ağaçların üst dalları gecenin karanlığında gözden kaybolurken, gövdeleri yaktığımızın ateşin ışığıyla aydınlanırdı; etrafımızda çekirge ve ağustosböcekleri öter dururdu. Bazen çok yakınımızdan bir çakal ulurdu. O zamanlarda ateşe daha fazla kütük veya demiryolu traverslerinden atar, bir bira açar ve herkes grubun içinde ilk korkan olmamaya çalışırdı.

Glenn, bize hayatı anlatırdı. On üç buçuk yaşında bir dinozordu ve bir kız arkadaşı vardı. Bize vajinadaki deliğin tam olarak nerede bulunduğunu anlatırdı (en önde değil ama hemen altında, anüsün yanında). Öpüşürken ellerin nerede olması gerektiğini, yani, aslında genç ellerin olmaması gerektiği ama orada olmak için can attığı yumuşak yerleri detaylıca işlerdi. Ben daha midem bulanamadan iki yudumu arka arkaya içemezken o bütün birasını hiç öğürmeden bir yudumda kafasına dikerdi.

"Çocukla, bir kızın ağzını öpmek, kremşantiyi pipetten içmek gibi bir şey; ıslak, yapış yapış." Sadece onun yükleyip tepeye kadar taşıyıp kamp alanımıza getirebileceği kadar ağır tahtının, yani ölü ağaç gövdesinin üstüne oturmuştu. Dirseklerini, dizlerine gömmüştü, eğilirken elindeki bira tehlikeli bir biçimde yana doğru eğilmişti.

"Bir kızı öpmek öyle çok abartılacak bir matah değil ki" demişti Eric. "Ben kaç kere öptüm."

Glenn, "Sıska götlü ablanı öptün, değil mi?" deyip güldü, sonra da birasını içti.

Eric, ağaç kütüğünün üstünde bütün gece ayakkabılarına bakarak oturdu, bir kere bile başını kaldırıp bakmadı bize. Galiba o dönemlerde arkadaştık. Bana benzin çekmeyi, mercekle ateş yakmayı, bir de sığ derelerde taş kaydırmayı öğretmişti.

Eric, sırt çantasını alıp içinden bir sprey boya çıkardı ve sallamaya başladı. Hepimiz ona bakıyorduk, komik görünüyordu. Sprey boyanın içindeki topların sesi sinek tıslaması gibi duyuluyordu, sonra onu ateşe fırlattı.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Glenn'in bu olay hakkında bir şeyler demesini bekliyorduk.

"Geri zekâlı mısınız nesiniz?" dedi. "Kendinizi yakmak mı istiyorsunuz?"

Buna rağmen kimse yerinden kıpırdamıyordu. Howdy Doody'i andıran, sıska bir çocuk olan Jerry, kapağının eridiği yerden yüksek ateşler fışkıran, tıslayan teneke kutunun üstünde şekerleme kızartmaya devam ediyordu.

Patrick, "Patlayacak mı bu?" diye sordu. Sorduğu en zekice sorulardan biriydi, bir şekilde yavaş algılıyordu.

Sonra meydana gelen patlama sesi kulaklarımı deldi. Patlamanın şiddeti beni açılan sandalyemle birlikte geriye yuvarlamıştı. Sprey boyanın kutusu, yemin ederim ki kafamın tam üstünden geçti. Eric bana, ödümün patlamasına kahkahalarla gülüyordu. Etrafta herkesten gelen ağır bir saç yanığı kokusu vardı ama birazdan çıkan serin bir rüzgârla kayboldu, cildim o seferliğine sapasağlam kalmıştı. Eric ve benzin; Eric ve ateş... O zamandan anlamam gerekiyormuş.

Glenn, onu yere fırlatana kadar bizim ne kadar korktuğumuza kahkahalarla gülmüştü Eric; yere düşmesiyle, düştüğü yeri çevreleyen tozlar havaya kalktı.

"Seni beyinsiz!" diye bağırdı Glenn, ona yumruk atacakmış gibi geriye doğru gerildi. Eric korkup, geri kaçınca Glenn onun için değmezmiş gibi yumruğunu aşağı indirdi.

Vernon'da grubumuza hiçbir zaman dahil olamayan tek çocuk Eric'ti. Sporu, kaplumbağa avına yeğ tutarak, sporda iyice ilerlemeye başlamıştık hepimiz. Eric ise dengesiz takımlar kurup spor yaparken zaten çuvallıyordu. Artık kaplumbağa değil, kendi başına yavru kedi aramaya başlamıştı. Bir yerlerden bir sürü vahşi kedi yavrusu bulup, onları rahatça kuyruklarından tavana asıp, üstlerine bıçak fırlatabileceği terk edilmiş bir ahıra kapattı. Bir gün beni oraya davet edip, yeni icat ettiği oyuna bakmamı istedi. Ben de gittim. İlk atışında bir yavru kediyi tutturmuştu; sanki bana bu oyunda ne kadar iyi olduğunu gösterebilmek için saatlerce antrenman yapmış gibiydi.

Bir ipin ucundan sallanan, artık oynaşmayan ya da miyavlamayan ölü kedi yavrusu bana kendimi kötü hissettirdi ve çıkıp gitmek istedim. Ben futbol oynamak istiyordum.

"Altı tane daha var, ortalıkta koşturup duruyorlar, eğer burada kalmak istersen."

Yine de çıkıp gittim oradan.

Kamplarımızı, Eric'i davet etmeden yapmayı sürdürüyorduk ve bence Eric'e tak etmişti bu artık. Beni karavanlarının dışında kamp yapmaya çağırdı bir gün. Karavanları, yerleri delik içinde, muslukları sızdıran, paslı tek ünite bir karavandı. Bizim küçük evimiz bile onunkilerinin yanında malikâne gibi kalıyordu, o yüzden arada onlara gidip nasıl yaşadığını görmek ve her nasılsa ondan birazcık daha iyi durumda olduğumu görmek hoşuma gidiyordu.

"Annem evde yok" demişti bizim verandada dikilirken. Bizim eve sırf beni bir yerlere çağırmak için gelir, kapının

önünde, sıska elleri hep giydiği delikli kot pantolonun ceplerinde bir kız gibi çekingence ne cevap vereceğimi beklerdi. "Tren yoluna gitmekten çok daha güzel olacak, yemin ederim."

Zaten o gün canım sıkılıyordu, diğer çocuklar kamp yapmayacaktı. Eric de çok üzgün duruyordu, bu yüzden evet dedim ama yavru kedi görmek istemediğimi söyledim. Onların yerine benzin olduğunu söyledi.

Evdeki işleri bitirip hava kararmadan önce çadırına gitmedim. Karavanın yanına, tek direkli, basit bir çadır kurulmuştu. Ortada ne bir ateş vardı, ne de bir fener. Çimenler ıslaktı ve yanıp sönen sokak ışıklarının soluk ışığında beyaz ve gümüşümsü görünüyordu. İçeride mi acaba diye düşünürken, içeriden boğuk sesler duydum.

Çadırın çalınacak bir kapısı olmadığı için doğrudan çadırın eteğini açtım. Eric, ablasının üstündeydi. Üstlerinde giysiler olup, olmadığını tam görememiştim ama ablasının çıplak omuzlarını görebiliyordum. Eric'in kafası, kızın göğüsleri arasındaydı. Benzin kokusuna karışmış tuz ve ter kokusu duyuluyordu. Kız ne bağırıyordu ne de kaçmaya çalışıyordu. Sonuna kadar açık olan gözleri, kedi gözleri gibi karanlıkta parlıyordu. Kafalarının iyi olduğunu ve benim farkımda bile olmadıklarını düşündüm.

Eric, "Sen de ister misin?" dedi, orada olduğumu çadır kapısında donup kaldığımı biliyordu. Benzinden mi yoksa çirkin, sıska ablasından mı istediğimi sorduğunu bilmiyordum ama her ikisini de istemiyordum.

Bu olaydan sonra Eric'den uzak durdum. Diğer arkadaşlarım da bunu onayladı. Kamp yapıp, onun hakkında konuşuyor, onun hakkında bildiklerimizi mukayese ediyorduk. Glenn onun "kafayı üşütmüş" olduğunu beyan edip, kafayı benzinle bulduğunu, ablasıyla bahçede oynarlarken onu kıçından avuçladığını söyledi. Onun kı-

çından başka yerleri de avuçladığını söyleyince ve kedileri de anlatınca, Eric grubumuzdan ve beraber yaptığımız etkinliklerden resmen ihraç edilmişti.

Bundan birkaç gün sonra Glenn, Eric'i canını çıkarana kadar dövdü. Kasabadaki insanların yol yapımında kullandıkları taşları, elektrik direği kadar tepeleme yığdıkları taş yığınlarının üstündeydik. Dağın kralı veyahut ebelemece oynuyorduk; terimiz çakıl tozuyla karışıp kamuflaj boyası yapana kadar tepelere tırmanıp, aşağı yuvarlanıyorduk işte.

Eric, Ağustos'un başında, kayaların sıcaklığının spor ayakkabıları delip ayağa ulaşacak kadar kavurucu günlerden birinde aramıza katılmaya çalıştı. Yığının tepesi düzdü, bir sürü şey için kullanabileceğimiz bir tepeye dönüşmüştü, dağın kralını oynamak için mükemmel bir yerdi. Patrick'i o gün en az altı defa aşağıya yuvarlamıştık ama o yine de gerisin geri bize doğru tırmanmaya devam ediyordu. Jerry, bu sırada birdenbire bana dönüp "Savaşta her yol mubahtır" dedi; O kadar hızlı aşağı yuvarlandım ki, durduğumda uzun, ıslak çimenlere kadar gelmiştim. Kahkahalar içinde oramı buramı kaşıyarak durmuştum.

Eric, bisikletinden indi ve yığının yanına gelerek yukarı doğru tırmanmaya başladı. Onu hastalıklı bir merakla izliyorduk.

Glenn en yukarıdan, "Yığından uzak dur! Git ablanı becer ya da salak kedi yavrularınla oyna! Onları öldürmeden önce sikiyor musun, ha?" diye bağırdı.

Eric, gözlerini bana çevirdi. Onun yakınlarına kaymayayım diye yığının yanına, dirseklerime dayanarak çömeldim. Ona bakıp omuzlarımı silkiyormuş gibi bir hareket yaptım. Tepeye tırmanmaya devam ettim, orada hepimiz Eric'e yukarıdan bakıyorduk.

Eric yukarı tırmanmaya hamle edince, Glenn ona çakıl taşlarını bir güzel yedirdi. Biraz boğuşur gibi oldu-

lar ama Glenn, gerçek bir dağın kralına yakışacak şekilde ona boyun eğdirdi hemen. Eric'i küçük taşların üstüne fırlatıp, yüzü rendelenmişe dönünceye kadar yüzünü çakıl taşlarına sürttü.

"Ablanı siken taşakların kaç kilo çekiyormuş görelim bakalım!" dedi Glenn ve sonra onu tam kasığından tekmeledi. Bacağını, Eric'in kasıklarından yavaşça çekerken Eric'in ciyaklayan nefesi duyuluyordu. Sonra içine sinsin diye bir tane daha geçirdi.

Eric, dayaktan yuvarlanarak uzaklaştı. Tepenin en aşağısında, eve gidecek gücü toplayıncaya kadar uzandı sarsılarak.

Ama misilleme yapması uzun sürmedi.

Sonraki gün, futbol oynama umuduyla Glenn'lerin evine gittim. Öğlen üstünün erken vakitleriydi, güneş daha Vernon'un doğusundaki derme çatma evlerinin üstünde yükselmemişti tam. Kasabadaki bütün çimler kahverengiydi ve canlı değildi; dokunulduğu zaman kaşındırıyordu, terli deriye yapıştığı zaman banyo yapıp, onları atana kadar orada kalıp küçük küçük batardı ama çok acıtırdı.

Glenn'i daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Benden daha büyüktü. Daha güçlüydü. Glenn'in Beagle cinsi köpeği olan Frankie, Glenn'in eski kulübesinin yanına kıvrılmıştı. Kulübenin saçakları Frankie'nin üstüne hafif bir gölge düşürüyordu, köpeğin kanlarla kaplı burnu Glenn'in kucağına gömülmüştü.

Kanlar Frankie'nin gözyuvalarından geliyordu. Glenn onu rahatlatmak için tüylerini okşuyordu. Frankie'nin gövdesinin hızla inip kalktığını görebiliyordum. Köpek baştan aşağı titriyor, alçak seslerle inildiyordu.

"Ne oldu?" diye sordum onların yanına diz çökerken.

"Eric yaptı bunu, değil mi?" Bu kadar küçük bir kasabada Frankie'nin gözlerini Eric'ten başkası çıkarmış

olamazdı. Görünüşe bakılırsa da bunu bir bıçakla, beceriksizce yapmıştı.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu bana "İyileşebilir mi?"

Hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim.

Beni tişörtümden tutup bağırdı, "Aramızda en zeki sensin. Hep ne yapılacağını en iyi sen bilirsin, ne yapacağız şimdi?"

Ona 22'lik av tüfeğinin hâlâ durup durmadığını sordum çünkü ya Frankie'yi öldürürdük ya da bütün hayatını kör bir köpek olarak geçirirdi. Kör olmanın bir köpek için güzel bir yaşam olmadığında karar kıldık.

Onu hemen oracıkta, kulübenin saçakları altında vurdu; gözleri kapalı, tüfeği körlemesine ateşlemişti. Frankie'yi kamp yerine taşımasına yardım ettim. Frankie bizimle birlikte hiç kamp yerine gelmemişti ama en sevdiğimiz yer orasıydı ve böylece onu sık sık ziyaret edebilecektik. Küçük bahçe kürekleriyle ve ellerimizle tırnaklarımız toprak dolana kadar çukur kazdık. Glenn yavaş yavaş kazmıştı, Frankie'nin vücudu, gittikçe artan toprak yığınlarının altında kalırken çukura gözyaşları döktü.

Eric, artık sokaklarda güvenle dolaşamıyordu. Okul başladıktan sonra bile Glenn onu bir yerlerde sıkıştırmaya devam etti. Okulumuz Patoka'daydı; anaokulu bebelerinden lise son sınıfa kadar herkes aynı çatı altındaydı ve toplamda iki yüz öğrenci kadardık. Kaldırımların üstünde, betonda her zaman sigara lekeleri olurdu. Okulun içindeyse, her sınıfın alçak tavanında beyaz duvarlarda kahverengi lekelere rastlardınız, yağmur yağdığında kovaların nereye konulması gerektiği anlaşılsın diye öyle bırakılırlardı.

Glenn, Eric'i okulunun ilk gününde yakaladı ve onu zorla kazan dairesine götürdü. Yüzü kan içinde kalana kadar vurdu. Yüzüne tükürdü. Daha bir hafta olmadan, onu televizyonda numaraymış gibi görünen eski bir güreş

hamlesiyle, dörtlü bacak hamlesiyle kilitledi ve dizini o kadar kötü büktü ki, Eric bir gün boyunca hırpalanmış kasığını tuta tuta, topallayarak dolaştı koridorlarda. Bence o okul yılının başlarında, Eric'in kasığı okuldaki futbol toplarından daha çok tekmelenmişti.

Glenn, onu köşede kıstırdığı zamanlar, çok sıska ve çelimsiz olduğu için Eric'in Glenn'le dövüşecek hali yoktu. Kaçmazdı. Kamp yaparken Eric'in bu kadar eziyete nasıl olur da katlanıyor olduğuna şaşar kalırdık, neredeyse bundan zevk alıyormuş gibiydi. Acısını ablasının kukusundan ya da daha fazla hayvandan çıkardığı sonucuna varmıştık. Buna gülüp, her seferinde tadı daha güzel gelen biraları kafaya diktik.

Aynı yılın Eylül ayında, ağacımın dalları arasında durduğumu hatırlıyorum, sadece tırmanmış olmak için tırmanmıştım. Glenn bu konuda tek başına kalmasın diye en kısa zamanda bir kızı öpmeyi dilediğim sırada ahırın içinden sesler duyup da asma kilidin anahtarının yedeğinin hâlâ Eric'te olduğu kafama dank etti. Eric'le kısa süren arkadaşlık dönemimizde benim ahırım, içine kendimizi kilitleyip benzin çektiğimiz ya da fazlalık tahtalardan saçma sapan kuş evleri yaptığımız bir tür kulüp haline gelmişti. Ama Eric artık benim arkadaşım değildi, davetsiz bir misafirdi.

Kilidin aşağı doğru sarktığını gördüğümde onun içeride olduğundan emin oldum. Kapıyı yavaşça açtığımda Eric'i annemin çim makinesine eğilmiş, bahçe hortumdan bir şeyleri içine çekerken buldum. Hortumun öbür tarafı evden getirdiği plastik bir kâseye akıtıyordu. O zamanlar hortumla benzin çekme denilen şeyden hiç haberim yoktu ama demek ki başka bir yerden benzin bulamamıştı.

Bakışları donuktu ama benzin çekmekten değildi. Belki de üzüntüden öyleydi. Elinde kız çocuklarının oyna-

dığı bir bebek vardı, pasaklı görünen bu bebeğin saçları samanrengiydi ve üstünde kıyafet yoktu.

Bana "İzle" dedi ve ben de dediğini yaptım. Ne de olsa ona gücüm yetmezdi. On üç yaşındaydı, uzun ve cılızdı ama ne olursa olsun on üç yaşındaydı, bense on bir. Oyuncağın kafasını kaptaki benzine daldırdı. Bir kibritle yaktı. Bebek bir anda yarım metrelik bir meşale haline gelmişti; Eric onunla çeşitli hareketler yapıyor, gururla onu havada halkalar şeklinde çeviriyordu. Ama bebeğin yüzünü pembe damlalar halinde eriten alevi kontrol edemedi. Bebeği ahırın duvarına fırlattı; yanan elini aşağı yukarı sallıyordu.

Bebeğin yanan saçından bir köz fırladı, bir kar tanesi gibi yavaşça aşağı düştü ve benzine isabet ederek ahırı bir anda yanmakta olan bir termosifona çevirdi.

Eric, gittikçe büyüyen alevleri kendinden uzaklaştırmak için kaba tekme attı ama ben başımı eğmedim. Sprey boyanın patladığı gün hepimizin hipnotize olmamız gibi, ben, grubun en zekisi, havada üstüme doğru yol kateden, gittikçe büyüyüp, fıldır fıldır dönen ateş topu karşısında paralize olmuştum. Ateşten top beni sağ omzumdan vurdu ve tişörtümdeki benzini emerek daha da büyüdü. Alevler, sıcak uçlarıyla derimi ısırıyordu; sağ koluma kök salıyor, sivri dişleriyle derimi söküyorlardı.

Eric'in kendimi yere atmamı, yuvarlanmamı haykırdığını duydum. Onun dediğini yaptım. Kafam çim makinesine çarpana kadar yerde yuvarlandım ve ayağa kalktım ama bacağım hâlâ alev içindeydi. O yüzden ateşi söndürene kadar çıplak elimle kot pantolonuma vurdum.

Kafamı kaldırıp etrafa baktığımda, kendi derimden yükselen dumanlar yüzünden gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Eric ortada yoktu. Kaçarken ayaklarının dışarıdaki çakıl taşları üstünde koşarken çıkardığı telaşlı

ayak seslerini duyabiliyordum. Bense orada durmaya devam ettim; geri zekâlı, üstünden dumanlar tüten, saçsız, yanmış, ölmek üzere olan ben, dizlerimin üstüne çöktüm.

İnsanlar arada ateşin çok acıtıp, acıtmadığını sorar bana. Benim cevabım ise acıtmadığıdır. Acı, ateş söndüğü zaman gelir. Bu acının şiddeti, sinir hücrelerinizin ne kadar zarara uğradığına bağlıdır. Üçüncü derece yanıklar, kolumdakiler örneğin, kemiğe kadar yanmış demektir. Geriye acıyacak hiçbir sinir dokusu bırakmaz. Ama ikinci derece olanlar? Boynumdaki, göğsümdeki, kolum, dirseğim ve gövdemdeki gibi olanlar? Bacağımdakiler gibi olan yaralar? Onlarda sinir uçları açıkta kalır. Acı patlama noktasına varır. Uçuşan noktalar görmeye başlarsınız ama bu benzin çekmeye benzemez. İsa'yı görmezsiniz bunda.

Kendi kendinizi söndürdükten sonra ne yapılır bilmediğim için eve gidip teyzemle enişteme haber vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Annem işteydi. Beni hastaneye götürdüler, yol boyunca şişko eniştem hızlı gitmeyi reddederken, teyzem hiçbir polisin bizi durdurmayacağını çıldırmışçasına bağırdı. Yüzümden ve göğsümden açık renkli bir sıvı damlıyordu. Yanıklar kanamaz, sıvı akıtır. Kendime engel olamayıp dikiz aynasından kendime baktığımda karşımda gördüğüm, üstündeki deriler kalkmış, pembe ve siyah; turuncu ve kahverengi renkli bir çocuktu.

Hastanedeki doktorlar vücuduma bir dolu iğne batırıp, üstümdeki giysileri kesti. Eriyip, vücuduma yapışan spor ayakkabılar, tişört, saat ve pantolonum, yara bandı çekilir gibi çıkartıldı vücudumdan. Gözümün içinde patlayan ameliyathane ışıklarında, yetişkin figürler üzerime toplanmış, araba yarışlarındaki takımlar gibi üstümde uğraşıyordu. Yanmış, ölü deriyi temizlemek, su kabarcıklarını almak ve deriyi mümkün olduğunca çiğ

ve temiz hâlâ getirebilmek için ellerinde penseler ve başka bir sürü aletle üstümde uğraşıp durdular. Anüsüme parmaklarını daldırıp sonra da bunu hissedip hissedemediğimi sordular.

Beni dinlemeye hazır herkese Eric'in yavru kedileri bıçakladığını, ablasını siktiğini, benzin çektiğini ve beni bilerek yaktığını anlattım. Onlara Eric'in ilk önce üstüme benzin döktüğünü, sonra kibrit attığını ve "Bu sana dersini verir" dediğini söyledim.

Hastanede üç ay kaldım. Bu süre boyunca beni ziyarete gelenler, bütün hemşire ve doktorlar bunun benim suçum olmadığını hatırlattı bana.

Eve döndüğümde arkadaşlarım beni ziyarete geldi. Eric'in okula gitmeye kalkıştığını ama her seferinde Glenn'in onu bir güzel patakladığını öğrendim onlardan. Üstelik öğretmenler bu dayakları görmezden geliyormuş. Glenn bana, günün birinde ellerinde dosyalar olan, takım elbiseli adamların Eric'lerin eşiğinde belirdiğini ve ondan sonra Eric'in bir daha okula gitmediğini anlattı. Bana hâlâ inek olduğumu, beynimin yanmamış olduğunu ve kızların yara izlerine ölüp bittiğini söyledi ama ben çoktan büyümüştüm bile, bunların gerçek olmadığını biliyordum.

* * *

Lise sonda, on yedi yaşındayken, Gary's Diner adındaki ucuz restoranlardan birinde çalışıyordum. O kadar pis bir yerdi ki ne çalışılırdı ne de yemek yenirdi ama çalışacak birilerini arıyorlardı ve mekân yirmi kilometre uzaktaki Centralia'daydı ve orada bir Walmart alışveriş merkezi ve iki banka vardı. Restoranda, sabahları McDonalds'tan aldıkları öğle yemekleri ve pahalı dosyalarıyla ailelerinin arabasından inip okula gelen zengin çocuklarının kokusu vardı.

Bölge üniversitesi onu çok zorladığından ve daha iyi bir iş bulmaktansa Gary'de çalışmayı tercih eden Glenn'le birlikte çalışıyorduk. Eric'siz geçen yıllarda, yaralar gözümden silinip benim bir parçam haline gelmişti; kendimi onları görmemek üzerine eğitmiştim. Glenn, sanki ben çok normal görünüyormuşum gibi benimle kızlar üzerine konuşurdu. Aslında çoğu parçam normal görünüyordu. Kulaklarım ve burnum vardı; yüzümün bir yarısı kusursuzdu ama çenemin sağ tarafı ameliyat üstüne ameliyat geçirmekten eğri büğrü olmuştu, deri transplantasyonu geçiren derim delik deşikti, her türden aşınma izleri bir araya toplanmıştı ve ergenliğe girdiğim için çıkmaya başlayan enfeksiyonlu kıllar yüzünden cildimin bazı kısımları sert ve şişmişti.

Glenn kızartma bölümündeki işinden döndüğünde, arkada bulaşıkları yıkıyordum. Bir garip görünüyordu; sinirliydi ve bir şeyleri saklamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Neyin var?" dedim.

"Bir şey yok, bir yere kıpırdama" deyince ne olduğunu kavradım. Onu aşmaya çalıştım ama o beni bırakmadı yine de omzunun üstünden baktığımda Eric'i sipariş verilen yerde gördüm. Müdür onu restorandan kovuyordu; kovulmasına sebep olacak bir şey mi yaptı yoksa Glenn artık yetişkin olduğu için rezalet çıkarmak istemediğinden, müdüre Eric'i dışarı atmazsa olayların boka saracağından mı bahsetti emin değilim.

Eric uzundu, kir içindeydi, tıraşsızdı ve eski bir hükümlü gibi duruyordu ki öyleydi zaten. Darp, hırsızlık, uyuşturucu... Sıcak yemek veren, barınma sağlayan hapishanenin olağan müşterisi olup çıkmıştı ve daha yirmi yaşındaydı sadece. Bunların hepsini biliyordum. Çünkü insanlar gelip bana Eric'in nasıl tutuklandığını ve haya-

tında neler olup bittiğini anlatırdı. Sanki bana bir iyilik yapıyorlarmış gibi.

Eric, onu izleyen gözlerimle karşılaştı ve öylece kalakaldı. Beni aramıyordu bile. Sadece canı hamburger çekmişti ve işte burada bulmuştuk kendimizi. "Benim bilerek öyle yapmadığımı o biliyor" diye bağırdı, ikimizin de yıllardır kafamızın içinde duyduğumuz şeyi dile getirmişti işte. "Neler olduğunu ikimiz de biliyoruz." Sesinde öfke değil, kırgınlık vardı. Ona atılan yalan karşısında eli kolu bağlıydı ama gerçek onun, o kadar insanın arasında onun, yanındaydı. Bizim olduğumuz tarafa doğru yönelip, tezgâhı geçti, bana doğru geliyordu.

Glenn, beni savunmasız bırakıp, Eric'in üstüne doğru depar atmaya başladı. Yirmi yaşına gelmesine rağmen hâlâ kısa ve tıknaz kalan Glenn'in yanında Eric daha cüsseli ve uzun kalıyordu ama Eric onu tanır tanımaz kaçmaya başladı. Sipariş penceresinden dışarı bakarken bir sefer daha kalakalmıştım. Aslında benim onu kovalamam gerekirken, Glenn onu kovalıyordu ama Eric'in adımları hayvan gibi büyüktü.

Eric'i tekrardan görmek ve onu aşamadığımı anlamak içimdeki her şeyin açığa çıkmasına ve yaralarımın tazelenmesine neden olmuştu. On üç yaşındayken Eric'in ne mal olduğunu, gelecekte de ne mal olacağını gayet net biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Ama o, benim içimde onunkine benzer bir şey görmüştü ve birlikte benzin çekmemizi, kedi bıçaklamamızı ve o sıcak çadırda ablasını paylaşmamızı istemişti. Söylediğim yalanla ona darbe vurduğumu zannetmiştim oysaki artık onun tarihinin bir parçasıydım, onun hayat kumaşına eklenmiştim. Olduğu her şey için beni suçlayabilirdi ve haksız da sayılmazdı.

Glenn, onu yakalayamamıştı. Kavşağın yanında, ellerini dizlerine dayayıp nefes alışverişini düzeltmeye çalı-

şıyordu. Yanından geçen arabalar ona bakmak için yavaşlıyor ama durmuyordu. Araba parçası satan dükkânı geçtikten sonra Eric görünmez oldu ve hayatım boyunca onu son görüşümdü bu.

Glenn, içeri geri geldi. "Kusura bakma dostum. Polislerden kaça kaça koşmaya alışmış belli ki. Bir elime geçirseydim, ağzını kaldırıma dayayıp, kafasına tekmeyi geçirip işini bitirecektim."

Omzuna yavaşça vurdum. "Değmez" dedim ve tekrar bulaşıkların başına döndüm.

Glenn, gerçekte ne olduğunu bilseydi beni suçlar mıydı acaba? Bir keresinde o tepede oturuyorduk yine, araba yıkamaktan kazandığım parayla beşyüz dolara aldığım Corsica marka arabam park edilmiş vaziyette kayaların yanında duruyordu. Yeni on altı yaşıma basmıştım, o gece kutlama yapıyorduk. Güneş daha yeni batmıştı, yüksekliği sokak ışıkları kadar olan bir yerdeydik; kasabadaki seçkinler topluluğunun yaşayan bir parçası olan o yerde. Ama yine de karanlıkta güzel görünüyordu. Oradan bakınca, şimdi yaşamakta olduğum kasabaya benzeyen, ufuk hizasında büyük, sönük ampul gibi duran kasabayı görebiliyorduk; kasabanın geceleri kapkara olmasından bunalan çocuklar oraya bakıp, onun oralarda bir yerde olduğunu bilirdi. O ışık; trafik ışıklarının karmaşasından gelen o ışık; bütün gece açık duran benzin istasyonlarından gelen o ışık; kapalı olduklarında bile tabelalarını açık bırakan dükkânlardan gelen o ışık...

Birkaç bira içtik, yanımızda getirdiğimiz buzluk boşaldıkça bira kutuları ezilip, birbiri ardına aşağı yuvarlanıyordu. Glenn bana hiçbir şey sormadı, sadece şöyle dedi: "Larry, insanların başına kötü şeyler gelebilir, sonra da durup düşünürsün, her şeyin farklı olmasını istersin. Sakın farklı olmasını dileme. Böyle yaparsan bu konuda yanlış yola sapmış olursun."

Başka bir şeyden bahsediyor da olabilirdi ya da benim bu konuda konuşmamı istiyordu, sadece bir kereliğine de olsa olayı anlatmamı çünkü hastaneden döndüğümden beri olayla ilgili ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı.

Bense ona, bir keresinde kızların vajinasını ayrıntılı olarak anlattığını ve Jerry'nin ateşin üstüne işeyip, sosis pişirdiğini söylemesini hatırlayıp, hatırlamadığını sordum. Birlikte gülüştük, sonra onu sadece bir sokak uzaktaki evine bıraktım. Annesi dışarıdaki ışıkları açık bırakmıştı. Glenn loş verandada durup, kotundaki tozları elleriyle vurarak silkeledi; kaya tozu havada uçuşan güvelerin arasına karıştı; sarı ışık ve bana gülümsemesi, onu böyle hatırlıyorum.

Eric kovalaması bitip de restoranı kapattığımızda, garson kızlar, Julie ve Janice, bize ne olduğunu, bu kargaşanın ve kovalamacanın neden olduğunu sordu.

Glenn sessiz kaldı.

Onlara, Eric'in beni nasıl kötü niyetle yaktığının öyküsünü anlattım. Öykü canlıydı; yağlanmış büyük bir parça gibi tümünün birden ağzımdan çıkmasını durduramadım.

Ağzımdan çıkan her kelimeyi can havliyle dinlediler, sonra da gerçekten iyi göründüğümü, yaralarımı daha önceden hiç fark etmediklerini söylediler.

Glenn sessizce dinledi; yüzünde uzun zamandır dayandığı sessizliği bozmamı istemeyen bir ifade oturmuştu.

Aydınlatılmamış park alanında, bir çember halinde duruyorduk ve bütün ilgi üstümdeydi. Kızların ikisi birden bana kur yapıyordu; ilgilerini çekmemin nedeninin anlattığım acıklı öykü olduğunu sezmiştim. Özellikle de Julie, benden bir yaş küçük olan, konuştuğumuz zaman gözlerimi bir an olsun bırakmayan, gördüğüm en mavi gözlerin sahibi kumral garson.

O gece oradan Julie'yle birlikte ayrıldık. Mısırlara ve geceye saklanmış Joliff Bridge Road'da öpüştük; dudakları ılık ve ıslak, elleri hoyrattı. Sonraki haftalarda birlikte sinemaya gittik ve yemeğe çıktık. Annesiyle ve babasıyla tanıştım ve anlayabildiğim kadarıyla kızlarının hasarlı biriyle birlikte olması onları gururlandırmıştı. Babası bana üniversiteyle ilgili sorular sordu, çok akıllı olduğumu ve dönem birincisi olma ihtimalimin olduğunu duyduğunu söyledi. Babası konuşurken, Julie gururla elimi sıkıyordu. Dışarıda elimi tutmayı çok severdi; kitap okumayı ve kitapları da çok severdi.

Glenn, bir ızgara dolusu hamburgerin üstünden bana bakıp nihayet iş pişirip pişirmediğimi sorduğunda altı haftadır birlikteydik.

Julie'lerin evinin bodrum katında işi pişirmiştim. Julia yaralarımı öpmeyi bir amaç haline getirmişti. Eli yüzümün yaralı kısmına koyup her şeyimi sevdiğini fısıldamıştı; karanlıkta kot pantolonunun fermuarını, sutyenin kopçasını açtığını duyuyordum. Fermuarının her dişinin sesini ayırt edebiliyordum. Bana beni istiyor musun, diye sordu. Seviştik, düşündüğüm gibi değildi ama ne olursa olsun onu seveceğimi söyledim çünkü onu gerçekten seviyordum.

Glenn'e evet dedim, işi pişirdim.

"Görünüşe göre hayatın gerçekten iyiye gidiyor" dedi, onunkinin iyiye gitmediğini söyler gibi ama yine de gülümsedi.

Benle kıyaslayınca onun aklının küçük bir parçası daha zekiydi; küçük bir parçası Julie gibi güzel bir kızla beraberdi. Bunun böyle olduğunu biliyordum ama ona ne olduğunu hiç anlatmamış olduğum için küçük bir parçası zehirlenmişti de... Ona arkadaşım olma şansını hiç vermedim.

Julie'yi seviyordum. Ama içlerinde en zeki olan bendim ve ne yapılması gerektiğinin farkındaydım. Altıncı hafta dönümümüzde ona üstünde ismi kazılı olan gümüş bir kitap arası aldım. Bodrumdaki koltukta seviştik. Ona beni neden sevdiğini sordum. Önce yakışıklı olduğumu söyledi, sanki bu noktanın altını çizmesi gerekliymiş gibi. Zeki. Tatlı. İçten. İyi bir insan olduğumu biliyormuş işte.

Aynı soruyu o da bana sordu. Bunu cevaplayamayacağımı çünkü onu sevmediğimi söyledim; bu, hayatımda söylediğim en büyük ikinci yalandı, hiçbir zaman benim beklediğim şekilde büyümeyen devasa ve asil tohumlardan biriydi. Veda busesi vermeye çalıştım, sadece yanağından öpecektim ama hissiz tarafıma bir tokat geçirdi. Hâlâ acısını hissedebiliyorum, ilaçlarla uyuşturulmuş bir yanağın diş aletleriyle dürtülmesi gibi.

O gece orayı terk ettim ve hiç geri dönmedim. Bir saat uzaklıktaki bir şehre kaçtım çünkü yarım depo dolu Corsica ancak o kadar gidebiliyordu. Ama bir alışveriş merkezi olan ve içine üç tane Gary's Diner sığdırabilecek restoranlarla dolu bir şehirdi; başka bir dünyaya gitmiş gibiydim.

* * *

Eric'in öldüğünü öğrendikten sonra takılmak için başka bir kitabevi buldum. Kocaman bir çocuk bölümü ve DVD rafları olmadığı için daha az ticari olan bu kitabevine daha az insan geliyordu ve tozu rutubeti daha fazlaydı, kitapların fiyatları minik, beyaz etiketlerin üzerine mavi mürekkepli kalemlerle elle yazılmıştı.

Kitabevine gittiğim ilk gün, bir kız çocuğu bana canavar dedi.

İçinde tutmanın değerini bilmiyordu daha. Yüzleşme ve utancı beraberinde getiren siyah yalanları bir kenara bırak, beyaz yalan nedir onu bile bilmiyordu.

Küçük kız gözlerini dikmiş bana bakarken annesinin elini tutuyordu. İlgisini yaralarımdan başka bir yöne çekebilmek için ona gülümsedim. Saçları kahverengi ve kıvırcıktı, dişlerinin tamı henüz çıkmamıştı ama gözleri iri, hüzünlü ve masmaviydi.

Hiçbirimizden ses çıkmıyordu; kız, ben, annesi yıllarca sürmüş gibi gelen bir dakika boyunca birbirimize baktık. Kızın yüzündeki ifade Julie'nin adını boğazıma düğümledi; hiçbir yere gittiği yoktu, boğazıma saplanmış bir tıraş bıçağı gibiydi. Annesine benim canavar olup olmadığımı sordu. Annesi "Kusura bakmayın" diye mırıldandı, sonra, kızı sanki söz dinlemeyen bir köpek yavrusuymuş gibi koridordan çıkarıp, marketin dışına çıktı.

Yaralarımın olduğu tarafın dükkânın öbür tarafına dönük olduğundan emindim ama belki de yaralarım, ben farkına varmadan, onları sakladığım yerden çıkıp kendi başlarına dolaşmaya çıkıyordu; bir şeyleri fark etmemek beni gerçeklikten koruyan, güvenilir bir tecritti ve büyümemi sağladı. Ama çocuklar her şeyin gerçek yüzünü görebilir; belki de küçük kız bir canavar gördüğünde, onun canavar olduğunu anlayabilmişti.

Elimdeki kitaba baktım ama ne bir kelimeyi okuyabiliyor ne de bir resmi algılayabiliyordum ama üstümde beni inceleyen bakışları hissedebiliyordum. Yüzümün etinde bir kaşınma hissi oluştu, gerçek bir kaşınma, gece ebelemece oynarken, terli ayak bileğini çorabın üstünde ısıran sivrisineğin ısırığı gibi patlamanın eşiğindeki bir kaşınma.

O yüzden kaşınmaya başladım ve tırnaklarım derinin üstünden geçerken kabukları kaldırdı. Hissediyor olmama şaşırmıştım; elimdeki kitabın sayfalarına küçük kan damlaları düşmeye başlamıştı.

Ama içeride tezgâhtar dışında kimse yoktu. O da benim ne yaptığımdan habersiz, kasanın arkasında bir şeyler karalamakla meşguldü. O yüzden kanama bitene kadar kitabın sayfalarını çevirmeye devam ettim.

Diyetsel

Brandon Tietz

Cuma günleri iğneleyici laflara katlanmak neredeyse mümkün.

(09:37) Dr Varden: "Söylesene, Pritchard, o hamur tatlısını alabilmek için elimi yüzünün önünden geçirmek için yeterli cesareti toplayabilirsem parmaklarıma bir şey olacak diye korkmalı mıyım?"

(13:03) Dr. Grint: "O büyük boy hamburgerleri böyle birbiri ardına götürmeye devam edersen onlardan biri olup çıkacaksın."

(13:55) Fowler Hemşire: "Aman ne kadar güzel, hemen patent ofisini arayın. Hayatım boyunca kızarmış patates gibi kokan telefon sistemi istemiştim zaten."

Bu yorumlar, davetiye geldikten tam olarak yirmi bir gün sonrasında yapıldı.

Metni İspanyolcadan İngilizceye çevirmek ve pezoyu dolara dönüştürmek gereken ön siparişi verdikten on sekiz gün sonra, garip ev sahibim aradığında hayatımda uzun bir zamandan sonra ilk defa mutluluktan parlıyordum. Adam her kelimeyi uzata uzata "Miranda Hanım paketiniz bugün posta ile geldi" diyordu telefonda.

Bütün vücudumda rahatlık dalga dalga yayılırken içimden *Ah Tanrım, şükürler olsun Tanrım, evet!* diye düşünüyordum. Çünkü kargo takip numarası verilmemişti. Onaylama kodu ya da müşteri yardım numarası da yoktu.

Bankamatik kartım hazır vaziyette "İki büyük boy hamburger, iki büyük porsiyon da kıvırcık patates" diye sipariş verdim.

Paketi koklarken bir yandan da kurnaz bir ses tonuyla "*A-ca-yip* kötü kokuyor, Miranda Hanım" diyor. "Tuvalet *gibi* kokuyor."

İçimdeki dürtüyü kontrol edemeyerek, "Aslında bir tane büyük boy hamburger daha ekle" diyorum ve sonra da arkadaşça göz kırpıyorum. "Kocam ikinciyi isteyebilir."

Ama karşımdaki sıska kız yüzümü, koca göbeğimi inceleyip, muhtemelen dediğimi yutmuyor. Kesinlikle arabadan sipariş vermem lazımmış.

"Bütün yazılar Meksika dilinde yazılmış" diyor ev sahibim bu arada, telefonda "*Sen* Meksika dilini biliyor muydun?"

"Tamam, tatlım, *iki dakikaya* evdeyim" deyip telefonu yüzüne kapatıyorum.

(13:59) Fowler Hemşire: "İyi haber ise seni diyet haplarına para vermekten kurtaracağım. Atkins diyetine dört gün dayanabileceğine iddiaya girmiştim ama Dr. Kessler, o aşağılık hilebaz, bekleme odasına Fransız tatlısı sipariş etti."

Minik Hemşire sızlanıyor. "Seni kurabiyelerle kandırmasına nasıl izin verdin hâlâ inanamıyorum. Bana kalırsa, bana elli dolar borcun var."

Bu bir şaka değil.

Bu ilk denemem değil.

(14:01) Hemşire Fowler: "Aramızda kalsın ama bence o saçmalıkları bırakman çok iyi oldu."

Komik patlamış mısır diyetinden bahsediyor.

Öteki minimalist rejimler ise yoğurt diyeti, kuru erik diyeti, lahana diyeti ve peynir küpü diyeti. Birini seçin ve hayatınızı ona adayın. Geri kalan zavallı, şişko hayatınızı ona adayın.

"*Sizi Bay ve Bayan Greyfurt ilan ediyorum.*"

Bu diyetlerin kanıtlanmış başarısızlık oranı %97.

"*Bazen* vazgeçmek, kaybetmekten daha iyidir, sence de öyle değil mi?" diye sorarken, parmağındaki yedi karatlık buz pateni pisti olan sol eliyle, siyah, ipekten bir perdeyi andıran saçlarını geriye atıyor.

Tam o anda bipleyen telefon bana geçici bir rahatlama sağlıyor.

"Breckenridge Sağlık Kliniği, Miranda'yla görüşüyorsunuz."

Thomas Edison'dan alıntı yapacak olursam; "Başarısız olmadım. Sadece nasıl olmayacağının on bininci yolunu buldum."

Jenny Craig, Slimfast, Nutrisystem diyetleri, bunlardan sadece üçüydü.

Bu yöntemlerin kanıtlanmış başarısızlık oranı %92.

Daha sonra eve gittiğimde, elimde sadece nakliyesine birkaç yüz dolar bayıldığım berbat kokan küçük kutuyu tutarken bunların bir daha hiç karşıma çıkmayacağını biliyordum. Yumurta kabuğu rengindeki kâğıttaki, gümüşrengi mürekkepli el yazısını belki de trilyonuncu kez okuyorum:

"Bayan Miranda Pritchard,
Döneminizin Balo Kraliçesi olarak sizi, mezun olduğunuz okula, Pleasent Hill Lisesi'ne, 15 Ekim tarihinde düzenlenecek olan Onuncu Yıl Kraliyet Seremonisi'ne tüm hürmetlerimizle davet ediyoruz.

Lütfen buna uygun olarak giyininiz."

Abiye elbise modası on yılda bir değişir. Renkler de, bu-benim-ilk-kez-giydiğim-pembe'sinden, beni-unutma-mavisi'ne ve lütfen-beni-yeniden-kıskanın-yeşili'ne doğru değişir.

Bunu sadece kadınlar olarak biz biliriz: "Ne ekersen, onu biçersin deyiminin" hayata geçmiş halidir bu. Yaraya tuz böyle basılır.

Herkes, Miranda *kaltağının* ne kadar şişmanladığını, futbol sahasının ortasında, parlak saten kumaşların içinde dikilirken yanlarının elbisesinden ne kadar taştığını görmek istiyor. Karmanın dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini görmek için işlerinden izin alıp, uçak bileti satın alacaklar ama hepsi de avuçlarını yalayacak.

Bu küçük iğrenç kutuyu, elimde durdukça daha da kötü kokan ve daha da pisleşen bu küçük kutuyu internette bulabilmek neredeyse üç günümü aldı. Google'a *hızlı kilo ver* ya da *en iyi* şok *diyet* diye yazdığınıza bunu bulamazsınız. Başlangıç olarak *tehlikeli* ya da *yasadışı* ya da *Sağlık Bakanlığı tarafından onaylanmamış* gibi terimleri kullanmanız gerekir. *%100 etkili viral diyet* diye yazın ve kapınızın önünde önceden paketlenmiş griple birlikte, Asya kolerası bulun.

"Kelimenin tam anlamıyla *kilolarınızı sıçarak atacaksınız!*"

Bunun daha az tehlikeli olanı denendi bile.

Sizi yürüyen bok makinesine çevirmesinin yanı sıra, laksatif diyetin kanıtlanmış başarısızlık oranı %98.

Hemşire Fowler "Bu güne kadar ki en kokulu isyanın buydu galiba" derken ellerini bronzlaştırıcı kremle esmerleşmiş yüzünün önünde sallayıp Allah vergisi, insan tarafından düzeltilmiş burnunu büzüştürdü. "Sigarayı bırakmasaydın, poponu kaldırıp bir tane yakmanı isterdim senden."

Marlbora'larla evliliğim bir haftadan kısa sürdü.

Olur da merak ederseniz başarısızlık oranı %99.

Kutuyu nihayetinde açınca nemli çöp kokusu daha da kötüleşiyor, kutuyu minik çalışma masamın üstündeki bilgisayarın yanına koymak için taşıdığımda bu ıslak leş koku hem yatak odasına hem de koridora yayılıyor. Kutunun içinde bej renginin bok tonlarında batik olarak boyanmış bir kâğıt parçasında kahve ve çam kokusu var.

Sosise benzeyen tombul parmaklarım çeviri programına *no masticar* ve *trager con agua* kelimelerini yazıyor. Direktiflerin yazılı olduğu pis küçük kâğıt parçasında *Tener solo una!* yazıyor.

Karnım hastalıklı bir şekilde kasılmaya ve karıncalanmaya başlayınca, alıcı pişmanlığı boy gösteriyor. Daha derin soluk alıp vermeye başlıyorum ve vücudum baştan aşağı sarsılıyor; ta ki, son satırda yazanları görene dek:

%100 efficaz.

Pazartesi günü yapılan iğneleyici laflar, her zamanki gibi en kötü düzeyde.

(09:02) Dr. Kessler: "Tanrı aşkına Pritchard, kaçıncı kahvaltını yapıyorsun?"

(09:05) Dr. Brasden: "Bütün tatlı çörekleri çoktan midene gittiğini mi varsaymalıyım yoksa bana da bir tane bıraktın mı bu sefer?"

Obezite salgınına katılmak, dalga geçilmenize neden olur.

Zayıf olmakta başarısız olmak, arkasından hep işkenceyi getirir. Doktorun iyi tutumu, bu heriflerin ezik bir sekreter parçasına heba edecekleri son şey.

(09:16) Hemşire Fowler: "Sana hatırlatmam lazım, eğer bir daha sandalyenin tekerleğini veya mekanizmasını bozarsan bu sefer hesabı biz ödemeyeceğiz."

Yüzüme bakıp, imzam haline gelmiş üzgün suratlı çocuk kaş çatışını arıyor ama bulamıyor. Geleceği bilince, şu anla baş etmesi daha kolay oluyor. Ama Hemşire Fowler'a bunu anlatmakla jöle kokulu nefesini boşuna harcama.

"*Niye* sırıtıyorsun öyle?" diye soruyor, botokslu kaşları arasında bir gerilme var. "Hatır hutur yediklerini antidepresan ilacıyla birlikte mi pişirmeye başladılar yoksa?"

İçimdeki mavi kuş şakıyor, "Breckenridge Sağlık Kliniği'ni aradığınız için teşekkürler, Ben Miranda Pritchard!"

Fowler Hemşire topallayarak gitmeden önce bana doğru gözlerini şaşaalı bir şekilde yuvarlıyor.

Göremez.

Hiçbiri göremez.

Benim küçük, kirli sırrımı.

Yedi kilo ve bir beden numarası sonra Fowler Hemşire ona kulak veren herkese anlatıyor: "Ya birileriyle yatıyor ya da burayı havaya uçurmayı planlıyor; *kimse* bu kadar neşeli olamaz." Tacını kaybedeceğinden korkan bir yarışmacı gibi, çocuk gibi Vera Wang marka topuklularını yerlere vuruyor.

Bense düşler kuruyorum: *Dirsek-dirsek; bilek-bilek.*

Çene dışarı, gülümse ve el salla.

Kalabalığa el salla.

Kalçası yan tarafta, minik hemşire yalvarıyor: "Lütfen bana söz verin, çürük yumurta kokusu alırsanız, otomatik olarak birinin osurduğunu varsaymayın."

İkinci Whopper'ın paketini açarken, kadife gibi yumuşak dudaklarının "Plastik bombanın kokusu da olabilir çünkü" dediğini duyuyorum.

Bense düşünüyorum: *Omuzlar geriye.*

Sağa bak. Sola bak.

Ortaya dön.

"O dediğin alüminyum sülfat, seni mankafa" diye ona sataşıyor Dr. Allen. "Hap kullanmaya başladığına üçe bir iddiaya girerim.. Benimle iddiaya girecek olan var mı?"

Apidexin, Fenpheadre ve DecaSlim.

Leptovoz ve Lipofuze.

%93 ihtimalle başarısız olurlar.

On bin farklı hayal kırıklığının içinde kendi başarı öykünüzü yaratabilmenizin sırrı, denklemden irade ve itaati çıkarmak. Kendiniz olmanıza müsaade eden yöntemi bulun ve bırakın gerisini zaman halletsin.

İnceldiği yere kadar.

Bir ay daha geçiyor.

On iki kilo ve üç beden numarası sonra, yediğim on bir ekler midemden acısını çıkarırken, çıplak kıçım hışırdayan kâğıt üzerinde ileri geri gidiyor; her gidişimde Dr. Spicer'ın gövdesindeki yaşlılık lekelerini sayıyorum; *bir... iki... dört...*

"Tanrım, *ne kadar* minik kalmışsın?" diye soluyor.

Bakışlarım kahverengi lekelerden, oyuncak ayı desenli duvar kâğıdının çevrelediği kalp rahatsızlığı, prostat kanseri ve düşük kan şekeri broşürlerinin olduğu rafa doğru gidiyor.

Kadayıfa dönmüş kılları, kasıklarıma tekrar tekrar çarparken ben broşürdeki hastalıkları okuyorum: *Otizm... beyin tümörü... uçuk...*

Dr. Spicer'ın gözleri kurulaşıp, açılıyor. "Geliyor musun?" Daha sert girip çıktıkça, üstünde Looney Tunes karakterleri olan kravatı karnına çarpıp, çarpıp havalanı-

yor. Pörsümüş tavuk derisine benzeyen siki titriyor. "Geliyorsun, değil mi?"

... kas distrofisi... zihinsel özürlülük...

Gülümse ve el salla... kalabalığı selamla.

"Evet, tabii ki" diye homurdanıyorum.

Gidiş gelişleri yavaşlayıp son bir kez daha derine girdiğinde, ben kendisinin ortası kremalı küçük kekiymişçesine, içimi doldurduğu erkek bulamacı kenarlardan taşıyordu.

Yere damlıyordu.

Nefes nefese kravatıyla alnını ve yanaklarını siliyor –kahve kokan nefesini Porky Pig ve Wile E. Coyote'yle bastırıyor– koyu kahverengi yere beyaz damlalar düşüyor. Doktor, rengi kaçmış kumaşı parmaklarının arasından bırakıyor ve sesli düşünmeye başlıyor: "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun değil mi?" Bu arada beyaz ipler yaylanıp aletine yapışıyor.

Aşağı düşüyor.

Yeni bir kramp krizi vücudumu yalar geçerken yüzümü buruşturmamaya çabalıyorum. Muayene sedyesinin kenarlarına ellerimle yapıştığım için birkaç tırnağımı kırıyorum. Ve tekrar inildiyorum.

"Benim için de çok zevkliydi." Gülümsüyor, pantolonu bileklerinde olduğu için lavaboya kadar penguen gibi yürüyor. Kâğıt havlu alıp aletini siliyor.

"Ama cidden soruyorum." Vajinam salya akıtmaya devam ederken, o elindeki peçeteyi buruşturup çöpe atıyor. "Hap kullanıyorsun *değil mi*?"

İlk önce tetiği çekip sonra soran erkeklerden.

İç geçiriyorum. "Breckenridge Sağlık Kliniği, lütfen bekleyin" diyorum kulaklığım bipliğinde. Ama ben yakınlarda kendimi temizleyebileceğim bir şeyler ararken Dr. Spicer dayanamayıp çekmecesinden reçete çıkarıyor ve kalemini kâğıdın üstüne dayıyor.

"Senin için Levonelle yazacağım... Ne olur ne olmaz" diye mırıldanıyor.

En sonunda patlıyorum: "Siktiğimin hapını kullanıyorum zaten. Artık bana bir parça peçete verebilecek misin acaba?"

Nezaketimi şimdiden kaybediyorum.

Hâlâ istediğim kiloda değilim ama şimdiden eski kötü halime dönmeye başladım. Bayan Miranda *Süper Orospu*. Tıpkı geçmişte kalan çocuklar gibi doktorlar da bu yumuşak başlı sekreterin, buzlar kraliçesine dönmesine, beyninin yerine buzdolabı olmasına hayret ediyor. (11:04) Dr. Langley: "Ben paramı kristal methe yatırıyorum."

(11:04) Dr. Ulmer: "Lavman ve amfetamine bin dolar."

(11:05) Dr. Deville: "Ne kullanıyorsa kullansın, yan etkileri olduğu kesin."

Dedikodular sadece küçük parçalar halinde duyulsa bile doktorlardan hiçbiri durup da yeni kankamın bu davranışımı neden yüreklendirdiğini düşünmüyor. Kimlerle berabersek, onlar gibi oluruz.

(13:04) Hemşire Fowler: "Hadi öğle yemeğine çıkalım, kız. Butikte elbiseni prova etmeden önce hasar kontrolü yapmak lazım."

Kulaklıklarım bipliyor: "Breckenridge Sağlık Kliniği, bir dakika bekleyin, lütfen."

Benim suç ortağım olan Hemşire Heather Fowler buna uygun olarak elindeki Macy's poşetinden çeşitli şişeler ve kutular çıkartıyor.

Günün üçüncü Percocet hapını ağzıma atarken aklımdan hızlıca Dr. Richards'la ya da Dr. Camden'la ya da Dr. Lacey'la yatmam gerekmeden önce kaç tane tablet kaldığını hesaplamaya çalışıyorum.

Heather daldığımı fark edip, "Bilincini açık tutmak istiyorsan o Perc'lere o kadar yüklenme bebeğim" diyor.

Çok fazla ay ve beden ölçüsü ardından, önemli güne çok az kalmışken kramplar olabilecek en kötü seviyede. Masumca ama yine de tehlikeli bir şekilde başlayan bu oyun artık hayatımı idame edebilmemin ve kendimi dış etkilerden korumanın sistematik bir rutini haline geldi. Hemşire Fowler ne olduklarını bilmese de, araçlar, amaçlara ulaşmak için yedek besinler, kozmetikler ve onun görmüş geçirmişliğinden gelen tavsiyelerle sonuna kadar destekleniyor. Görünüşe bakılırsa onun hayatını vekâleten benim üzerimden yaşıyoruz çünkü güzel ve diri kalabilmemin nedeni o.

Manikür ve pedikür yaparak. Peelingle.

Yüksek derecede bronzlaşma ve lüks saç bakımıyla.

Henüz taçlanmadım bile ama kraliyet bakımı çoktan başladı bile.

Heather Macy's poşetinden çıkardığı kremi ve üç şişeyi bana veriyor. "Pizza gibi görünen suratın seksi olduğunu düşünmüyorsan bu sivilcelerin önüne geçmemiz lazım." Masama birkaç şişe daha çıkardıktan sonra "Şaka yapmaya çalıştım bu arada' dedi.

Küçük, yeşil renkli kremin üstünde "Proactiv" yazıyordu.

A, B6 ve C vitaminleri de koleksiyona katılmış oldu.

Hemşire Fowler'ın poşettekileri çıkarmasını izlerken, tahta masada parmaklarımla ritim tutuyorum ve bir tırnak daha kırıyorum. Kopan tırnak ofisin bir köşesine doğru savrulup gidiyor.

Poşetten üç şişe hap ve bir cilt bakım kremi çıkartırken "Hep böyle oluyor çünkü kalsiyum ve çinko seviyen çok düşük" diye açıklıyor. "Ağzına portakal parçacıklı votkadan başka bir şey almamalısın küçük hanım" derken işaretparmağıyla burnumun olduğu seviyeyi gösteriyor.

Eğer geri dönüşünü yapmakta olan bir güzellik kraliçesiyseniz, kişisel bir hemşirenizin olmasının en azından

moda danışmanı, antrenör ve diyetisyeninizin olması kadar önemli olduğunu asla unutmayın. Ancak takımınız kadar güçlüsünüzdür. Beni elleriyle hap ve yedek besinlerle besleyen Heather olmasaydı şimdiye kadar çoktan dağılmıştım. Daha fazla losyon ve daha fazla nemlendirici.

"Diş etlerinin kanaması kesilene kadar C vitamini alımını iki katına çıkar" diye emir veriyor bana ve bunları dört tane daha Ecedrin takip ediyor. Bir de B vitamini kompleksi ve Niyasin.

"Bir de al bakalım, saç kaybını ve tenin kurulaşmasını önlemek için B7 vitamini" diyerek yapış yapış olmuş avuç içime bir şişe daha yerleştiriyor; bunlar da bir yudum diyet kolayla birlikte mideye gönderiliyor. Önüme birkaç tane pahalı krem şişesi sürdükten sonra elimdeki kolayı alıyor ve onun yerine su şişenin kapağını açıyor ve "Çalkala ve tükür bakalım seni sürtük" diye emir veriyor şefkatle. Ama ağzımdan çıkan sıvı daha çok pembe limonataya benziyor.

Heatherö Kore figürleriyle boyanmış tırnaklarını tek tek kremlerin üstüne vuruyor ve sırayla tüm özelliklerini sayıyor: "Dezenfektan... Işıldayıp parlatır... Tırnakları iyileştirir..."

Ama ben şımarık, güzel yüzümü ona doğru sallıyorum ve oyuncakların kaldırılması gerektiği zaman milyonlarca babanın kanacağı kaşlar çatık, dudaklar şişirilmiş çocuk yüzünü yapıyorum.

"O boktan şey dişetlerimi acıtıyor ama." 'Yazık bana' yaklaşımını gösteriyorum ona Fowler Hemşire'nin her gün bir sürü çocuğa iğne batırdığını unutuyorum. Bu yaptığım ona göre hiçbir şey.

Hemşire "Kusmayla geçirdiğin dönem dişlerine büyük bir zarar verdi" diyerek bana ders verirken, artık daha yakında duran birinci kremi sıkıyor. "*Ama cidden yani...*

o boktan şeyin ne kadar asidik olduğunu nasıl *bilmezsin*?" diye soruyor nasıl-olur-da-bu-kadar-kolay-bir-şeyi-kavrayamazsın modunda.

Bulimiya %92 oranında başarısızdır. Yıllar önce zor yoldan öğrenildi.

Kulaklıklar tekrar biplediğinde yaralı ve kanlı ağzımdan "Breckenridge, bekleyin" sesleri duyuluyor.

"Ama gerçekten, *gerçekten* çok canımı yakıyor." Ağzıma başka bir Perc daha atarken zavallıca ekliyorum "Gerçekten... çok fena."

Hemşire Fowler'ın yüzüne bir şeyler çeviriyormuş gibi bir sırıtma oturuyor. "Miranda, ağız yüzün vajinası gibidir." Eline gelen ilk tüpü alıyor ve plastik kapağını açıyor.

Dudaklarım istemsizce yaralı ve kanayan dişlerimin üstüne kapanıyor.

"Taç platinyumdan ve elmaslardan yapılsa da asıl önemi olan bu değildir" diyor ve işaretparmağına inci büyüklüğünde krem sıkıyor. Kremi o kadar yakınıma getiriyor ki içime çekmeye gerek kalmadan cila ve dezenfektan kokusu kendiliğinden burun deliklerimden içeri giriyor.

"Çünkü üstüne ne giyersen giy, *hiç kimse* yaralı ve kanayan bir vajinayı istemez."

Yeniden dudaklarımı öne çıkararak üzgün ifadesi yapıyorum. Ama bu sefer gerçekten.

Krem neredeyse tir tir titreyen dudağıma değecek kadar yakınken, süper koç ve kankam Hemşire Heather Fowler "Gülümse bakalım seni orospu" diyerek benden bir talepte bulunup parmağını ağzıma sokuyor ve ağzımın içinde fırçalama hareketi yapıyor. Dişetlerimdeki acı neredeyse kramplarımı susturacak kadar fazla.

Dişetlerimi ve dişlerimi yuvarlak hareketlerle ovalarken Fowler umutsuzca iç geçiriyor. Milyonuncu kez "Neyin olduğunu söylesen, bu işler daha kolay olur, biliyorsun

değil mi?" diyor. Ama kaşlarımı çatma şeklinden bunun umutsuz vaka olduğunu anlıyor.

Zayıf ve güzel olmaya giden yolun ne kadar basmakalıp olduğunu aklınızdan hiç çıkarmayın. Hedef kilonuza ulaşsanız bile, teknik olarak kaybetme şansınız hâlâ var.

Eskiler her şeyin fazlası zarar demiş.

Aynı söz Pleasent Hill'deki terzi, beni dükkânının Operasyon Odası'na sürüklerken de geçerli. Kadının arkasından ağzıma beş tane Percodan hapı atarken siyah şifon elbisem, kemikleri görünen omuzlarımdan kayıyor ama artık ağrı kesiciler krampların önüne geçemiyor. Terzi iskeletimsi bedenimi üçlü, tahta kaplamalı aynanın önüne geçiriyor. *Daraltma Operasyon*'unda, terzi İtalyan kumaşının vücudumda gergin bir şekilde durabilmesi için yakınlardaki domates şeklindeki iğnelikten aldığı iğnelerle giysiyi tutturuyor.

İğnelerle tutturduğu elbisenin yarattığı akımla bedenim sallanıyor, sabit durabilmek için sıska parmaklarımla aynanın üst kısmına tutunuyorum.

Kadın, "Küçük Hanım, hareket etmeden durmanız lazım yoksa iğne batıracağım yanlışlıkla."

Bu yaşanan moda krizi bir saat önce otel odasındayken, beden ölçüm en nihayetinde sıfırın altına düştüğünde meydana geldi. Bütün o provalar, özel alınan ölçüler, her şey; elbise göğüslerimin, kaburgamın, kalçalarımın üstünde sallanmaya başlamasıyla boşa çıktı. Elbise üstümden kayıp yere düştü.

Ama hepsi benim hatam. Fowler Hemşire böyle bir şeyin olabileceğini söylemişti.

Bir öğle yemeğinde önüme Double Quarter Pounder veya Wendy's Baconator sürerken "Eğer biraz kilo almazsan lanet elbise daha stada gelmeden, otoparkta üstünden düşecek" diye uyarmıştı beni.

Bu diyet %100 etkili.

"Birkaç öğün atladınız herhalde" diye soruyor terzi.

Sarı, çentikli bir mezura belimden geri kalanı sarıyor. Numarayı görmeye çalışıyorum ama çok bulanık görüyorum ve dişetlerim yine kanamaya başlıyor. "Hiç ksileniniz yoktur değil mi?" diye mırıldanıyorum ve küçük kan damlaları önümdeki aynanın ortasına yapışıyor.

"Daha önce hiç o tasarımcının ismini duymamıştım" diyor terzi kadın. "Ya da bu senin giydiğin *Versayze*'nin ismini."

Versace demek istiyor.

Bense oral dezenfektan demek istiyorum.

"Ama yine de elbisen güzelmiş" diye görüşünü belirtiyor iki adım gerileyip eserini incelerken. Elbise güzel, içindeki hapçı, iskelet suratlı kadın değil. Gözlerini kısıp elbiseyi başka birinin giydiğini hayal ettiği görülebiliyor.

Elbisenin yarın akşamdan önce bana teslim edileceği teminatını aldıktan sonra çocuk mağazasından aldığım sıfır beden pantolonu ve XXS beden tişörtü üstüme geçiriyorum; artık sadece çocuk mağazasından alınmış şeyler üstüme oturuyor.

Tüm kurallarla birlikte demografi de yerle bir oluyor. Otele dönmeden önce uyumama yardımcı olacak birkaç içki için bir bara girerken ne olursa olsun bütün bu işlerin çok yakında biteceği ve zayıf ya da şişman –ya da arada bir yerde– fark etmez, gerçek benliğime dönecek olmam bana huzur veriyor. Ve o arada bir yerde olma kulağa çok hoş geliyor.

Tacımı takacağım ve gülümseyip el salacağım.

Ama hoşçakal demek için el sallayacağım.

Uyandığımda hangi gün olduğunu bilmiyordum ve yapılan iğneleyici laflar daha öncekilerle kıyaslanamazdı bile.

"Kendinizi bugün nasıl hissediyorsunuz Bayan Pritchard?" diye soruyor laboratuvar önlüğü giymiş ufak tefek,

sakallı bir adam. Bütün yüzünü buruşturmuş, gözlükleri hayal kırıklığıyla bakan küçük gözlerini daha büyük gösteriyor.

"Cevap vermeye çekinmeyin" derken metal dosyasını kucağına yerleştiriyor. "Farazi olarak sormadım."

Delik deşik olmuş, zayıf ve narin ellerim kendiliğinden karnıma doğru gidiyor. Beyaz örtülerin altından bandajları ve serumları hissedebiliyorum. Kramplar gitmiş ama yerini farklı bir cilt ağrısına bırakmış. Ama parmaklarım karnımda ve kasıklarımda ilerledikçe sargıların kabartmasını algılayamıyor.

Doktor "Onları çıkardık" diyor. Konuşurken iğrendiğini gizlemeye çalışmıyor ve dosyasına bir şeyler karalıyor. Bana gözlerinde acımayla sanki yaralanmış bir canavarmışım gibi bakıyor. Belki de gerçekten öyleyim. "Söyleyin bakalım Bayan Pritchard, kırk dört kilo sizin için yeterince iyi mi yoksa diyetisyenimizle görüşmek ister misiniz?"

Şaka değil bu. İlk denemem de değil.

Hakaretler resmen yüz seksen derece döndü.

Çörekleri peşi sıra gömen bir obezden, yürüyen bir çubuğa döndüm.

Kırk dört kilo; demek buradayken iki kilo daha vermişim.

"Bugün soruları cevaplamıyor muyuz yoksa?"

Şakaklarıma baskı yapıp, ovalıyorum; gözlerim sıkıca kapalı, platin sarısı, zayıf saçların birbirine değerken çıkardığı kuru ot sesini duyabiliyorum; gözkapaklarımda sıcak gözyaşları pişiyor. "Ben... Benim tacı takmam gerekiyordu... Onlara el sallayacaktım." Gözlerimi kırptığımda tuzlu gözyaşları dökülüyor.

Doktor iç geçiriyor ve bana "Bu göstereceğim hiç hoşuna gitmeyecek" diyor. Ayağa kalkınca sandalyeden sürüme sesi geliyor. Kiremit kırmızısı dudaklarını ısırıp,

dosyasının içinde bir şeyler arıyor. Bir fotoğraf çıkartıp, onu gözümün önüne tutuyor. "Bundan haberin yok muydu?"

İffet sahibi ifademi takınıp dudakları büzüştürüyorum ve kafamı sallıyorum. *Hayır, hayır, hayır. Bunu g*örmek istemiyorum.

"İhtiyacı olan besinden mahrumdu. Bu yüzden böyle içinden suyu çekilmiş gibi görünüyor." Yüzümü ne tarafa çevirirsem çevireyim fotoğrafı o yöne tutuyor.

Gözlerimi her kapatışımda gözlerim yanıyor.

Kirece dönmüş suratıma, seyrelmiş saçlarıma, pul pul dökülen cildime ve tırnaksız parmaklarıma bakarak "Bir sorun olduğunu anlamışsındır mutlaka" diyor. "Hastaneye getirildiğin zaman ölüme ne kadar yakın olduğunu biliyor musun gerçekten?" Fotoğrafı o kadar yakında tutuyor ki, gözyaşlarının ardından fotoğraf bulanık gözüküyor.

Semptomları kronolojik olarak sıraya diziyorum kafamda, neyin nereden geldiğini çıkarmaya çalışıyorum çünkü oranlar hakkında benim kadar bilgili olsaydınız rakamların birbirini tutmadığını anlayabilirdiniz.

"Peki, o zaman. Başka bir konuya geçelim." Kafamı ona doğru çeviriyor. Onu görmeyi reddettiğimi sanıp dosyasından ikinci bir fotoğraf çıkartıyor. "İçinden bunu çıkardık" deyip yine gözümün önüne tutuyor.

Pirinçken ayakkabı bağcığı olmak. *Aman yarabbi, nasıl da büyümüşsün!* diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Etkili konuşma sanatını icra ederek "Denediğin her şey başarısız olunca yaptığın şey bu mudur?" diye soruyor.

Başarısız olmadım. İşe yaramayacak *başka bir yol buldum sadece.*

"Bunun nereden geldiğini biliyor musun?" Fotoğrafı hareket ettirip, parmağını pürüzlü yüzeyinden geçiriyor.

"Meksika'dan" diye fısıldıyorum.

"Daha belirgin konuşmak gerekirse, köpek dışkısından." Peşinden söyledikleri gereğinden-fazla-bilgi kategorisinde. Doktor bana yeraltında yapılan köpek dövüşlerini ve insanlar gibi köpeklerin de ölüm yaklaşırken bağırsaklarının boşaldığını anlatıyor: Son bir altın yumurta. Karteller kâr etsin diye bu zavallı hayvancağızlar kavanozlanıp, denizaşırıya gönderilecek son bir ürün daha veriyor.

"Bu yan işten iyi para kazanıyorlar" diyor, kaşları çatık. "Ama sen bunu zaten biliyordun değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum.

Gülümse ve el salla...

... kalabalığa el salla...

"Ama yani *cidden*... O kadar kilo verme yöntemi arasında bula bula *tenya*yı mı buldun?"

Çünkü bu yöntemi 1900'lerin başında kullanıyorlardı ve işe yarıyordu. Hâlâ yarıyor. Ve çoğu diyeti başarısız kılan tek şeyi denklemden çıkarıyor: Kişiyi. Beni, Miranda Pritchard'ı.

Doktor bana acıyarak gülümsüyor ve "Seni ne halde bulduğumuzu duymak *bile* istemezsin" diyor.

Cehalet mutluluktur ama onun bana bu mutluluğu bağışlayacağını pek sanmıyorum.

Eski bir balo kraliçesinin kendine kötü bakmasını ve açlık çekmesini bir kenara bırak, çok fazla ağrı kesiciyi alkolle karıştırmaktan ortalık yerde bayılması; yerel basın turnayı gözünden vurmak diye buna der.

"Üstün başın ishal ve kurtçuk larvası içindeydi." İçten içe seviniyor resmen. Bana dersimi öğretiyor. Kıymet verdiği küçük kasaba ahlakını bana aşılıyor. "Kamyon şoförlerinin ve inşaat amelelerinin hınca hınç doldurduğu bir barda bir dolu parazit doğurmak, bana göre şatafatlı bir durum değil."

Ona *nasıl yani?* der gibi bakakalıyorum.

"Evet, doğru, bu yaratıklar da ürüyor; eğer, uzun süre oldukları yerde bırakmışsan" parmağıyla kâğıtları ve fotoğrafları gösterirken uçlarından tutuyor.

Tekrar görüyorum... İlk fotoğraf: Mum renkli mumya gibi cildimi. Etrafı kan ve jelatine benzer bir sıvıyla çevrelenmiş, uzuvlarını öne uzatan minik şekli. Çelik bir kabın içinde olması aklıma kurutulmuş deniz ürünlerini getiriyor.

"Ama doğum kontrol... hapı" diye fısıldıyorum.

Doktor elindeki kâğıtlarla uğraşmaya devam ediyor, kafamın üstündeki makinelerden değerlerimi kontrol ediyor.

"Başarısızlık oranı neredeyse yüzde sıfıra yakındı" diyorum.

Doktor bana bir kez daha bakıyor ama bu sefer yüzünde küçük gören bir gülümsemeyle. Bütün değişkenler hesaba katılmadan yüzdelerin bir anlam ifade etmediğini biliyor. "Sence içtiğin o haplar nereye gidiyordu?" Sarışın, salak canavarın yüzüne sırıtıyor. "Sana mı, parazite mi?"

Verilecek doğru bir cevap yoksa sükût altındır.

Doktor dosyaya bakıp, birkaç sayfa çeviriyor. İlk defa bana iğrenmeden bakıyor: "Belki de senin kadar yanlış yönlendirilmiş birine bunu sormak biraz salakça kaçacak" diyor, benim için üzülmüşe benziyor, "Ama neden çantanda o kadar plasebo dolaştırıyordun?"

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakınınızda tutun.

Fowler Hemşire sandığımdan da daha büyük bir sürtükmüş.

Breckenridge Sağlık Kliniği'nde Heather Fowler doktorlara yakınıyor: "Ne halt etmemi bekliyordunuz? Or-

tada onbin dolardan fazla vardı ve boynuma kadar borca batmış bir haldeyim ben."

Süpermodel Hemşire bileğini o kadar kötü burkuyor ki, bir topuğunu kırıyor. Ofisin içinde yalpalaya yalpalaya yürürken "Onu öldürmeye falan çalışmıyordum ki" diye dert yanıyor.

B ve E vitaminleri, şeker.

Proaktif, ayak losyonu.

Oral dezenfektan, tutkal.

(08:33) Dr. Allins: "Kendine ne yaptığı sadece onu ilgilendirir."

(08:33) Dr. Rhinehold: "Arkadaşça yapılmış bir bahiste hile yapmak bir şey; bilerek başkasının hayatını tehlikeye atmak başka bir şey. İnsanlara yardım *ediyormuş gibi* yapmaya hakkın yok Fowler."

(08:34) Dr. Evans: "Gerçekten çok üzüldük, Miranda. Ne olduğunu sahiden hiç bilmiyorduk."

Bu son aşırı hareketimden sorumluluk duymaları benim kilo problemimle ilgilendiklerinden filan değil. Her biri, eğer kendisi baba değilse kimin baba olduğunu merak ediyor. Tıp camiasının *Mamma Mia!*'sını sahneliyoruz. Ve kim olduğunu asla öğrenemeyecekleri için bütün hepsi kendini sorumlu tutuyor.

Hemşire Heather Fowler, bir elinin ortaparmağını omzunun üstünden yukarı kaldırmış kapıya doğru geçit yaparken, Tanrı'ya ve tüm dünyaya duyuruyor: "Sikmişim bu mekânı! Alın, domuzunuz sizin olsun!" Topallayarak dışarı çıkıyor.

"Hey Fowler!" diye bağırıyorum.

Yavaşça durup, son bir defa yüzüme bakmak için arkasını dönüyor; ne güzel görünüyor ne de olayların kontrolü elinde artık; makyajlı gözünden maskaralar süzülen, kırık topuğunun üstünde garip bir şekilde duran üzgün ve sıradan bir kadın sadece.

Gücü daha yeni eline geçirmiş bir kadının yapabileceği en kötü şeyi yapıyorum:

Dirsek-dirsek, bilek-bilek

Çene dışarı, gülümse ve el salla.

O sürtüğe el sallıyorum.

Gizli Graffiti

Adam Skoropskas

Detroit'in doğusunda kalan Chalmers'ta terk edilmiş bir evin bodrumunda, yerdeki İncil, oyuncak ayı ve taş kokain içtiği nargilenin yanında, bacağından sarkan boş bir enjektörle koma uykusunda huzurla yatıyordu.

İçeri nasıl girmiş olabileceği aklımı karıştırmıştı; Fenerimin ışığı üstüne vurduğunda iki kolunun olmadığı gayet açıkça görülüyordu. Bir yumru kafasının altında, diğeri göğüslerinin üzerindeydi. İnce askılı, üstünde portakal çiçeği desenleri olan sarı, yazlık bir elbise giymişti. Yüz hatlarına bakılırsa, bir siyahiyle, bir Uzak Asyalının çocuğu olmalıydı. Ona bakarken burun delikleri titredi.

Fenerin ışığı, başının etrafında bir hale yaratıyordu. Arkasındaki duvarda, yerdeki paraları yiyen bir zebranın olduğu hâlâ ıslak duran bir resim vardı. Resmin olduğu yerde ise içinden gerçek farelerin çıktığı delikler duruyordu.

Ağzımla beynim arasındaki o gri maddede kelimeler çarpışmaya başladı. Not defterimle kalemimi elime aldım. İlk not şuydu, *Selam, ben Sixto (Siiz-to olarak telaffuz edilir) Lomax. Detroit Hacizli Ev Müfettişiyim. Konuşamadığım için kusura bakmayın lütfen. Banka evin içine izinsiz girilmesini yasaklamıştır, bu sebeple mülkü boşaltmanız gerekmektedir. Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz?*

Yumrunun üstündeki buruşuk deri, sürüngen derisine benziyordu. Kız boş bir valiz kadar ağırdı ancak. Feneri ağzıma sıkıştırıp, onu gıcırdayan merdivenlerden yukarı ve kapının dışına taşıdım.

Sundurmanın teneke çatısına vuran yağmur sesine uyandı. Kollarımdan kurtulup kendini aşağı attı ve belli belirsiz bir ses çıkararak yere düştü. Gözleri çirkin Meksikalı yüzüme kaydı. Yuvarlanarak kaçmaya çalıştı. Okuyabilsin diye not defterimi yüzüne yaklaştırdım.

Kelimeleri okuyunca rahatladı. Gözleri boğazımı bir boydan bir boya kesen tırtıl şeklindeki yaraya takıldı. Kalemle çizilmişe benzeye kaşı merak içinde havaya kalktı. "Ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Ve son gitmek istediğim yer de hastane."

Birdenbire kasılmalarla sarsılmaya başladı. Vücudunu yana çevirip altın sarısı, şeffaf bir sıvı kusmaya başladı; bunu kuru öksürükler izledi, sonra da yana yıkılıp nefes nefese kaldı. Yanağındaki kılcal damarlar patlayıp, yüzüne kızıl bir maske takmış görüntüsü vermişti.

Nefes alışı normale dönünce "Siktir ya, hâlâ buradayım" dedi.

Bozuk ses kutumdan dışarı ona cevap niyetine hiçbir ses çıkamadı.

"Silahın var mı?" Başımı aşağı yukarı salladığımı görünce konuşmasına devam etti: "Lütfen beni kafamdan vurur musun? Dün gece intihar etmeye çalıştım ama senin kendini engelli bırakmandan anlıyoruz ki, kimi zaman küçük bir yardıma ihtiyacımız olabilir."

Belki de çok kötü bir zamandan geçiyorsundur. Bu zamanları atlatabilirsin. Bugün benimle birlikte takılmaya ne dersin? diye karaladım kâğıda.

Kool G Rap'in söylediği "Ill Street Blues" şarkısını bangır bangır çalan alçak şasili bir araç köşeyi döndü.

Gözlerini kapatıp, "Anlamıyorsun. Burada bir dakika daha geçiremem. Yaşadığım her an benim için bir ıstırap. Öldür beni, lütfen. Nefsi müdafaa olduğunu söylersin."

Kalemimdeki mürekkep seviyesi düzenli bir şekilde azalıyordu. *Arabada hamburger ve kök bira var. Adın ne?*

"Sadece kafam iyiyken yemek yiyebiliyorum. Sen iyi bir adama benziyorsun. Hemen bağlanan birine. Bu yüzden benimle konuşmaman ya da yazmaman gerekiyor... Adım Luchi."

Bende ot var.

İçine derin bir nefes çekip yavaşça verdi. Luchi dizlerinin üstüne kalkıp sonra ayağa kalktı. Yağmur damlaları büyük büyük yağıyordu. Mavi şemsiyeyi arabadan getirirken üstüm başım sırılsıklam olmuştu. Şemsiye başının üstünü örttüğünde rahat bir nefes aldı. Biçilmemiş otlarla kaplı bahçeye, birlikte şemsiyenin altında çıktığımızda yan taraflarımız birbirine değiyordu. Çimler, ilk katın penceresine kadar uzanmıştı. Her tarafta karahindibalar vardı. Güçlü rüzgârlar, tüylü kafalarını kopartmış; tüycükler tersten bir kar fırtınasını sergilercesine havada uçuşuyordu.

Onun için kapıyı açıp, koltuğu geriye yatırdım. '86 model Corolla'nın içi çerçöple o kadar dolmuştu ki, ayaklarını koyacak yer anca bulabildi. Kaldırımın kenarındaki derin su birikintisinin üstünden zıplamaya çalıştım ama beceremeyerek çoraplarımı ıslattım.

Daha ben kapıyı kapatamadan, Luchi tornavida gözünü açmış; ayak parmaklarını bir şempanze kıvraklığıyla kullanarak içindekilerini karıştırıyordu. "Kâğıdın var mı?"

Not defterimden bir sayfa koparıp ona uzattım. *Ama önce bana en azından bir gün daha yaşayacağının sözünü verebilir misin?*

Kâğıdı dişleriyle tutup yere tükürdü. Torbanın içindeki malı orta bölmeden alıp yere bıraktım. Parmak arası terliklerini çıkarıp, ayak parmaklarıyla muhteşem, kalın bir Bob Marley cigarası sardı. Benim hantal parmaklarımla sarıp sarabileceğimden çok daha iyi görünüyordu.

Bu numarayı para karşılığı yapmayı hiç aklından geçirdin mi?

"Para için hiçbir bok yapmam ben."

Cigarayı, East English Village'ta bulduğum, yan tarafında *"Komünizmi Siktir Et"* kelimeleri kazılı bir Zippo çakmakla yaktım.

O zaman, bunu nasıl kutlayalım?

"Neyi, nasıl kutlayalım?"

Yaşıyor olmanı!

Çakmağı, pembe ayak parmağıyla bir kungfu hareketi yaparak elimden kapıp, ona verdiğimi cigaranın ucunu yaktı.

"Kutlanacak bir şey yok. Bugün, yeni bir gün değil. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar acınası bir başlangıca dayanan, uzun kötü anlar zincirinin yeni bir halkası sadece, başka da bir şey değil."

Motorla biraz sürtüşme yaşasam da sonunda arabayı çalıştırabildim. Onun emniyet kemerini bağladım. Ke-

merin soğuk kumaşı tenine değdiğinde titredi azıcık. Işık yeşil oldu; onun gözleri kadar yeşil. Dudaklarından halka şeklinde dumanlar sızıyordu.

Işıkta durduğumuzda bir hamburgerin paketini açıp, ağzına götürdüm. Aldığı kocaman iki ısırıkla, hamburgerin yarısını yemiş oldu.

"Ben iyi bir insan değilim. Eğer elime bir fırsat geçerse senin paranı çalarım. Kendime bile güvenim yok" dedi.

Kapağı açık olan not defteri kucağımda duruyordu. *Merak etme. Çulsuzum ben. Sadece sarhoş olmaya yetecek kadar param var, başka da yok.*

Gülümsedi. "Seni bir yerlerde bekleyen bir sevgilin falan yok mu? Çirkin bir adam değilsin."

Başımı yana sallayıp, son anda sarı ışıkta geçiyorum. İşimle evliyim ben. Bu müfettişlik işi sağlık sigortası alabilmek için. Boş zamanlarımda karikatür çiziyorum.

Luchi kahkaha attı, sesi bozuk plakçalarda çalan opera müziği gibiydi. "Gazetede karikatürlerin bulunduğu sayfada çiziyorsun, öyle mi?"

Kırmızı ışığa yakalandık. Camdan Circa Saloon'da iki yaşlı siyahinin bilardo oynadığı görülüyordu. Müzik kutusunda sadece blues tınıları vardı.

Belki bir gün olur. Şimdilik sadece erotik dergilere çiziyorum.

Gülmekten gözlerinden yaş gelmişti. "İyiymiş. İnsanın uyum sağladığı yere gitmesi lazım. Ben de eskiden sanatçıydım." Ağzından çıkan her kelimede sesi titriyordu. "Hemen hemen hayatımın ilk on yılını annemin evinin önünde kaldırıma resimler çizerek geçirdim. Muhtemelen gördüğün tüm hayvan grafitileri de benimdir."

Aynı anda yazmak ve araba kullanmak beni başka bir yöne doğru sürüklemişti. *Toplumla dalga geçen bir karikatür çizmemde bana yardım eder misin?*

Ağzından kocaman bir duman fırladı.

"Amacım komik olmak değil. Kendiliğinden öyle oluyor."

7 Mile ve Conant kavşaklarından geçtik; şehrin en azılı bölgesi, trafik ışıkları bile yanmıyordu. The Sunoco benzin istasyonu, tebeşir ceset izlerinin her zamanki sergi salonuydu.

Çok kolay. Hayatının en trajik anlarından birini seçiyorsun ve onu mümkün olduğunca korkunçlaştırmaya uğraşıyorsun. En sonunda trajedi kasvetli olmaktan çıkıp komediye dönüşüyor.

Bir sincap telefon tellerinin üstünden koştu, bir karga sürüsü havada oval şekiller yaparak uçuyordu.

İşler senin sandığından daha hızlı bir şekilde olabilir. Bilim insanları yakın zamanda dünya algımızın, bilinmeyen bir projeksiyondan başka bir şey olmadığını kanıtladı. Zaman ve uzay aslında yok. *Atom altı parçacıkları uzaklığa bağlı kalmaksızın da elektrik alışverişi yapabiliyor. Çok yakın bir gelecekte, bizim geçmişle gelecek dediğimiz şeyleri rahatça görebilecek makineler olacak. Ölüm gerçek bile olmayabilir. Ne kadar güzel bir dönemde yaşıyoruz, değil mi?*

Cigarayı kızın dudaklarına götürdüm.

"Bunlar birkaç tane süslü laftan başka bir şey değil. Bu kirli arabanın içinde, sebepsiz yere dönüp durmamız gerçeğini değiştirmiyor. Beni ölümle ilgili gerçekten korkutan şey ne biliyor musun? Onun son olmaması."

Kesinlikle. Ya, başka bir âleme gidiyorsak öldüğümüzde? Belki bundan daha iyi bir yerdir ama çok daha kötüsü de olabilir.

Third ve Forest Caddeleri'nin köşesindeki University Liquor'da bulduk kendimizi. Binanın arka tarafını bir kaplumbağa deseni kaplıyordu.

Uzun zamandır kimse onun için kapıyı tutmamış gibiydi.

Bütün bir yemek reyonu boyunca dans etti; Japon eriştesinin olduğu rafa doğru omuzlarını titretti; mısır gevreği kutularındaki karikatürlere bakmak için orada durdu. Dergi reyonunda hızlıca dönüp, burnuyla porno dergileri gösterdi. "Hangisinde senin karikatürlerin var? Benim için açar mısın?"

Gent'in son sayısını alıp, karikatür sayfasını açtım. Luchi çenesini omzuma dayamıştı. Tek karelik karikatürde, asansör durduğu için yardım feryatları atan bir işadamı vardı.

Luchi o kadar güldü ki, gülmekten ikiye katlandı. Güvenlik kasetlerinin her vardiyanın sonunda silinmiyor olmasını umuyorum; böylece, onun bu ânı yanılgılarla dolu bir hafıza dışında başka bir yerde de yaşayabilir. Luchi büyük miktarlarda ucuz, beyaz şarap almamızı önerdi.

Aklımda birdenbire bir aşk notu belirdi. *Vücut duruşun gerçekten çok güzel.*

"Kollar olmadan sağ kalabilmemi sağlıyor."

Sırada beklerken, Luchi bir yerlere daldı birkaç saniyeliğine. "Biliyor musun, vücudumdaki hücreler doğduğumda olandan tamamen farklı. Kendilerini öldürüyorlar. Kanser yapmayan hücreler. Gece uçaktan Detroit'e baktığında da gördüğün budur işte, kansere benzer. İnsanların aslında olduğu şey bu, biliyor musun? Bir hastalık sadece. Tek tedavisi hepimizin kendimizden vazgeçmemiz. O kendini yakan keşiş doğrusunu yapıyordu."

Pahalı ürünleri müşterilerden koruyan kurşun geçirmez camın arkasında lotus şeklinde oturmuş sakince yanan keşişin o meşhur fotoğraftan söz ediyordu.

En iyisinden iki büyük şişe şarap aldıktan sonra cüzdanım boşalmıştı.

Görünüşe göre bir sonraki benzini sifon borusuyla çekmemiz gerekecek.

Arabaya girer girmez, Luchi bana şişeyi açtırdı. Süt kasalarıyla basketbol oynayan çocukların, garaj yolunda iki iple ip atlayan kızların, köşe başlarında gazeteye sarılmış şişelerden içki içen delikanlıların ve sundurmada domino oynayan yaşlıların yanından geçtik. Luchi kucağında tuttuğu şişeden, dişlerinin arasında sıkıca tutmak zorunda olduğu pipetle büyük yudumlar alıyordu. Yudumlarının arasında ağzındaki pipeti çiğniyordu. Radyoda "Night Moves" çalmaya başladı.

Bana gelmek ister misin?

"Orası nerede?"

İstediğim her yer, diye yazdım.

"Yani sen evi olmayan bir ev dedektifisin?"

Bankanın otuz binden fazla evi var. Herhangi birine gidebiliriz. Ama son zamanlarda sahildeki bir köşkte kalıyorum. Shore Road Gölü'nün orada. The Points. Hiç gittin mi oraya? Yatak odamdaki pencereden bakınca güzel bir Kanada manzarası görünüyor. Evin kendi rıhtımı bile var. Ama benim teknem yok.

Luchi, "Tamam, ben varım" dedi.

Michigan yoluna geçip, Jefferson yoluna saptım ve az kala bir Baker otobüsü bizi eziyordu. Fırtınada çökmüş evlerin, güzel bir peyzajla bahçeli evler haline dönüşmesi bana her zaman bir halüsinasyon gibi gelmişti.

Arabayı, St. Paul Kilisesi'nin arkasına çektim. Siyah kaportanın üstüne oturup birlikte içtik. Beyin fırtınası yaptık. Luchi büyük yudumlar alıyor, her şeye kahkahayı basıyordu.

"Bir keresinde balkondan sadaka dilenen insanlar görmüştüm. Paraları yukarı çekmek için bira kutularını kullanıyorlardı. Bir tane zavallı adam iplere dolanmıştı."

Ne olduğunu takip edememeye başladım. Yaptığımız çizimlerden dolayı kâğıtlar bitmek üzereydi. Kalemim de

mürekkebi neredeyse bitmişti. Yazabilmek için her seferinde ucunu yalamam gerekiyordu.

Gölden gelen rüzgârlar üstümüze esiyordu. Göle doğru gittik. Üstümüzden bulutlar geçiyordu. Yıldızlar arada bir görünüyordu. Uçtaki kayalık bölüme kadar yürüdük. Windsor'ın gökyüzündeki ışıklar titreşiyordu. Ona, *seni bu gölden geçirip Kanada'ya götürebilirim. Seni bagajda saklarım. Oradaki cigara çok güzel. İzinsiz çalışabiliriz. Eski sorunlarımızı arkamızda bırakabiliriz,* yazmak istedim.

Dört karelik bir karikatür çizdik. İlk karede idam mangasının karşısında gülümseyerek duran bir adam vardı. İkincisinde, kumandan adama son isteği olup, olmadığını soruyordu. Üçüncüsünde adam son kez bir şaka duymak istediğini söylüyordu. Dördüncüsünde ise adam delik deşik olmuş karnına eğilmiş, "Ha ha, güzeldi" diyordu.

Sokağın karşısındaki posta kutusunun oradayken, Luchi "Karikatürist olduğuna emin misin? Komedyenlerin bu kadar üzgün olabileceğini hiç düşünmemiştim" dedi.

Kapının önünde, bir Chicken Shack peçetesinin üzerine, *Küçükken Cennet'in göl kenarında bir köşk olduğunu düşünürdüm. Keşke o zamanlar içeri izinsiz de girilebileceğini bilseydim,* yazdım.

Bütün evlerin şifresi aynıydı: 3669. Bu ev temizdi, içinde insanların yaşadığına dair hiçbir iz de yoktu. Güzelce oyulmuş ahşap mobilyaların üstünü toz örtmüştü. Balo odasındaki yatağı şişirdim. İçkinin dibini dans ederek bitirdik. O şarkılar söyledi. Yatağın üstüne bıraktık kendimizi. O üstüme düştü, beni yavaşça öpmeye başladı, sonra hızlandı. Nefesinde mide bulandırıcı içki ve ağır tütün kokusu vardı. Sarhoş eden bir aroma.

Luchi, "Dünyada merhamet olduğuna inanmak istiyorum" dedi.

Altında yattığımız büyük pencereden soğuk geliyordu. Ama benim kollarım ona, onun bacakları bana dolanmıştı; yeterince ısınıyorduk zaten. Hırıltılı nefesimi, onun nefesine uydurmaya çalıştım. Çok geçmeden gözlerim karardı.

Limana yaklaşan römorkun düdüğünün sesi beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açınca, uzun süredir kapalı olduklarını fark ettim. Yeni doğan günün ışığı yüzüme çarptı. Kafam ortadan ikiye ayrılıyordu sanki. Tenim, buz tutmuş bir kabuk gibiydi sanki. İkinci el ceketimin iplikleri çözülmüştü. Elimin üstünde, yazdığımı hatırlayamadığım bir cümle vardı; *Lütfen gitme. Seni seviyorum.*

Yana kaydığımda Luchi'yi göremedim. Kalkıp, buz tutmuş tuvalette işedim. İkinci kattaki yatak odasından ön bahçeye baktım. Postacı mektup getiriyor, okul çocukları servis bekliyordu. Diğer odaları da kontrol ettim.

Arka kapıda parlak, yeşil el yazısı ile Özür dilerim yazılıydı.

Kapıyı fırlatarak açtım. Kirli ayakkabılarımla halıya benzeyen çimleri ezerek geçiyordum. Bağırmayı denedim ama bozuk ses kutusundan çıkan ses ölmek üzere olan bir hayvanın inlemelerine benziyordu. Bahçede çit yoktu. Rıhtıma inen küçük bir patika vardı. Luchi'nin sarı elbisesi en uçtaki direğin üstünde asılıydı; rüzgârda uçuşuyordu. Öbür taraftaki sokakta arabalar her şeyden habersiz geçiyordu. Kalbim patlamak üzereydi. Koşup, suya atladım. Gölün bitmek tükenmek bilmeyen gözyaşları, beni hızlıca içlerine çekti. Soğuk, gerçekten çok soğuk suyun içine ayaklarım üstünde girdim. Duyularıma yapılan bu şok beni yeni bir insan haline getirdi. Bu vahşi akıntıdan onsuz çıkmayacaktım.

Bisiklet

Bryan Howie

Yazın başlarında kirli bir bisikleti ateş kırmızısına boyama işi nasıl olduysa birdenbire en önemli şey haline geldi. Karım Jen ateş kırmızısının bu sene moda olduğunu ve Tim'in eğer havalı olmak istiyorsa kırmızı bir bisikleti olması gerektiğini izah etti bana.

"Birkaç yıl içinde havalı olmak bile istemeyecek" dedim.

"Evet, birkaç yıl sonra önemi kalmayacak ama şimdi daha on yaşında" dedi eşim. "Şu anda kırmızı bir bisiklete ihtiyacı var."

Boyayı Tim seçti. Babamın eski kumlama tabancasıyla eski, havalı sayılmayan rengi çıkardım. İlk önce boya-

nın tutması için iki kat astar sürdüm. Kırmızıya boyamadan önce, astar kusmasın diye baz olarak bir kat beyaz boya sürdüm. Sprey boyayla boyayıp, üstünden fırçayla, daha koyu tonda uzun çizgiler çektim. En üste de boyayı tutsun ve parlatsın diye bir kat daha geçtim.

Tim bisikleti bir hafta süre boyunca kullanamadı. Biri duysa, onu yemekten sudan kestik sanırdı. Eğer bisiklet süremiyorsa başka hiçbir şey de yapamazdı. Hayatının nihai amacı bisiklete binmekti ve bu amacı yerine getirmediğinde onu avutan tek şey video oyunları ve televizyondu. Ama biz biliyorduk ki, boya bir kere kurudu mu, bisiklete hevesi filan kalmayacaktı. Onu arada sırada video oyunlarından ya da televizyondan uzaklaştıracak şeylerden biri olacaktı.

Bisiklet iyi görünüyordu. Profesyonel işi değildi, orada burada boya akmaları filan vardı ama babaların garajda yaptığı bisikletler gibi de durmuyordu

Benim babam da eskiden benim için böyle şeyler yapardı. Mecburiyetten boyardı. Bisikletim her bahar başı muhteşem görünür, sonbaharın başına kadar çoktan rengi gitmiş olurdu. O zamanki boyalar daha başkaydı ve sanırım Tim çamura ve ormana o kadar ilgi duymuyordu. Uygun bir ağaç, doğru bir hızda bisikletin boyasını, karıncaların kızarmış tavuk budunun derisini götürmelerinden daha hızlı bir şekilde götürür.

Bisikletini sürebileceği ilk günün sabahı, güneş daha tam tepeye çıkmamışken Tim paldır küldür alt kata indi. O sırada Jen'le birlikte mutfakta kahvaltı sofrasında oturuyorduk. Ben sabah kahvemi, Jen'se diyet milkşeykini yudumluyordu. İnce olmasına rağmen hep diyet yapardı. Belki de ince olmasının sebebi buydu ya da günün geri kalanında ne yiyeceğinin düşüncesi ona paranoyak yapıyordu.

"Baba?" diye sordu Tim, cümlenin geri kalanını getirmesine gerek yoktu.

"Olur" dedim.

"Birkaç gün kadar bisikletin boyası giysilerine geçebilir, koyu şortlar giy" dedi Jen, "Ve kaskını hep tak."

"Kask takınca gey gibi oluyorum" diye cevap verdi Tim.

Ben de başımı onaylar bir şekilde salladım ama Jen ona böyle şeyleri söylememesi gerektiğini çünkü eşcinsel bireylerin bütün insanlarla eşit saygıyı hak ettiğini anlattı ona. Tim'i yıldıramamıştı. Bu küçük nutuk boyunca kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu; Jen insan haklarından ve benzer şeylerden bahsederken o pencereden dışarı, gününün nasıl geçeceğini hayal ederek bakıyordu. Jen lisede tarih ve sanat öğretmeniydi, yani insanlığın çektiği acılar hakkında konuşmaya düşkündü.

"Tamam, anne, söz bir daha öyle bir şey demeyeceğim. Şimdi gidebilir miyim?"

"İyi, tamam, gidebilirsin. Ama dikkatli ol, olur mu?"

"Bir de, eğlenmene bak" dedim, eşime karşı çıkarak. Tim daha bir çocuktu ve çocuk olmaya ihtiyacı vardı. Çok geçmeden on üç yaşına girecekti ve eğlence beş yıl boyunca temelli gidecekti. Bırakalım da, çocuk bisikletini istediği gibi sürsün.

Tim koşa koşa üst kata çıktı.

Kahve soğumuştu ama ben zaten sıcak kahve sevmem. Çünkü dilim hemen yanar. Jen içeceğini bitirmiş, erkekler ve seks hakkındaki bütün cevaplara sahip olduğunu iddia eden bir kadın dergisine göz gezdiriyordu. Bence o dergi saçma sapan bir dergiydi ama sabahları insan sadece varsayımları okuyabiliyor. Önümde *The Sunday* gazetesi açık duruyordu, Başkanla bir petrol şirketinin CEO'sunun fotoğrafı vardı. Haberde, Başkan'ın kabinesinin büyük endüstrilerden aldığı yardım ve katkılar anlatılıyordu; petrol, tütün, silah ve geri kalanlar.

Eşim "O kabadayıdan uzak durmasını söyle ona" dedi.

"Kime? Başkan'a mı?"

"Hayır, oğluna. Ona o kızıl saçlı çocukla, Mike Hannison'la, takılmamasını söyle. Ondan uzak durmasını söyle."

"Neden?" Soğumuş kahvenin tadı acıydı.

"Çünkü Tim'in başını belaya sokar o kesin."

"Daha yazdayız."

"Yani? Başının belaya mı girmesi lazım? O Mikey tam bir kabadayı ve Tim'i kötü etkiliyor."

"Kızıl saçlı olduğu içindir. Saçı kızıl olan insanlar deli olur."

Jen, buna kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Aklın Tim'de kalmasın, bir şey olmayacak ona. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu tek başına öğrenmesi gerekiyor. Bir kabadayı da bunun için bulunabilecek en iyi öğretmendir."

"Tim daha çok küçük. Mikey onun canını yakabilir. Bayan Welch, Mikey'nin otobandan geçen arabalara taş fırlattığını söyledi. Tim de mi böyle olsun istersin?"

Gazeteyi elime alıp, katlayıp tekrar masaya koydum. Başkanın yarısı bana doğru sırıtıyordu. "Bayan Welch nereden biliyormuş bunu? Evden dışarı çıktığı mı var?"

"Orasını bilemem ama bana böyle söyledi. Tim'in öyle bir şey yapmasını hiç istemem."

Jen'in arkasından Tim'in sesi duyuldu, "Merak etme, anne. Ben öyle şeyler yapmam."

Jen, nazikçe oğluna döndü. "Biliyorum öyle şeyler yapmayacağını. Ama yine de dikkatli olman gerekiyor. Bir şey yaparken, yaptığın şeyin kötü olup olmadığı aklına gelmez ama işin eğlencesi bittikten sonra olacakları da hesap etmen gerekir. Başkalarına zarar verebilirsin."

"Biliyorum" dedi Tim. Kaskını takmıştı bile, kayışlarını boynunu kesiyordu. Ona verdiğim, avuç içleri açık

sürücü eldivenlerini takmıştı. Şans eldivenleri adını takmıştı onlara. "Tamam, ben gidiyorum" dedi ona izin vermemizi bekleyerek.

"Bisikletini yolda sürme. Kenarda sür. Bir arabanın geldiğini görürsen dur. Sürmeye başlamadan önce arabanın geçmesini bekle" dedi Jen.

"Biliyorum" dedi Tim.

"Kaldırımda da sürme. Sürersen saygısızlık olur."

"Biliyorum" dedi Tim.

"Ve uslu ol" dedi Jen.

"Biliyorum" deyip bana baktı.

"Eğlenmene bak" diyerek göz kırptım ben de ona.

Gülümsedi sonra da koşarak odadan çıktı. Kapıyı arkasından hızla çarptı. Kahvemi bitirip, bir tane daha doldurmak için ayağa kalktım. Garajın kapısı sonuna kadar açıktı. Tırnaklarının altındaki son kırmızı boya kalıntılarını da musluktan akan sıcak suyla çıkarttım. Tim yola çıktı; pedalları çevirebileceğinden çok daha hızlı çeviriyordu; bisiklet gerçekten de müthiş görünüyordu.

"Merak etme, başına bir şey gelmeyecek" dedim, kafasını dergiye gömmüş ama gözleri hareket etmeyen Jen'e. Bakışları sayfanın içinden geçiyordu. "O daha bir çocuk."

"Sokağın aşağısına yeni bir çift taşındı. Bir kızları var, daha sekiz yaşında. Bir görsen, çok tatlı ama. Ve çok akıllı. Muhtemelen hep iyi notlar alıyordur."

"Bu yaşta, kızlar hep daha çalışkan olur. Erkekler C, kızlar A alır hep" dedim.

"Bayan Benson, kızın matematikte iyi olduğunu söyledi. Idaho'dan mı, Ohio'dan mı nereden buraya taşınmışlar."

"Neden buraya taşınmışlar peki?" diye sordum kendime yeni bir kahve doldururken.

"Sen taşınmaz mıydın?" diye sordu Jen.

"Sanmıyorum ama kim bilir?" Söylediğimi daha etkili kılmak için bir ağız dolusu kahveyi ağzıma diktim ama dilim deli gibi yanmaya başladı.

"İçine biraz süt koy" dedi Jen, kafasını hiç kaldırmadan.

Sırtımda güneşin sıcaklığı, lavaboya yaslanıp ayakta durdum; kahvemin içine süt koymadım. Ne de olsa kendi kendine soğur. Dilimi damağıma değdirerek nasıl olduğunu anlamaya çalıştım ama dilimde çok az his vardı. Kahve soğuduğunda bir yudum içtim. Artık her şeyde yanık dil tadı vardı.

"Tim'i görebiliyor musun?" diye sordu Jen.

Sokakta hemen hemen kimse yoktu. Bay Crawler eskimiş çim makinesiyle ıslak çimlerin üstünden geçiyordu ama çimlerin büyük bölümü bükülüyordu sadece. Kaportası çökmüş, mavi bir aile arabası geçti sokaktan. Bizim kedi bahçedeki bir ağacı gözetliyordu; kuru dalları koparıp, onun üstüne atan kuzgunları izliyordu. Kuyruğu, kafasından saldırı planları yaparken titredi.

"Hayır, çoktan gitti" dedim.

"Sanırım tekrardan bahçe işlerine başlayacağım. Taze sebzemiz olmayalı çok oluyor."

"Mevsim için biraz geç kalmış olabilirsin" deyip sandalyeme oturuyorum. "Ama en azından tatilde oyalanacak bir şeyin olur."

"Hâlâ hazırlayacak ders müfredatlarım var. Hem sen ne anlarsın ki bahçe işinden? Hiçbir şey" deyip dergisine geri döndü.

Gözleriyle taradığı sayfaya baktım, bir makyaj reklamıydı.

Sonraki yarım saat sessizlik içinde geçti. Jen ve Tim için yaz başlamıştı ama benim işe dönmeden önce sadece bir gün iznim vardı. Uğraşılması gerekilen dört-çeker özelliğine hiç dokunulmamış ama bir FBI düzeneğini

bozabilecek kadar güçlü stereo sistemi olan bir kasaba dolusu Jeep vardı.

Güneş pencerenin hizasına tırmanarak, masanın üstüne ışık huzmesi düşürünce gözümü aldığı için başka bir sandalyeye geçtim. Yaza ait sesler çoktan başlamıştı bile: Fıskiye sesleri, köpekler, çocuk sesleri, çim biçme makineleri ve motorsikletlerin çıkardığı sesler. Sürüngen zihni için yapılmış, hayatta olmanın ritimsiz vızıltısına benzeyen bir müzik gibiydi.

Telefon çaldığında Jen oturduğu yerden sıçradı. Derin bir nefes alıp, ayağa kalktı ve telefonu açmak için salona gitti.

Bir kulağım onda arayanın kim olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum. Her şeye burnunu sokan annesi miydi yoksa patronum muydu, belki de Bayan Welch'di.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra ona seslendim, "Jen? Ne oldu?"

Ve yaz o gün, orada bitti.

Yiyişmek

Brien Piechos

Beyler, Pırlanta için bir alkış alalım lütfen. Mercedes'e sıcak bir merhaba deyin. Kristal'e de. Özgürlük için biraz memnuniyet gösterin.

Kulüp Dj'i, pirinçten yapılmış direği pahalı bir lüks eşyayı tutar gibi tutan her kızı böyle takdim ediyor. Hiçbir zaman değişmez. Striptizciler sahne isimlerini her zaman, sahibi olmalarının hayatlarını kurtaracağını sandıkları nesnelerden veya sembollerden seçer. Kim onları suçlayabilir ki? İster terfi ile ilgili olsun, ister fazla kiloları vermeyle ilgili olsun, hepimiz fantezilerimizde, hiçbir zaman yeterince zengin, zayıf, mutlu ya da tatmin

olamayacağımız gerçek hayatla bir baş etme yöntemi buluyoruz. Eğer sadece bir şeyimiz olsa, istediğimizi olabiliriz.

Sıradaki, sahneye hoş geldin Fantezi.

Bu kızların güvenilebilir bir gülümseme sunmaları için onları cesaretlendirecek bir ilhama ihtiyacı var. Sizi, onların kendi sahne isimlerinin gerçekleşmesini istedikleri kadar sizin onları istediğinize inanmanızı sağlayacak kadar aklınızı çelecek bir gülümseme. O kelimeyi duymak, o isimle *çağrılmak* onların dikkatlerinin bozulmamasını sağlıyor. Bir tür büyü ya da dua gibi, sanki tekrar tekrar söylemek onu gerçekleştirebilirmiş gibi.

Pırlanta sonsuza kadar parıldar.

Mercedes fakir mahallelerde gezmez.

Kristal zevk ve klasın alametifarikasıdır.

Bütün dünya Özgürlük ister.

Kader, sahneye hoş geldin.

Herkesin bir fiyatının olduğu eski bir laftır ama bugünlerde alıcı piyasası hâkim.

Bir ayrılıp bir barıştığımız sevgilimle, yine ayrılmıştık. Birlikte bir ev hayvanı almakla ilgili bir kavga etmiştik. Bir köpek. Onun köpeğinden daha büyük bir köpek. Hayır, dedim. Bağlanmaktan korktuğumu söyledi. Sorun olan bu değildi. Bundan çok daha kötüydü. Eğer striptizci olsaydım, sahne adım Seçici Amnezi olurdu.

Herkesin bir derdi var. Hepimizin var. Sürekli devam eden bir halat çekme oyunundayız. Uzatmalı ilişkinin getirilerinden biri bu, ayrıldığımız zamanlarda canımın istediğini yapıp vicdanım temiz bir şekilde paçayı sıyırabilmek. Sonunda paparayı yiyecek olsam da, onun en iyi arkadaşının hikâyesini içimden atmakla kullanıyorum bu fırsatı. Aylardır içim içimi kemiriyor. Ve eğer tekrar bir araya gelirsek diye, suçlunun güvenliği için isimler değiştirdik.

En iyi arkadaşının hayatının allak bullak olduğu düşünülürse, temaya uyup ona Arınma diyeceğim. Ayrıca, isimlerin ne önemi var ki?

Aslında, çok var.

İster ailenin büyüklerinden, ister azizlerden ve hatta merhum muhteşem Elvis'den alınmış olsun, isminiz başka birinin sizin aslında nasıl bir insan olmanız gerektiği hayalini taşır. Ata idealinin resmi, aile yadigârı isimler yoluyla yaşatılır. Cinsiyete özgü isimler her türlü beklentiyi gösterebilir. Çağırmak, talimat vermek, hitap etmek, suçlamak ve arada sırada övmek için kullanılan göstergelerin ötesinde isimlerimiz, bizi tanımlar ve bu sebeple bizi kısıtlar. Bizi bir kafese koyar.

Tanımlamak gerekirse, tanımlamalar bunu yapar.

Maceracı olacak. Kürklü. Uykucu, Uyuşuk ve Huysuz'du.

Oyun arkadaşlarından bahsetmişken, evcil hayvanların isimlerinin, sahiplerinin umut ve zayıflıkları, hasret ve korkuları hakkında ne çok şey verdiğini bir düşünsenize. İnsanlar, evcil hayvanlarına kendi sahip olmak istediği özelliklerin ismini veriyor. Şanslı. Kaslı. Kral. Ya da evcil hayvanlarımızı, diğer insanlarda bulamadığımız her şeyin yerini alsın diye adlandırıyoruz. Dansçıların isimleri nasıl onların hayallerini ele veriyorsa, hayvanların isimleri de sahiplerinin yaptığı bir itiraf.

Bebek isimleri kitabına bakılırsa benim ismim dürüstlük ve erdem anlamına geliyormuş. Anneciğim ve babacığım, iyi denemeydi.

Bunla aynı sebeple, Arınma'ya hırslı bir kancık demek fena halde doğruyu tutturmak olur. Ama Arınma her zaman bir kancık değildi. Olan biten, annesinin bir piyango veya çekiliş veya bingo kazanmasıyla başladı çünkü o böyle bir anne işte. Striptizci ismi Büyük İkramiye olurmuş. Ödül, Vegas'a seyahat idi.

Hindinin mama sandalyesine, bebeğin de fırına girdiği şehir efsanesini hiç duymuş muydunuz? O kafası güzel dadı, Arınma'nın annesinin yanında Marry Poppins gibi kalırdı. Kızının sadece var olması büyük planlarını bozuncaya kadar, kızı önceliği olmazdı. Bir haftayı bir kenara bırak, sadece hafta sonu bile yalnız bırakamazdı kızı. Elinde uçak biletleri, annesi on yedi yıllık ihmalin bir gecede onarılmayacağını fark etti; ama ya, muhteşem Luxor'da dört gün üç gece konaklama?

Vahşi, reşit olmayan çıtır kızının verdiği güçlükle uğraşmaya zorlanan anne, kendi kişisel deneyimlerinden Arınma kadar fazla disiplin cezası olan on yedi yaşındaki bir kızın, birinden sallanmadan önce, ipleri nasıl tutulacağını öğrenmesi gerektiğini çıkardı. Ve orospu olmak için bu kadar can atan bir kızın eğitimine başlaması Günah Şehri'nden daha iyi neresi olabilirdi ki? Böylece Arınma'yı ekstra bagajlarını sürüklediği gibi sürükledi yanında, yalnızca bunu bu şekilde dile getirmedi. Annesi ona kaçırdığı yıllarca doğum gününün ve jimnastik gösterilerinin telafisi olduğunu söyledi.

Çöl güneşinin batmasına saatler kala indiler ve doğrudan Strip'e vurdular kendilerini. Vegas, Vegas'ın yaptığı şeylere hiç zaman ayırmazdı ve anne yanında genç ve istekli bir dansçı ile –hiç striptizci değillerdir, hep dansçılardır– Vegas'ın sunduklarının keyfine bakmak için, Arınma'yı kendisinden az buçuk büyük, birkaç kadının gözetimine bırakarak ortadan kayboldu.

Bu senaryo öyle alışılmıştık ki, Arınma buna "keyif terki" diyordu ama belki de bu sefer ironik olan annesiydi. Belki de bu, durum komedisindeki babalarının durum komedisindeki oğullarını sigara içerken yakalayıp onlara ders olsun diye bütün paketi zorla içtirmeleri gibi ters psikoloji derslerinden biriydi –buruna gazeteyle vurma gibi zamanı geçmiş bir davranış değiştirme tekniği–.

Ya da belki de değil. Belki de sadece benim insanlıkta iyilik aramam, ne kadar yanlış yola sapmış olursa olsun. Ama en azından anne ekstra bagaja davrandığı gibi davrandıktan sonra ona bu ismi vermemiş.

Arınma'nın annesi, halihazırda zayıf veli sorumluluklarının, aynaya buharda yazılan ilk satırın kaybolması gibi kaybolduğu Club'ın alt kısımlarına inmeden önce para destesinden birkaç yirmiliği onun eline tutuşturduktan sonra ona eğlenmesini söyledi.

Arınma'ya bakmaya yemin eden bu platin saçlı Şampanya'lardan ya da açık saçık giyinmiş Porsche'lerden ya da aşırı abartı Barbie'lerden biri onu, kiraz renkli ruj süren, kalp şeklinde gözlükler takan ve küçük kız elbisesi giymiş hiçbir on yedi yaşındaki kızın karşı koyamayacağı bir yere götürdü. Dansçı ona erkek arkadaşının yarı zamanlı limuzin şoförü olarak çalıştığını söyledi. "Dolaşmaya gelmek ister misin?"

Arka koltukta yayılan, daha elindekini bitiremeden Arınma'ya başka bir alkolü fazla yabanmersinli votka hazırlayan kızın eli hap verirken de açıktı. "Partilemeyi sever misin?" diye sordu. Nine Inch Nails cd'siyle zemin hazırladı. "Bir hayvan gibi düzülmek ister misin?"

Arınma için bu latekslere bürünmüş, konuşkan, iyilik meleğiydi, her zaman en iyi arkadaşı olacaktı –aynı anneden doğma iki yavru gibi–. Genç kızın bedeline tesadüfen düşecek Küçük Yıldız ya da Kollajen ya da her neyse ortaya çıkınca sanki Arınma'nın aklını okuyor gibiydi. Ya da güçlükle bulduğunda çünkü fiyatı o kadar küçüktü ki...

Votka, tamam. E. tamam. İlgi, alaka...

Striptizce bir kamera çıkarıp, "Vahşileşmek ister misin?" diye sordu.

Tamam.

İçki yüzünden cıvıl cıvıl olmuş, zaten kameraya poz vermeye başlamış, tüm taliplileri için dudaklarını büzen Arınma dikleşmiş on yedi yaş meme uçlarını ortaya serdi, bu meme uçları için çok havalı annesi piercing takılabilmesi için izin belgesi imzalamıştı ve hırladı, "Ben yabaniyim."

Havayı Hello Kitty çıkartmalı Fransız manikürlü tırnaklarıyla tırmalıyordu, striptizci ise ona eşlik ediyordu; miyavlayan, kızışmış bir sürtük. Striptizci, limuzinin arka koltuğunda kolları, bacakları açık bir halde yatan bu arada dudak parlatıcısını yalayan ve pipeti emen Arınma'ya erkeklerin dışındaki seçenekleri hiç düşünüp düşünmediğini sordu.

Salak ve aklı dağınık bir halde, kendine olan saygısı az, geri kalan her şeyi, kafası dahil, iyi olan Arınma daha önce kimseye açmaya cesaret edemediği bir sırrını onunla paylaştı. Sırrını teslim ettiği bu akıl okur, Çingene, direk dansçısı ise çok havalıydı. Onu *anlıyordu.*

Sanki sessiz bir işaret almış gibi, erkek arkadaşı direksiyonu yerleşim bölgelerine kırdı. Dilekleri yerine getiren striptizci sihirli değneğini burun deliğinden çıkarıp, çeşitli bahçeleri gösterdi. Yavaş hızda giderlerken, çelik tellerin arkasından gözdağı vererek havlayan Alman kurdunun kürkünü övdü. Dobermanların ve Staffordshire teriyerlerinin kaslı olduklarını ve kasların seksi olduğunu anlattı.

Direksiyonun arkasında dilsiz duran ve adı Ekstazi ya da Fantezi ya da Moda Tasarımcısı ya da her neyse şoför erkek arkadaşı bisepsini şişirdi. Bir pitbul köpeği dövmesinin kenarında Şeytan harfleri var, harflerin kenarları keskin siyah diş gibi çizilmiş.

Saygı duyulmaya ihtiyacı olan Arınma, tamam diyor. Hiç de garibine gitmemiş bu. Bunu daha önce zaten düşünmüştü, kendi başına.

Belki doberman dedi. Gerektiğinde pitbul da olurdu. Ama daha büyük cinsleri daha çok beğeniyor. Yani öyle düşünüyor.

Büyük. Güçlü. Büyük penisli damızlıklar.

Rus av köpeği ya da bir mastiff.

Kendine mutluluk getireceğine inandığı değersiz bir süs eşyası adını alan striptizci ise –sanırım adı Şöhret, Yetenek ya da Masaj Terapisi Ön Lisans Diploması'ydı– onu kesinlikle anlayabilirdi. Çok güzel bir fikri vardı. Arınma'nın kokusunda çok özel bir şey sezmiş olmalıydı.

Uzatmalı sevgilimin şivava cinsi bir köpeği var. *Dişi.* Vaziyeti kurtaran o küçük kucak ısıtıcısı oldu. Ben kıskanç biriyim.

Limuzin Arınma'yı gece kulübüne attıktan sonra, Vegas'ın her şeyiyle seğiren ve burnunu çeken annesinin gördükleri onu defibrilator şoktan daha hızlı ayılttı.

Kızının kollarındaki sıyrıkları parmaklarıyla yoklaması, koluna kazınmış köpek patisinin üçlü, şişmiş kırmızı izleri ve bir şekilde kızı hem hamile hem de çocuk gibi gösteren yüksek belli yaz elbisesindeki yırtıkları gören annenin bir şey sormasına gerek yoktu. Film endüstrisinde geleceği ile ilgili aynı konuşmayı kendisiyle aynada yapmıştı mutlaka ve o da iyi gitmemişti.

Kızının omzundaki kabarmış yaralardan tuttu ve onu sarstı: "Sen. Ne. Halt. Yedin?"

Akan rimelden çamurlu dilek kuyularına dönmüş göz çukurlarındaki gözleri altın bozuk paralar gibi parlayan Arınma'nın aklı karışmıştı ve uykusu vardı; hafif sarhoş olmanın biraz ötesindeydi ve iki kat bitkindi, kafasını uzağa çevirdi ve "Hiçbir şey" dedi. "Sakinleş biraz. Paten yapan çocukları izlemeye gittik" dedi. Annesine, "Sakin ol, Suzzy" dedi. "Çok yorgunum sadece" dedi. Kendini ondan kurtarmaya çalıştı ama çok güçsüzdü ve pes etti. "İyi, tamam. Birazcık kafam iyi. Ne var ki bunda?" dedi.

Annesinin akan burnuna peçete getirip, "Sanki konuşacak halin var da" dedi.

Tam şu dakikada annesinin striptizci ismi Sorumluluk ya da Adsız Alkolikler olabilirdi. Hatta belki de Doğum Kontrolü. Gözleri, bir merminin vücuttan çıkarken bıraktığı iz kadar büyük ve bir o kadar da ıslaktı. Kendini tekrar tekrar telkin etti. Dediklerini artık kızına demiyordu. Kameraya aç, rimel lekeli o gözlerin içindeki kendi yansımasına tembihlerde bulunuyordu. Ayna gibi yansıma yapan gözler.

Sen ne halt yedin?

Ama en sonunda bu kati anne kız ânından çıktılar ve Arınma'yla annesi yine tek başlarına kaldı.

Yüksek fiyatlı striptizciler gitmişti. Film yapımcısı olarak bir anda parlayan şoför gitmişti. Votka bitmişti. Kokain uzun zamandır yoktu. Sadece bu anne ve kız, onların suçları, Luxor'da geçirdikleri dört gün üç gece ve elinde yüklüce bir hesap tutan sinirli bir garson kalmıştı.

O kadar yasadışı ki, Vegas'ta bile yasak.

Bazı insanların üretmemesi gerekiyor. Bir çocuğu yetiştirecek kadar fedakârlığa sahip değiller ve çocukları sonunda her zaman onların dedikleri yerine, yaptıklarını yapıyor. Deyim yerindeyse mobilyaları kemirip, etrafta koşuşturuyorlar. Sefil cinsleri, onları her zaman geride tutuyor. Arınma hata yapa yapa öğrenmek zorunda kalmıştı.

Herkesin ilk sorduğu soru bu olduğu için şimdiden söylüyorum: Evet, inanılmaz güzel bir kız. Geleceğin-striptizcisi-olmak-için-eğitim-gören-saç-örgülü-kız tatlılığında. Büyük-olasılıkla-bir-otel-odasında-küvette-cesedi-bulunabilecek kadar tatlı. Her şeye ikna edebilecek büyük gözlü, bükük dudaklı masum güzel.

Ayrıca, Vegas'ta olan her şeyin Vegas'ta kalacak olmasıyla ile ilgili o deyiş, Vegas'taki her şey gibi yalan.

Arınma'nın sırrı onu Vegas'tan evine kadar takip etti ve Arınma onu sahiplendi.

Genellikle öyküyü anlatmaya başlamadan önce, daha kendi kendine tembih ediyorken, bu Arınma kaltağı votkayı, ateşe daha fazla benzin dökerek kanıtları yok etmeye çalışan bir suçlu gibi, kalbini temizlemek için kullanır. Eline kırk derecelik herhangi bir içki verin, bütün gece ulur. İçindeki ateş dayanamayacağı raddeye gelince, ona kulak veren herkese kişisel rahibiymiş gibi ateşi içinden atmaya çalışır. Âdet döngüsü kadar güvenilebilir ve ne zaman olacağını tahmin etmek kolayca mümkün; çevresinde sürü olmasından teselli bulur. Tatlılığıyla onları cezbederek yanına gelmelerini sağlar ve hikâyesine sıkıca sarılır. Ama üzgün değildir. Utanç duymuyordur. Kimse onu yatıştırmaya çalışmaz. Kimse ne olduğunu anlamak için uğraşmaz. Kimsenin ağzından pek bir şey çıkmaz.

Aslında kimse Arınma'yı öyle kolay kolay unutamaz. Ama kesinlikle öyleymiş gibi davranır.

İtirafları ruhunuza katran gibi yapışır. Yapışkanı kuruyup düştüğü zaman bile arkasından kara bir leke kalır.

Acısını sahiplenmeye mi çalışıyor yoksa ona benzer bir ruh mu arıyor bilmiyorum.

Ve herkesin sorduğu ikinci şey bu olduğu için: Evet, onun önüne bir kemik atmıştım. Uzatmalı kız arkadaşımın en yakın, alkolik arkadaşı; yani kazanın eli kulağındaydı. Ama sadece bir seferlik oldu Ayrıca ben gerçekten, gerçekten çok sarhoştum. Hank Williams Jr kadar sarhoş. Homer Simpson kadar sarhoştum.

Ama bunu kendine sakla. Bizim sırrımız bu.

Ve sadece insanların sorduğu üçüncü soru olduğu için söylüyorum: Evet, Vegas'tan *önceydi*. Yine de, büyüklüğün gerçekten sorun olmadığı konusunda çok düşündürür beni.

Arınma bu hikâyeyi anlatırken benim hiç lafını bile açmayacağım çok daha fazla detay anlatır. İfadesiz bir yüzle anlatamayacağım kelimeler; *fışkırtmak* gibi *orgazm* gibi *içine ittirmek* gibi. *Acı* gibi, *sıcak, yapışkan sıvı* gibi. Harap olan döşeme gibi, emekleme gibi, genel kayganlaştırıcı dolu kova gibi detayları bütün açıklığıyla süsleyerek hikâyesini kendi üslubunda anlatırken, odanın yarısı daha dikenli tasmayı kendine takma sahnesine gelmeden çıkıp gider.

Çıkıp gidenler hikâyeyi daha önceden dinlemiş olanlardır ve tek sefer duymak bile çok sayılır. Senin gibi geri kalanlar için, "Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer" deyimi çok geçmeden tamamen yeni bir anlam kazanır.

Hikâyeyi dinleyen bakire dinleyiciler kafalarını sertçe yanlara sallayıp, Arınma'nın gözlerinden başka her yere bakar sevgililerinin ellerini sımsıkıca tutar; kafaları sadece açılmakla kalmaz, fırtınada kalan bir karavan kampı gibi havaya uçar. Arınma, FBI'ın bir gün kapısında belireceğinden korktuğunu söylüyor. Şoför çocuğun yakalandığını ya da öyle bir şey olduğunu düşünüyor. Çünkü ona videonun bir kopyasını göndereceklerini söyleyip göndermediler, yalancılar.

Asıl sorun olan da buydu, diyor, kullanılmak. Ona bu şekilde davranılmış olunması. Yoksa zaten estetik uzmanlığı okulundan mezun olduğu için ve kendi evine çıkacağı için çok heyecanlıydı. Büyük bahçeli bir ev istiyordu. Çünkü fırsatlara karşı gözünü açık tutacaktı.

O kadar sapkınca ki, Freaky Fetish Fest'teki dominantlar ve itaatkârlar bile bunun ne kadar sapkınca olduğu konusunda hemfikir.

Gestapo şapkasıyla ortalarda çalım satarak gezinen sado mado Rubber Ball'ın bile biraz canı sıkılabilirdi.

Üstünde sadece birkaç parça izolasyon bandından başka hiçbir şey olmadan dolaşmanın "fena havalı" oldu-

ğunu düşünen hamur kıvamındaki götlü şişman muhasebeci bile Arınma'nın kötü zevk sahibi olduğunu düşündü.

En son onu hikâyeyi anlatırken gördüğümde, şu sadece gövdeden ibaret herife anlatıyordu; adam sadece bir kafadan ve bir göğüs kafesinden oluşuyor. Gotik/endüstriyel gece kulüplerinde yere uzanıp, kızlara göğsünde stiletto ayakkabılarla yürümeleri için para veriyor. Topuklularla yere mıhlanmış bir halde Arınma'nın eteğinin içine bakarak, "İşte bu sapkınlık" dedi.

Hikâyeyi her anlatışında bir detay daha ekliyor. İkinci anlatışında köpeğin cinsini söyledi. Üçüncüsünde köpeğin ismiydi. Bir keresinde belli bir pozisyonun incelikli yönlerinden bahsetmişti. Işıklandırmanın acımasızlığından dem vurduğu oldu. Her anlatışında, görüntü daha da keskinleşiyor. Her yakın çekiminde, oda daha da ıssızlaşıyor.

Olumlu görüşlerin çoğunlukta olmadığı birkaç umumi gösteriden sonra Arınma kendini önceden geliştirdiği savunma mekanizmalarıyla donattı. Bunun doğal bir ilişki biçimi olduğu kılıfını uydurdu. Antik Yunan'a kadar giden tarihi emsallere atıfta bulundu. *Sevgi* kelimesini kullandı. Humane Society'de gönüllü çalışmayı anlatırken ya da Dark Eyes Votka'dan bahsettiğinde kullandığı kelimenin aynısını kullandı.

Arınma'nın şimdiki erkek arkadaşıyla takılmıyoruz. Husky gibi sert mizaçlı biri değilimdir ama odadaki fili de görmezden gelecek değilim. Güneydoğu'daki eyaletlerde bile bu meseleyi örtmeye yetecek örtü örmeye pamuk çıkmaz. Ama kız arkadaşlarımız bizim en iyi arkadaşlarımız. Bu çocuğu görmezden gelemem.

Bir partide, Arınma hikâyesini anlatırken birbirimizi görmekten kaçınmak için oradan çıkıp gittik. Bana, popüler görüşün aksine insan dişisinin yumurtasının köpek

spermiyle döllenebileceğini anlattı. Bu iğrençlik çok uzun sürmeden dişi düşük yaparmış. Hiçbir şeye benzemiyor, dedi, küçük el parmakları, ayak parmakları hiçbir şeyi yok. Cumhuriyetçi bir yasanın içinde tutmanı zorunlu kılabileceği hiçbir şey yok. Tavan arasında bir tür Anubis Minotor saklamak zorunda kalmazsın. Sadece ezilmiş domatese benzeyen bir şeyin üstüne sifon çekersin. İnternette araştırma yaptığını söyledi. Şey düşünüldüğünde... kim yapmazdı ki, dedi.

Barlarda Arınma'ya bir sürü isim verdiler, bu isimleri onun arkasından söylediler ve aslında hiçbiri Arınma'ya uygun değildi. Verdikleri lakaplardan hiçbiri, çocukların Pis Kokulu, Dombili, Salak Suratlı, Köpek Sikici gibi hak ederek kazandıkları lakaplar gibi özgü değil. Olaydan haberi olanlar gerçekten düşündükleri şeyleri söylemek yerine, genel küfür kullanıyor. Aralarına kendilerini rahatlatmak için bir mesafe koyarak ona sapık, sapkın, orospu diyorlar. *O kevaşe.* Kendi hayal güçlerini kullanmayı doğrudan ret ediyorlar.

Kimsenin ağzından *Kancık* kelimesi çıkmıyor.

Bir insan hakkında o yokken diğer insanların arkasından söylediklerine bakarak bir sürü şey çıkarabilirsiniz.

İlişkileri kaçınılmaz bir şekilde boşa çıktıktan sonra erkek arkadaşlarının paylaşılmış deneyim üzerinden birbirleriyle bağ kurduklarını göremezsiniz. Ayrıldıktan sonraki dönemde birbirlerine beşlik çakıp, bira tokuşturarak abartılı hikâyelerinin kıyaslamasına girmezler. Barın ters köşelerinde otururlar. Partilerde her zaman birbirlerine sırtlarını dönerek dururlar.

Dizleri titrerken topuklularının üstünde güçlükle durarak ve bir elinde büyük plastik bir şişe sallanırken diğeriyle duvarı tutarak, "Şimdi söyleyin bakalım sizce bu çok mu sapıkça..." diye başladığında odadan ilk tüyenler genellikle bu herifler olur.

En son partide herkesi yanına topladığında, yanımda getirdiğim arkadaşım çok sarhoş oldu ve bariz işaretleri görmezden gelmeyi bırakacak kadar kafayı yedi. Daha yeni uzun süreli sevgilisiyle eve çıkmışlardı. Her zaman yavru bir köpek almayı hayal etmişlerdi. Bir sonraki adıma geçmeden önce ilişkilerinin potansiyelini ölçmek için, dedi. Bir deneme sürüşü. Ama Arınma'nın itirafını duyduktan sonra, şüpheleri vardı.

Kızın bilgisayarında bir şeyler bulmuştu.

İnternetin saldırmaya hazır bir dolu kötülük ve tuzaklarla kaynadığını bildiğinden bunun casus yazılım olduğunu sanmış. Bir internet sörfü kazası. Arama geçmişisiniz, e-mail adresiniz gibi kati değildir. Ama Arınma'nın o gece söylediği şeyler, arama geçmişinde çıkıp duran beastfuck.com sitesinin belki de masum bir sörfün sonucu olmadığını düşündürmüştü ona.

Ön bellekteki, evcil hayvanı güvenli bir şekilde cinsel birliktelik için eğitme ile ilgili olan yazı belki de Vera Wang ayakkabıları %50 indirimle ilgili pop-up reklama tıklamaktan dolayı oluşan bir yan ürün değildi.

Eve dönerken arabada köpeğin bir kere tamamen içeri girdi mi, dönüşünün olmadığını anlattı. Köpeklerin penisinde bir bağlantı yeri, bir düğüm var; şişerek bir soğan büyüklüğüne ve sertliğine geliyor ve köpek yükünü boşaltıp attırıncaya kadar çiftin birbirlerine kenetli kalmasını sağlıyor.

Bana kadınların içlerinde köpeklerle kaldıkları durumları anlattı. Düğüm şeysi kanla tıkanıp kalıyor ve tenis topu büyüklüğüne gelip dışarı çıkamıyor. Ve o durumda birinin 911'i araması gerekiyor.

Köpekler bizim gibi yorulmaz, dedi. Kenara kayıp, sandviç düşünmeye zamanı gelmeden önceki patlamaları birkaç damladan ibaret değildir. Patlamaların Warren Buffet'larıdır demek yanlış kaçmaz. Tutkal fışkırtan bir

itfaiye hortumu getirin aklınıza. Geliyor, geliyor, geliyor ve durmadan geliyorlar. Yaklaşık kırk beş dakika boyunca köpek içine patlarken dişi ona bağlıdır, arkasında tepinen köpekle kenetlenir. Rex'in ya da Rocky'nin ya da Bruiser'ınki en sonunda söndüğünde ve kovalarca fışkırttığı yapışkan şey dışarı çıktığında, nasıl tarif ettiğini tekrarlamak istemiyorum.

Arkadaşım anlatıyordu; Düşünsene arkadaşlarınla birkaç bira içtikten sonra bardan eve dönmüşsün ve karını domalmış bir halde buluyorsun, yerdeki yer döşeme malzemesi yüzünden manikürü bozulmuş ve belki de Buddy yeterince tatmin olmadığı için senden on, yirmi dakika ya da daha fazla süre talep ediyor.

Çok komik, değil mi?

Değil mi?

Hasta gibi görünüyordu, fıçı biranın pek iyi gelmediğini söyledi. Hafiyelik yaparken bulduğu mesaj panolarından birinde, gönderi yapan bir kadın meninin bütün cinsel deneyimin bütünleyicisi olduğunu yazmış. Köpeklerin onları hiçbir erkeğin dolduramadığı kadar fazla doldurduğunu. Ayrıca penislerinde gerçekten de bir kemik var.

Bu iş o kadar büyük bir tabu ki; internette bunun için kullanılan bir kelime bile yok.

Teknik açıdan bu insanlara zoofili deniliyor. Eğer politik olacağım diyorsanız. Onlar kendi hayat tarzlarına "hayvan bakımı" diyor, *kancıklık* demek yerine.

Her şeyi belirleyen farkın rıza gösterip göstermedikleri olduğunu ileri sürüyorlar. Siz istediğiniz kadar yargılayın ama hayvanın müthiş bir zaman geçirmediğini kanıtlayamazsınız.

Kafasını yolcu koltuğunun camından sarkıtıp çıkaran arkadaşım, "zooseksüel" videoların her yerden çıktığını anlattı. İnsanlar hapse giriyormuş. Köpekler barınağa

veriliyormuş ama güzel bir hayatın tadını aldıktan sonra tekrar eğitilmeleri zor oluyormuş ve kimse onları almak istemiyormuş. Yani, hiçbir aile. Özellikle kız çocukları olan bir aile. Haydi git Google'da arat, dedi. Eski kraliçelerden bir tanesi atla ters ilişkiye girmekten ölmüş ve eğer senin de bir yatkınlığın varsa gidip bakarsın, dedi. *Beygirgücü* terimine kazandırılan yepyeni bir anlam.

Google'la.

Hadi.

Hodri meydan.

Ayrıca, evet, o kadar yasadışı ki, internette bile yasal değil.

Danimarka hariç. Bir de, Macaristan.

Brezilya bu tür filmlerin en büyük ihracatçılarından biri. Hollanda'da Hector adında, gerçek bir star sayılan Danua cinsi bir köpek var. Küçük bir ücret karşılığında Hector'le tanışabiliyorsunuz.

Ve açık olmak gerekirse Doğan Güneş Ülkesi'nde her şeyin mübah olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz.

"İçinde çeşitli videolar olan ödemeli internet siteleri var" dedi. "Yüzlerce, binlerce."

Sadece köpek ve at değil, keçi de var. Ve evet, olmazsa olmazımız, Tijuana eşeği de var. Ayrıca bu kadınlardan bazıları gerçekten çok çekici oluyor. Kadınlar, ikinci kere hiç düşünmeden eve atacağınız çekicilikte. Eğer haklarında pek fazla bir şey bilmiyorsanız, tabii.

Sevgiyi, bağlılığa eşitleyen ve sadakat sorunları olan kadınlar. İnsanın en iyi dostu kavramının çarpıklaştırılmış şekli olarak ele alındığında anlam kazanıyor.

Kız arkadaşı yandaki odada uyurken, arkadaşım World Wide Web'in vahşi dünyasını rahatça gezebilecek fırsatı vardı. Bir şeye bakarken başka bir şey çıktı ve kendini cinslerin ortalama penis uzunluklarını listeleyen, adresi info ile biten bir siteye bakarken buldu. Forumda yüzler-

ce ilk elden kişisel deneyim referansları vardı. Detaylı talimatlar. Pozisyonlar, öneriler, zarar verilmeden düşünülmesi mümkün olmayan şeyler için önceden alınması gerekilen pragmatik tedbirler, mesela patilere çorap giydirmek gibi.

Sitenin kurucusu, taciz suçlamalarına karşı ayrıntılı savunmalar yapmanın yanı sıra köpek penisinin, insan erkeğinin penisinden üç kat daha fazla temiz olduğu iddialarında bulunuyormuş. Veterineri ona öyle demiş. Kadınların yüzde sekseninin bir hayvan tarafından elde edilme ile ilgili fantezileri olduğunu ileri süren psikolojik araştırmalardan bahsediyormuş. Kaynak belirtmiyormuş. Artık bir analoji sayılamayacağı için "köpek pozisyonu" terimini hiç kullanmıyormuş.

Buna "sevişmek" diyormuş.

Arkadaşının yaptığı itiraf kendisi tarafından camdan aşağı ve arabamın yan tarafına kusmak suretiyle kesildiği sırada uzatmalı kız arkadaşımın çay fincanı büyüklüğündeki köpeği arka koltukta çılgına dönüp, golf topu büyüklüğündeki fare kafasını, duman çıksın diye azıcık açılmış camdan dışarı çıkartmaya çalışıp, arabanın yanından süzülen köpüğümsü formdaki kusmuğu yalamaya çalıştı.

Ara sıra kız arkadaşım küçük lanet şeyi her yere yanında götürür. Köpeğin ismi yapay elmaslarla üstünde yazan, rugan taşıma çantası bile var. Bin doların üstünde bir şey tuttu. Çanta değil, şivava.

Torpido gözünden aldığı peçetelerle ağzını silip, af diledikten filan sonra, arkadaşım yumruk büyüklüğündeki düğüm dibine kadar köklendikten ve vajina boşluğuna sıkıştıktan neler olduğunu detaylı bir şekilde açıklamaya koyuluyor. Zoofililerin buna "ilmik" dediğini ve en yoğun, güzel ânın bu an olması gerektiğini, söyledi; derken, polis sireninin yürek oynatan vızıltısı ve onu

takip eden dikiz aynasındaki kırmızı ve mavi ışıklar konuşmamızı böldü.

Arka koltuktaki barışma zamanımızdaki kız arkadaşım çok heyecan yaptı; köpek kız arkadaşlarımın bacaklarının arasında sığındığı yerden sürekli tiz sesle havlıyordu. Arkasını dönüp polis aracına bakan kız arkadaşım: "Siktir! Yanında Rin Tin Tin var" dedi.

"Dön önüne ve sesini kes" dedim.

Dikiz aynasından bakınca motor kapağında K-9 yazdığını gördüm.

Arkadaşım: "Bozukluk para çiğne. Alkolölçerin kafasını karıştırdığını duymuştum. Arabada fındık ezmesi var mı?"

"Hayır" dedim, "O bir şehir efsanesi. Boktan insanların, hayatın boyunca saçma sapan şeylere inanasın diye söylediği uyduruktan şey."

Anlattığı hikâye, yüzümü sorgulamaya gerek bırakmayacak kadar ayıltmış olacak ki, polis sadece kafasını içeri sokup, "Bir daha kusarsa, kenara çek" dedi.

"Ve siz" –arka cama tıklattı, köpek kafasını yeniden beraber olduğum kızın bacaklarının arasına sokmuş poposunu polise doğru sallıyordu–, "Hayvanı sakinleştirin ve emniyet kemerinizi bağlayın, hanımefendi."

Bilmek gerçek bir lanet olabilir. Beyin sarsıntısı ya da lobotomi olmadan, öğrendiğini geri veremezsin. Bir de, İnternetle beraber bilgi artık kendisine Avrupalı bir araba markası ismini takan bir kız kadar hızlı ve ucuz. Ben, emin olamamayı tercih ederim. Dehşet söylentilerin, Loch Ness'in dibinde uzaylı olabilecek kadar uzakta olmasını tercih ederim. Daha az şanslı insanların geçirdiği korkunç tren kazaları trajedilerinin sadece benim istediğim ölçüden gerçek olmasını. Dergi haberlerinden ve gece geç saatte gösterilen hayır kurumu reklamlarında çıkan siyah-beyaz fotoğraflardan ibaret olmasını. Şimdi onay görmek

için bir tık yeter. Her sokakta sübyancılar ve şiddete eğilimli eski mahkûmlar var. Alışverişte aldığın ürünleri torbalara yerleştiriyor, arabanıza benzin koyuyorlar.

İçinizi yangın yerine çeviren her türlü kişisel sorununuzun içinizde sakladığınız manyakça sapkınlığınız her ne ise, dışarıda biri onu sizinle paylaşıyor. Sandığınız kadar ucube değilsiniz. Yalnız değilsiniz. Hasta değilsiniz. Istırap yanına eşlik edecek birilerini istediğinden dolayı sizi teşvik ederler. Bu İnternetteki mesaj panolarındaki insanlar. Çektikleri çileyi azaltmak, ıstıraplarının etkisini hafifletmek için sırtındaki yükleri ağ yoluyla paylaşırlar. Diğerleri kendi hakikatlerini bir virüs gibi yayar.

Savunma sayfasının admini, oral seks teknikleri hakkında on bin kelimelik yazısı var. Yeni başlayanlar için SSS. Köpeklerin penislerinin üstündeki ince köpük tabakasının ufak biyolojik detaylarını yazısında etraflıca inceleniyor, sadece smegma yerine, "doğal salgı" terimini kullanıyor ve köpeğinize oral seks yapmadan önce ona banyo yaptırmanın birçok yararını izah ediyor.

Muhtemelen köpeklerin kamışından gülerek "ruj" bahsedeceğiniz son sefer bu.

Salgılamanın üç aşamasından bahsediyor; bunlardan sonuncusu yüksek oranda bazik olan "prostat sıvısı". Ve ekliyor: Endişelenmeyin, hasta olmazsınız, yani, çekinmeyin yutun hepsini.

Zoofili heveslilerinin koçluğunu yaparak, pekmez gibi yapışkan olan, uzayıp yere düşen sütümsü sıvıların biyolojik bileşenlerini kısaca açıklıyor. Yazısında her madde, teknik adıyla işleniyor: Yüzde yirmi oranında su, karbonat, protein, Sodyum bikarbonat, Potasyum, Sodyum, Kalsiyum, Magnezyum, Fosfor, Demir, Sülfür, amino asit, albümin, proteoz, nükleoprotein, musin, albümoz, pantotenik asit, niyasin, askorbik asit, enzimler ve früktoz.

Sanki araya mesafe koyan akademik dilin derecesi, köpek çükünün tadını değiştirebilirmiş gibi.

Al onu, bir ekmeğe koy, çikolata şurubuna daldır, üstüne marşmalov tutamları serp; ama köpek çükü, köpek çüküdür.

Bu zoofililer, *canavar* deyince kaş çatıyorlar.

Sanki bir tür Pavlovyan tekrar eğitim öğürme refleksinin önüne geçip, insanlığımızdan bizi ayırabilirmiş gibi.

Apartmanının önüne yanaştığımda arkadaşım benden tavsiye istedi. "Onunla yüzleşeyim mi? Yoksa ölü numarası mı yapayım?"

Tek istediğim yatağa girip unutmaktı ama bir türlü peşimi bırakmaya niyeti yoktu.

"Yani, eğer iki taraf da rıza gösteriyorsa" dedi, "biz kimiz ki, bunu yargılamak bize düşsün?" Yüzüme onaylanmayı isteyerek baktı, eli kapının kulpunun üstünde tereddüt ediyordu, sorduğu soru ikimiz arasında havada bir yerde asılı kalmıştı.

Artık yeter, dedim. Sağ ol ama kalsın. Edebimizi bir kenara bırakalı çok olmuştu. Bundan sonra neyin geleceğini hiç bilmek istemiyordum. Benim sahne adım Cahil Mutluluğu olabilirmiş.

Ama yalan söyledim. İnternet sitesini buldum.

Yargılamayın. Siz de bulacaksınız.

Kancığın avukatı, köpekleri tutkulu, ateşli ve coşkulu âşıklar olarak tanımlıyor. Köpeklerle olan "ilişki"si dokuz yaşındayken başlamış. Aynı yıl ilk erkeğiyle "samimi" olmuş.

Gerçek hayvan tacizcisinin, zavallı hayvanının rahatlamaya ulaşmasına yardımcı olmayan kişi olduğunu iddia ediyor. Boşalamasaydınız siz kendinizi nasıl hissederdiniz, diye soruyor. Kız arkadaşınız ya da eşiniz ya da çocuğunuz ya da herhangi biri yandaki odada derin derin uyuyorken, tüm sırlarınızı, utandırıcı arzularınızı, İnternet kimliğiniz

arkasında güvenli bir şekilde anonimken, küçük klavyenizde yabancılarla açık saçık konuşarak doyuramasaydınız kendinizi nasıl hissederdiniz?

Eğer herkes sürekli duygularını bastırsaydı ve istediklerini gerçekleştirememekten ötürü hüsrana uğramış olsaydı dünya ne biçim hale gelirdi diye soruyor; Söylenmesi gereken şeyleri söylemekten ve doğal olarak programlanmış olduğumuz şeyleri yapmaktan aciz ya da buna gönülsüz, bir yalanı yaşardık. İnsanlar, neye ihtiyaçları olduğunu bulamayacak kadar fazlasıyla ilaçlarla hadım olmuş ya da içkiyle uyuşmuş olurdu.

Güzel geçmedi, bu yüzden kablosuz internet bağlantısını kestim.

Güzel bir şeyin içine etmek için daha çok gencim. Yasal seks de hâlâ çok keyifli, değil mi?

Bir gece kız arkadaşım çikolata bonbonları ve *Sex and the City* dizisinin tekrar bölümleri arasındaki olağan triyajında kadınlara özel lanetten acı çekerken, ben muhtemelen *Bedava online Maya Hill seksi köpek pozisyonu videoları*'nda yanlış bir yöne saptım ve bir bakmışım benim ilgimi çekebilmesi için, taze çıkmış insan dışkısı tıkınan ve skuba paletleriyle hamster ezen pelüş kostüm giymiş bir düzine kadar Doğu Asyalı ergenlik öncesi sakat çocuk gerekiyormuş.

Kulağa ilginç gibi geliyor ama kalsın almayayım. Tekrar olmasın, en azından. Yeni numaralar öğrenmek için çok yaşlıyım.

Arkadaşım arabadan çıktığında aklı hâlâ kesmiyordu. Arınma'nın kurban olan taraf olması gerektiğini söyledi. Belki de bütün bunlar Arınma'nın kendi iblisleriyle yüzleşmeye çalışması, halk gözünde kazığa oturtulup yakılmak ya da temize çıkmak ve ne olursa olsun ondan sonra hayatına devam etmeye hazırdır, dedi.

Ben de belki de sadece ilgiye aç olduğunu söyledim. Birinin ona ödül mamasını vermesi gerektiğini.

O gece benim ara sıra kız arkadaşının ağırlığınca-altın-değerindeki-kum-cücesi mini minnacık şivavası her gece yaptığını yaptı ve çarşafların altına sokulup, içeri girinceye kadar kıpırdanıp durup, en sonunda yerini bulduğunda kız arkadaşımın bacakları arasına yuva yaptı. Tam bir çizgi film kakası gibi kıvrıldı. Ve ben ilk defa merak ettim: Bunu yapmayı nasıl öğrendi?

Kız arkadaşım her zaman azgındır. Rahatsız edici bir hikâye ya da tutuklanmanın kıyısından dönme olsun olmasın, tam bir nemfodur. Boynumu okşayıp, bacak aramda parmaklarını dolaştırmaya başlamıştı ama köpek oradayken, güzel bir zaman değildi.

Aklımda çok şey vardı.

Mesela uzatmalı sevgilimin en iyi arkadaşının Staffordshire teriyeriyle sikişmesi gibi. Ve Allah bilir başka nelerle.

Ve bundan hoşlanması.

Çünkü Arınma dolaptan çıkarıp bu iskeleti paylaşıyorken ben daha hangi kemiklerin toprakta gömülü olduğunu düşünmeyi istemiyorum.

Ondan uzaklaşıp, bir ay boyunca ona elimi sürmediğimde bir daha ayrıldık. Ve bu da bizi bu güne getiriyor.

Bu yüzden bu hikâyeyi bir iyilik ve bir uyarı olarak kabul et. Ama bunu etrafa bol kepçe dağıtmanı tavsiye etmem. Ve ne yaparsan yap, bunu benden duyduğunu söyleme. Tekrar barışmamız gibi bir ihtimal var. Ben kolayca affederim. Böyle de sadığımdır işte.

Git bir papaza filan anlat. İnternette anlat. Bir köpeği siken bir kızı siken bir çocuğu tanıyan çocuk olmak, partilerde ismini kötüye çıkartır. Yardım ve yataklık suçu. Adolf ya da Osama adındaki çocukların arkadaş bulmada zorlanacağıyla aynı sebep.

Ve hüküm giydirdiğimi düşünme. Ama hiçbir şeye de göz yumduğum yok. Ben sadece mükemmel olmayan bir dünyadan anlam çıkartmaya çalışan mükemmel olmayan bir adamın tekiyim.

Eğer bu mükemmel bir dünya olsaydı, kızlar isimlerini o şeyler yapmak yerine kalplerindeki boşluğu dolduracak sandıkları geniş lüks sedan arabalar, spor arabalar, yüksek kalite içkiler ve parlayan taşlara sahip olurdu. Mükemmel bir dünyada, sadece kim olduğumuz bile yeter de artardı bile. Deri maskeler ya da kullanıcı adları arkasında, kendini gerçekleştirmenin peşinde maskeli baloda oynamamız gerekmezdi.

İnsanlar diğer insanları sömürmezdi, herkes için bir mutluluk olurdu. Her köpek yavrusu için bir yuva bulunurdu.

Ama bizim dünyamız mükemmel bir dünya değil.

Bu hikâye, onun sevilmeyen köpeği, artık daha fazla önemseyebileceğimi sanmıyorum ve onu üstünde *Bedavadır* yazan bir kutuya koyuyorum.

Ve sen, isteyen herkese yemin edebilirsin –gözüm önüme aksın ki, şuradan şuraya gitmem nasip olmasın ki diyebilirsin– bu gerçek bir hikâyedir.

Çünkü gerçekten öyle.

Ve artık senin.

Motorlar, Cıvatalar ve Astronotlar

Jason M. Fylan

O gün, aramızda bir sürü şifreli not dolaşmıştı, notlar Freddy ile ilgili planladıklarımız hakkındaydı.

Ondan sonraki günün sabahı Bayan Alfabe, dersin ilk on dakikasını önündeki boş masaya bakarak geçirmişti.

Bayan Alfabe'yi öldüren ben değildim ama yardım ettim. Hepimiz ettik.

Sonunda kendine geldiğinde, "Peki o halde. Şöyle güzel bir sınıf fotoğrafına ne dersiniz?" demişti.

Bayan Alfabe'ye tripodu kurmasına yardım ettikten sonra bizi tahtanın önünde sıraya dizdi. Arka sırada, soldan üçüncü çocuk, yüzündeki ifadeye bir baksanıza.

Herkes dikçe durmuş, kameraya bakarken, Terrence gözleri fal taşı gibi açık, ağzı yarılanmış bir şekilde yan tarafta bir şeyler olduğunu fark ederek o tarafa bakıyor. Bir ay önce, *Challenger* uzay gemisinin canlı yayında, gökyüzüne ve okyanusa makine, cıvata ve astronot saçarak patlamasını izlerken Bayan Alfabe'nin yüzünde oluşan ifadeyle aynı.

Bayan Alfabe'nin gerçek soyadında, ikiyle ikiyi toplamakta güçlük çeken bir sınıfın baş edemeyeceği kadar fazla hece vardı. Ebeveynlerimiz onu sevmiyordu çünkü o "Allah'ın çölündeki bir bok çukurundan" gelmiş olan "deve süren bir AY-RAB"dı.

Ama Bayan Alfabe onların bizi, yani özel bakıma ihtiyacı olan hızlandırılmış sınıf öğrencilerini fırlatıp attıkları bir yerdi, onlar da özel çocuklarının olmadığına inanarak sekiz yüksüz saati geçirebiliyorlardı.

Tüfekten çıkan kızıl patlama ilk olarak Bayan Alfabe'yi buldu; çizgi filmlerdeki büyük Acme dinamiti sanki karnının içinde patlamış gibiydi.

Her yıl mum ışıklarıyla anma töreni düzenleniyor ve biz, hayatta kalan birkaç kişi her yıl orada olacağımızı söylüyoruz. Bu yıl sadece ben ve Terrence'dık. Anma töreninden sonra şehrin batı yakasındaki Barkley House'a gidip bohem hipster ziyanlarından ve üniversite öğrencilerinden uzakta kalan bir masaya otururuz. Birkaç sürahi bira içip, geyik yapar; birbirimize çocuklarımızın fotoğrafını gösterir; yattığımız her kadın için birbirimizi kutlar ve ayrılırız. Sonraki yıl aynı döneme kadar T'yi ne görürüm ne de onunla konuşurum.

T'nin annesi onun yedinci yaş gününden hemen önce ölmüştü ve eğer ona dikkatle bakarsanız ruhen çökmüş olduğunu fark ederdiniz. Freddy'nin okula geldiği ilk gün, T elçiyi oynamak istedi; kendini Freddy'e takdim etti ancak Freddy ona "özürlü, sik kafalı, çikolata suratlı, ibne

suratlı zenci" cevabını verdi. Fitilli pantolonu ve JC Penney gömleği giymiş minik T, gözyaşlarına boğulup, ayaklarını yere vurmuştu; sonra bir ağacın altına koştu; orada yere çömelip, yüzünü ellerinin arasına aldı; gergin, minik omuzları hınçla aşağı yukarı gidiyordu.

Aynı teneffüste Freddy, Monica Jordan'ın pantolonunu aşağı çekti, Erica Veneer'in saçına tükürdü, Sam Gifford'un Pacman saatini kırdı, zavallı, şişko Herman Wesley'i merdivenlerden aşağı itip, yüzüstü düşürdü.

Okulun içine girdiğimizde, Bayan Alfabe'yi Freddy'i önüne katmış, müdürün odasına doğru yürürken gördük koridorda. Tepinen, tekmeler savuran, çığlık çığlığa sürüklenen Freddy'nin burnundan ağzına yeşil, köpük şeklindeki sümükler akıyordu, pantolonunda gittikçe büyüyen koyu leke aşağıya doğru iniyordu.

Onlar geçtikten sonra Colin Sterling, bu yeni gelen çocuğun kalbinin boş bir kola kutusundan daha karanlık olduğu hissine kapıldığını söyledi ve tamamen haklı çıktı.

Bayan Alfabe yanında Freddy olmadan sınıfa geri döndüğünde bize kötü bir hayatı olduğu ve babası öleli daha birkaç ay olduğu için ona iyi davranmamız gerektiğini söyledi.

"Çocuklar" diye başladı, "mutsuz olan insanlara nasıl davranmalıyız?"

Her zamanki itaatkâr sürü halinde, hep bir ağızdan bağırdık "Mutlu kelimeler, kalpleri mutlu yapar!"

Biraz sonra Freddy sınıfa döndü, yerine oturup kafasını sıraya koydu.

Servisler gelmeden hemen önce sınıftaki herkes ona iyi davranmaya uğraşırken Freddy bize eski okulunda yapılan "QI" testinde çok iyi puan aldığını ve bizimki gibi "şişko, ibne, geri zekâlı, et beyinli özel sınıfta" olmaması gerektiğini söyledi. Ayrıca eskiden babasıyla birlikte kuş

avladıklarını, Judas Priest dinlediklerini; babasının cenazesinde pislikten yapılma bomba patlattığını ve bir keresinde bir dergide birbirlerinin memelerini mıncıklayan ve "oralarını" yalayan iki çıplak kadın gördüğünü söyledi.

Sınıf fotoğrafının çekilmesinden iki gün önce Bayan Alfabe'nin bize karşı olan sevgisini ve hoşgörüsünü sınırlarına kadar zorlamıştık. Çölde birlikte duran birkaç kişinin olduğu bir fotoğrafı okşarken yüzündeki çizgiler iyice derinleşmiş, gözlerinin altı kırmızı lekelerle dolmuştu. Aramızdan Mathilda cesaretini toplayıp ona neden bu kadar üzgün olduğunu sordu. Bayan Alfabe, kutsal insanlar birbirlerine karşı silahlanınca iyinin, kötünün artık kalmadığını; geriye sadece Tanrı adına insan öldürerek onun sözünden çıkan "ikiyüzlülerin" kaldığını söyledi.

"Çok kötü bir şey yaparsanız" demişti, "bunu size yaptıran Şeytan'dır."

O gün bize iki defa yerimize oturup, uslu olmamamızı söylemişti. Normal zamanlarda üçüncü uyarı demek, onun o tiz, ürkütücü "Filistinli çığlığı" ve teneffüsün ertelenmesi demekti. Ama o gün bunun yerine, yerinden kalktı ve sınıftan dışarı çıktı. On beş dakika sonra sınıfa geri geldiğinde sınıf suspus olmuştu; herkes ortalarda dolanmayı kesip, yerine oturmuş önündeki kitabı okuyordu. Freddy ve ben hariç herkes.

Bayan Alfabe dışarı çıktığında Freddy ikimizin sırası arasına bir ip bağlamış ve eğer sesimi çıkarıp, bir şey söyleyecek olursam annemi öldüreceğini söylemişti.

Elini kaldırdığında, Bayan Alfabe gözlerinde ölü ve soğuk bakışlarla, ayaklarını sürüye sürüye onun yanına yürümeye başladı. Ayağı ipe takılıp, yere yapıştı ve bizim sıralarımız da onun üstüne düştü. Elbisesi karnına kadar çıkmış bir şekilde çığlıklar atarak yerde oturuyordu; elleri kirli ve kesikler içindeydi, yüzünün her tarafından

siyah maytaplar gibi kan fışkırıyordu. Bazı öğretmenler içeri koşup ona yardım etti; biz de günü gül ve peynir karışımı gibi kokan ilginç kütüphaneci Bayan Adonis'le bitirmek zorunda kaldık.

Sonraki gün Bayan Alfabe sınıftan içeri elinde bir bastonla topallaya topallaya girdi; masasının üstünde ona getirdiğimiz çiçekleri ve geçmiş olsun kartlarını görünce birden gözyaşlarına boğuldu. Pek fazla bir şey söylemedi ama öğleden önceki derste o masasında oturup ağlarken bize resim yaptırdı.

Freddy öğle arasından hemen önce elinden *Dukes of Hazzard* yemek kutusuyla, dizinin müziğini ıslıkla çalarak ortaya çıktı

Öğle arasında savaş vardı.

Ben, Terrence, Bo, Colin, Justin ve Sabrina; Freddy'i tümseğin ötesindeki oyun parkı demirliklerinin arkasında kaydırağa yakın bir yerde kıstırdık. Çevresini sıkıca sardık; bizi itip, dışarı çıkmaya çalıştı ama onu çemberin içine geri fırlattık.

"Bu Bayan Alfabe için" dedi Bo ve Freddy'nin yüzüne bir tane patlattı.

Kan, ağzının her iki tarafından sanki yavaş çekimdeymiş gibi aktı.

Sabrina bunu, Freddy'nin ayaklarını yerden kesen bir yumrukla takip etti. "Bu taşla ezdiğin yavru köpek için."

Freddy hâlâ havadayken bir şekilde ona bir daha vurmayı başardı. "Bu da yüzünü tekmelediğin ikinci sınıftaki çocuk için."

Terrence çığrından çıkmıştı; bütün hiperliği ve spastikliği üstündeydi ve heyecandan nefesi kesilmişti; Freddy'nin üstüne çıkmış, onu tokat manyağı yaparken her zamanki gibi deli gibi bağırıyordu. "Ben zenci değilim, ben zenci değilim, ben zenci değilim. Babam bana zenci değilsin dedi!"

Colin ve Justin ise *Saturday Night Main Event*'te gördükleri hareketleri yaptı; birbirlerini güreş takımlarının yaptığı gibi fırlatıp, Freddy'e aynı anda dirsek geçirdiler ve karnına ve göğsüne dizlerini geçirdiler.

"Bu çantama çişini yaptığın için."

"Bu da İsa'nın oral çektiğini söylediğin için."

Ciğerlerindeki hava boşalırken Freddy, öksürüp tıksırıyordu.

Sabria beni öne doğru attı. "Hadi Chris, sıra sende. Hadisene!"

Freddy'e özür dilemesini söyledim.

"Hayır, dilemem" diye bağırdı, "Defol, git!"

Ellerimi minik, sıkı, öfkeli yumruklar haline getirdim. "Bayan Alfabe'ye yaptığın şey için özür dilediğini söyle!"

"Hayır!" diye bağırdı, "Annneni eşşekler siksin!"

"Seni affetmemiz için yalvar."

"Hayır" diye bağırdı, "Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Babanı koyunlar, atlar siksin!"

"Herkese yaptığın onca iğrenç, kötü şeyden dolayı pişman olduğunu söyle Freddy, buraya geldiğinden beri sebep olduğun kötü, iğrenç şeyden dolayı özür dilediğini söyle."

"Hayır" diye bağırdı, "Bayan Alfabe, bir çöl zencisinin teki! İğrenç, kirli, çöl avaresi, develerle sikişen bir orospu, şeyinde de iğrenç hastalıklar var!"

Yanına, dizlerimin üstüne çöktüm; kafasından yakalayıp, göğsünün üstüne oturdum ve annesinin başka bir adamdan çocukları olduğunu; toprağın beş metre altında çürüyen ölü babasını da kurtların, böceklerin yediğini söyledim. Yumruklarım kuru, ağır gülleler gibiydi; birbiri ardına, Freddy'nin başını gövdesinden koparmak için hücum ediyorlardı.

Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Yumruklarımın yüzüne her geçişinde, yüzü kırmızı, ıslak bir maske halini alıyordu.

Ona, annesiyle babasının ondan nefret ettiğini; okul servisinin geçtiği Maple ve Third sokaklarındaki korkutucu, evsiz insanlar gibi yaşayacak olmasının onun suçu olduğunu söyledim. Freddy'nin söylediği insanların onu sevmediği, hatta Tanrı'nın bile sevmediğini söyledim. Freddy'nin yavru kedi yediklerini, küçük çocuklara tecavüz edip onları AIDS hastası yaptıklarını söylediği insanların da onu sevmediğini söyledim.

Freddy'nin çığlıkları kesilince ona vurmayı bıraktım.

Bayan Alfabe topallaya topallaya gelip, bastonunu elinden fırlatarak Freddy'nin yanına diz çöktü ve onun hareket etmeyen vücudunu kucağına aldı. Saçının kalın, siyah perdesi ardında hepimize tek tek baktı. "Ne yaptınız siz? *Hepiniz birden* ne yaptınız?"

Freddy ağlayarak, her tarafından kanlar akarak kendine geldi. Altına yapmış gibi kokuyordu.

Günün geri kalanında Freddy'i görmedik; ödümüzün koptuğu adaletin hamlesi hiç gelmedi.

Sonraki gün sınıf fotoğrafı çekildik.

Freddy derse yirmi dakika geç, elinde sallanan babasının eski av tüfeğiyle geldi. Hiç kimseyi hedef almadı bile; sadece kolunu kaldırıp her tarafa ateş açtı. Saniyeler içinde haber bültenlerine konu, son dakika gelişmesi, gazetelere manşet, haber metni, istatistiklere veri olmuştuk; gündüz kuşağı dizilerinde, doktor kızı kapmadan ve kadının hayatının kötü ikizi tarafından kurtarılmasından önceki verilen haber arasıydık.

Bugün güneş doğmadan önce uyandım, karımla kızımı öptüm, bodruma indim, oturup sınıf fotoğrafımıza baktım. Bir şehir efsanesine göre, Bayan Alfabe'nin fotoğraf makinesi bozulmuş ve sadece birkaç kişinin bildiği üç tane daha fotoğraf çekmiş.

Birinci fotoğrafta Bayan Alfabe, bağırsakları karnından dışarı fırlarken arkasına doğru düşüyor; hepimiz, onun

bizi yerleştirdiği yerlerde durmaya devam ederken, o havada asılı duruyor.

İkinci fotoğrafta Bayan Alfabe'nin içinden çıkan bağırsakları ve kan üzerimize yağarken, yüzümüzdeki ifadeler neler olduğunu fark ettiğimizi gösteriyor.

Üçüncü fotoğrafta Sabrina'nin yüzünün yarısı havaya uçmuşken biz çığlık atıyoruz.

Fotoğrafı, gelecek yıl bir daha bakmak üzere yerine kaldırıp, saate bakıyorum. Bugün Freddy'nin doğum günü ve birinin mezarına çiçek bırakması lazım.

Bayan Alfabe olsaydı bana bunun Şeytan'ın yaptırdığını söylerdi.

Yaban Sıçanları

Terence James Eeles

Yitmekte olan sonbaharın ürkütücü karanlığında, en zayıf ışık bile miller boyunca aydınlığını korur.

Hâlâ hayalet turunun başlamasını bekliyorum, adı 9 Hayatın 8'i olan birahanenin dışında bir araya geldiğimiz yabancılarla toplaştık, onların ısısından çalıyorum. Niyetim başka bir hayalet hikâyesiyle sizi kırmak, korkutmak ya da sıkmak değil.

... Bu biraz yaşamla, biraz ölümle –ya da ikisinin ortasında bir yerde sıkışmakla– ilgili... O bununla ilgili ilk deneylerini yıllar önce bir Cadılar Bayramı'nda yapmıştı. İhtimallerle oynamaya. Kendini öldürmeye.

Benim erkek kardeşim, *Muhteşem Dodo Kafalı*.

Burnumdan süzülen sümük suyunu yalayıp, bu akşamki katılımcıların verdiği bozuklukları saymaya başladım: Kardeşim *Esrarlı Mankafa*'yı takip ederken katlanmak zorunda kaldığım başka kasabalardaki hayalet turlarına kıyasla bu geceki biraz zayıf kalıyor.

Balkabağından yapılmış fenerlerden gelen ışığın altında, köpeklerini gezmeye çıkaranlar hayvanlarını dizlerinin dibinden ayırmıyor, doğa sporları kıyafetlerine bürünmüş turistler kameralara poz veriyordu. Onların arkasında, vücut hatlarını belli etmeyen siyah giysilere bürünmüş ergen iki sevgili –*HortlakKızla*, *CanavarOğlan*– el tutuşuyordu.

Bir kestaneye üfleyip sonra ağzıma attım. Dilim buharı tüten küspeyi katlamaya çalışıyordu, bense buraya benden daha az ait olan tur ucubesini düşünmeye başladım. Özenerek giyinmişti, üstündekiler dikey siyah-beyaz çizgiliydi; yüzü külrengiydi, gözleri ise kömür madenleri gibi uçsuzdu. Elindeki içki kutusunu kafasına dikerken, oksijenle rengini açtığı saçları rüzgârda şekilsizce savruluyordu; tıpkı şartlı tahliyeyle dışarı çıkan Beterböcek'e ya da Kurt Cobain'in zombisine benziyordu.

Ağzıma başka bir sıcak kestane atarken –tat alabiliyor muyum diye bakmak için– *BeterKurt*'un arkasında karanlığa uzanan kestanerengi sisi seyrediyorum. Balkabağı fenerlerin sırıtmasından yayılan ışıktan biraz uzaklaşırsan, bütün geceyi karanlıkta gözünün arkasında bir ağrıyla, gözlerini kısıp karanlığa bakarak; ellerin karanlığı yoklamaktan kalkamaz bir halde Echmond kırsalında dolaşır durmakla geçirirsin.

Çocukken, kardeşim hayatını kurtarmak için bile olsa bir balkabağı oyamazdı. Bir yarı dönemde olduğu gibi, benim balkabağımı sabotaj etmeye çalışmıştı ama bana yönelttiği bıçakla kendisini elinden yaralamıştı –bir şe-

kilde parmağındaki damarları ıskalamıştı–. Elinden süzülen kanın, mumun antika bir şamdana damlaması gibi içini çıkardığı balkabağına doğru akmasını sabırla seyretmişti.

"*Herkese iyi Cadılar Bayramı.*"

Hepimiz birahanenin girişine doğru çeviriyoruz yüzümüzü. Birahanenin büyük kapısı, balkabağı fenerini halatından tutup kaldıran pelerinli bir gölgenin siluetinin arkasından kapanıyor.

O "Herkesin hayatta ve iyi olması için dua ediyorum" diye bir çıkış yapıyor, parmaksız eldivenleriyle tuttuğu feneri biraz daha kaldırırken, parlatılmış deri ceketinin omuzlarından çıkan kumaş parçaları göğsüyle aynı hizada sallanıyor.

"Bu akşam, rehberiniz ben olacağım." Her kelimenin üstünde duruyor sanki bir sonraki ağzından çıkan son kelime olabilirmiş gibi; bir ömürlük amatör tiyatro malzemesine yazık oluyor burada. "Jack" –bunu söylerken amatör oyunculuğunun zirvelerinde– "*Günübirlikçi.*"

Sonra not defterini çıkarıp, fener ışığında kontrol ediyor. Kırçallaşmış uzun favorileri ışıkta turuncuya dönerken ses çıkarmadan listedeki her ismin parasını ödediğinden, kimsenin beleşçi, serseri, fazlalık olmadığından emin oluyor, hem de iki kez kontrol edip emin oluyor.

"Polter*guest*" diye başlıyor ve gruptan gelen kibar kahkahaları topluyor.

Bense gözlerimi sıcak yuvalarına girinceye kadar yuvarlıyorum.

"Hadi başla artık" diyor çizgili, yalnız BeterKurt; bunu derken elma birasına doğru çürük elma şekeri kokusu üflüyor. "Bir *yere* gitmem lazım..."

Dişetlerimi, dilimle ittirerek aklımdan geçiriyorum, *Benim de;* kardeşim hangi cehennemdeyse oraya, *Büyük*

Sümük Yiyici'nin yanına gitmem lazım, tabii, eğer, onu bulabilirsem. Ve ağzıma bir tane daha kestane atıyorum.

"Kesinlikle bir yere, evet" diye çıkışıyor bir ses, ergen çifti oluşturan Hortlak kızın sesi bu, "Adsız Alkolikler toplantısı gibi mesela..."

Tekrar gözlerimi yuvarlayıp bunu dinlemek yerine Echmond'ın çim parkına bakıyorum. Ağaçlar, diplerinde ölü yapraklar olan sadece dallardan ibaret kalmış, *vesaire, vesaire* Orman Vakfı tarafından korunulan ağaçların arasında bir ağaç diğerlerine göre özel.

En alttaki ters L harfine benzeyen, ayak parmakları üstünde kol uzaklığında dalı olan ağaç diğerlerine göre daha uzun. Dalları boyunduruk renginde ve kabuklu damarlar gibi uzanıyor.

Bu akşam Cadılar Bayramı olmasına rağmen sokaklarda minik perilerin, goblinlerin ve cadıların dolaşmamasının, şeker almak için kapıları çalmamasının sorumlusu bu ağaç. Büyük bir çiçek buketi yığını ağacın gövdesine yaslanmış durumda; LÜTFEN GEÇMEYİNİZ yazılı polis bandı çevresini sarıyor; rüzgârda, düzgünce bağlanmamış bir doğum günü hediyesi gibi bir oraya bir buraya sallanıyor –kardeşimin muhtemelen burun çevireceği bir doğum günü hediyesi gibi–.

Olağanüstü Mankafa'nın çağrılmadığı ama gelip içine edeceği bir doğum günü partisi daha.

Rehber "*Jack-o'-lantern*" diyor sesini yükselterek, "*Bataklık ışıkları* ya da ceset mumu, bataklıkların üstünde ya da alacakaranlıkta uzaktan görünen ürkünç ışıklardır. 'Gece gözcüsü' ya da 'Fenerli Adam' anlamına gelir, karanlıkta sağ kalmanın öyküsüdür."

Esnememi tutuyorum. Küçücük bir ışığın kilometrelerce yansıdığı bu öyküyü zaten biliyorum. Kulaktan kulağa aktarılan bütün hikâyelerde olduğu gibi bunun da

pek çok versiyonu var ama Jack adında –*başka bir* Jack- bir gezginin, seyahatlerinden birinde Şeytan'ı oyun ya tuzakla kandırıp, en sonunda onun tüm güçlerini almasıyla ilgili.

"Onu serbest bırakmak için Jack, Şeytan'a ruhunu asla almamasını şart koştu." Rehber elini kalbinin üstüne koyuyor. "Ve böylece yıllar sonra Jack öldüğünde kendini kapana kısılmış buluyor. Şeytan'ın daha önceden olduğu gibi o da aciz bir durumda. Tanrı'nın Cenneti'ne gidemeyecek kadar günah işlemiş ama Şeytan'ın Cehennemi'nden de men edilmiş olan Jack karanlıkta kaybolur..."

Sonra Şeytan dalga geçercesine ona cehennem alevlerinden bir köz atar –bunu *biliyorum*– hiç sönmeyecek olan bir köz –*vesaire, vesaire*– ve Jack'e, Araf'ta yol göstersin diye bu közü, içini oyduğu bir turpun içine koyar ve eğreti bir fener yapar.

Hiç bulamayacağı ebedi istirahat yerine doğru ona rehberlik etsin diye.

"'Fenerin Jack'i' Tanrı'ya karşı işlenmiş affedilmez günahların bir hikâyesidir." Ezberlediği sözleri ağzımla söylermiş gibi yapıp, onu taklit ediyorum. "Ceza ve lanetten olduğu kadar, bağışlanma ve kefaretten de muaf olmak Araf'ın karanlığında Şeytan'ın ışığının rehberliğinde geçmek demektir."

Bu his, *nasıl bir his olduğunu anlayabiliyorum*, şehirdeki en kötü gece kulübünden çevrilmek gibi bir şey.

Elindekinin kıymetini bilemeyen israfçı herif, en sonunda *Cehennem'e* bile girememiş. Bütün uğraşı sonunda da elinde ışıldayan bir turpla kalakalmış.

Ne. B*ktan. Bir. İş.

"Çok uzaklaşmayın" diyor Jack, içindeki Hammer Horror aktörü can çekişirken. "Ama *fazla da* yakınlaşmayın." Cinayet yağmurluğunun arkasına gömülüyor.

Çok yüksek bir *Klik* sesi ve tiz bir gürültü duyuluyor. Jack'in mantosundan çizgi film sincap sesi yükselince gruptaki insanların yüzünde bir hayret beliriyor.

"Bir dakika." Bir şey çıkarıyor, siyah kutuya benzeyen ama daha çok seyahat boyunda gibi olan bir şey çıkartıyor.

Sırıtan balkabağı fenerinin yanına getirip, tarih öncesinde kalmış kasetçalara *bir kere* vuruyor; kardeşim el telsizin kablosunu elektrik prizinin içine sokamayacağıma iddia girdiği zaman annemle babamın ona vurduğu gibi. İkinci kere vuruyor –elimde patlayıp, evin ışıklarını patlatıp, sigorta kutusunu yaktığı için–.

Üçüncü kere vuruyor –prizlerin üstünde bıraktığı siyah leke için, sonsuza kadar odasında kalma cezası veriliyor ve bir de dayaktan yanmış bir kız–, ağzıma bir tane daha kestane atıyorum.

"O küçük mumlar sanki balkabağı pişiyormuş gibi kokutuyor." Jack, başıyla evleri göstererek kendine zaman kazanmaya çalışıyor. "Küçük mumlar en çok parlayan mumlar olabilir ama en az onlar dayanır."

Konuşurken, parmaklarıyla hurdaya çıkmış kasetçaların her tarafına dokunuyor, "Ama kabakları en çok korkutucu yapan da bu mumlardır."

Kardeşim mumları her zaman iki tarafından da yakardı –bilinmeyen zamanlardan beri niyeti kötüdür– ve sonunda Jack doğru düğmeye basmayı beceriyor ve kendi anlatımına arka plan müziği olarak enstrümantal bir şarkı eşlik ediyor.

"Vay be" diyor HortlakKız, ifadeden tümüyle arınmış bir suratla. Cızırtılı organ müziğinin tarihi geçmiş melodilerine ve vasat yükselmelerine burnun kıvırarak *"Çok dandik"* diyor.

Turistler her zaman numaralara, bayağı şeylere bayılır. Tur başlangıçları sizin sinirlerinizi zıplatsa da, eğer bir

numara yapıştırıverirseniz yabancılar sizi hiç bilmedikleri yerlere kadar takip eder. Yağmur daha tebeşir izlerini silmeden ya da cenaze çelenkleri daha çürümeden, kapınızda size grotesk anlar yaşatmak isteyen bir dolu dinlence ve turizm cin fikirlisini bulursunuz.

Ölümünden çok sonra bile, Karındeşen Jack'in 1888 yılında birkaç hayat kadınını parçalara ayırdığı Whitechapel'deki parke taşlı sokaklar gibi favori yerleri ziyaret edebilirsiniz. Ya da insanda klostrofobik hisler yaratan, 1997'de Prenses Diana'nın şoförünün kullandığı Mercedes Benz'de öldüğü Paris'teki Pont de l'Alma tünelini. Ya da 1993'te oyuncu ve genç kızların sevgilisi River Phoenix'in Cadılar Bayramı'nın sabahında aşırı dozdan öldüğü Los Angels'taki çok kıyak The Viper Room barının dışını.

Bir niş pazarını beslediği sürece ölümden çıkar sağlamak sayılmıyor.

"Bu gece *keşfedelim*." Jack bize dönüp, sıkılı dişlerinin arkasından gülümsüyor, kayıp gitmek üzere olan performansını onarmaya çalışıyor. "*Ve zevk alalım*" –çekingen adımlarla kasabanın karanlığına doğru gidiyor, arka planda ucuz, ürkünç müziği var– "Echmond'ın hayaletlerini..."

"Echmond'a!" diyor BeterKurt, makyajı yüzünden akıyor, gözleri ampul kadar açılmış, enerjisi tavan seviyede yakından geçen köpek dolaştırıcılarının köpeklerini korkutup havlamalarına neden oluyor. Yanından geçen turistlere elma birasını çalkalıyor ve üzerine bir sürü "Nasıl yani?!" bakışı çekiyor.

Hayalet turu gibi hastalıklı meraklardan doğan turist turlarında olay, başkalarının ilgisini çekmeden silikleşmektir. Hiç kimse ilgilenmeden. Cenaze gözlüklerini takmış günü birlikçilerin *asıl* ilgilendiği budur: O kişinin nerede öldüğü, nasıl öldüğü, her şeyin nerede yanlış gittiği; bunları arka planlarla giydirmeniz için, beklentiyi

yükseltip, istediklerini vermeniz için gözünüzün içine bakarlar.

Cadılar Bayramı'nda fazla duygusal turist grupları Fareli Köyün Kavalcısı'nı takip eder gibidir.

"Ve hayaletlere!" BeterKurt tekrardan kadeh kaldırıyor, teneke kutuyu elinde sıkarken boynum ıslanıyor ama Jack fırça çekmek için daha arkasını dönemeden BeterKurt, yana kayarak, itiştirerek, öndekilerin ayaklarına vurarak çoktan çekip gitmiş oluyor.

Daha şimdiden çim parkının üstünde tek başına gidiyor. Yakasını yukarı kaldırmış, Jack'in fenerinden uzaklaşırken giysisinin dikey çizgileri buharlaşıyor.

Tamamen gözden kaybolmadan hemen önce, nefesi kafasının üstünde ısınmış hava bulutu, tenekeyi karanlığa doğru fırlatıyor.

"*Ucube*" diyor HortlakKız ve grupta geri zekâlıca bir kıkırdamaya neden oluyor. Ben gözlerimi yuvarlayıp bir tane daha kestane atıyorum ağzıma.

Jack "Haydi, bir kez daha çabalayalım" diyor, bana işkence etmek için rutin turunu tekrar diriltmeye çalışıyor – ama ben dikkat edemiyorum ve *vesaire, vesaire* kendimden geçmeye başlıyorum.

Şimdiden etrafıma bakınmaya başlıyorum; neredeyim, kiminleyim, tembel olduğumdan filan değil. Sürekli dikkati dağınık olan kişi kardeşimdir. O kadar kötü bir yalancıdır ki, beni bir parkta salıncakta sallarken, salıncakla 360° dönmek için meydan okudu, endişelenmemem gerektiğini çünkü yerçekimiyle, bilimin beni koruyacağını söyledi bana. Çünkü önceden çok kere duymuştum:

Ölüm.

Hayalet turu katılımcılarına göz gezdirirken, aklımdan çok fazla delice senaryo, çok fazla yöntem, çok fazla fiyakalı isim geçiriyorum, mesela: *Köpüren köpek dişetleri...*

saldırgan köpek dolaştırıcısı severken ısırdı... hidrofobik kuduz... vesaire vesaire...

Önceden prova edilmiş tur anekdotuyla, kasabada yeni yaşanan ölümler arasındaki gergin ip belirginsizleşiyor. Eski ve yeni. Bu yüzden neyin ne olduğunu, hangi ölümün kimin olduğunu karıştırıyorum. Ve nasıl öğrendiğimi. Ve hangi kasabada olduğumu. Etrafımdaki gruba bakarken, olumlu düşünme uyguluyorum: *Öldürülmüş CanavarOğlan... kıskanç HortlakKız...* mağdur kaynaklı polis cinayeti... vesaire, vesaire...

Her şeyin ters gittiği tur ya da trajedi hikâyeleri uyduruyorum zihnimde: *H*ınca hınç dolu turist otobüsü... buz tutmuş otoban... çoklu şerit kazası... *vesaire, vesaire...*

Zihnimden hastalıklı şeyleri engellemeli ve buraya nasıl geldiğimi kendime hatırlatmalıyım. Bütün hayalet turlarının sonuna kadar dayanmak zorundayım ki Jack gibi tur rehberlerini kardeşim *Harika Beyinsiz*'le ilgili, dedikodular anlattırabileyim –tam olarak ölü olmayan kardeşimle ilgili–.

Tam olarak değil.

İkiye-kesilmiş, kazığa-oturtulmuş, boğulmuş-sihirbaz-yardımcısı gibi.

Harika Sarsak ya da *Muhteşem Mankafa*'ya benzer lakapları olan sihirbazlar gibi. Şu gibi hokus pokus numaralarında uzmanlaşan: ... şaşırtıcı havari numarası... dayanıklı tahta haç... *umumi çarmıha germe... vesaire, vesaire, vesaire...*

Kendimi sanki tatile çıkmışım gibi hissedebilmek için kışın daha sıcak geçmesini umarak yürüdüğüm bunun gibi bir düzine turdan gelme alışkanlıkla kendimi dışarıya kapatıyorum ve Echmond'ın karanlığına doğru ilerleyen diğerleriyle Jack'i ve fenerinin balrengi ışıltısını takip ediyorum.

Körlemesine, tıpkı yaban sıçanları gibi.

* * *

Bağımlılık yaratan bilgisayar oyununun ve çok bilinen ama yanlış olan mitten önce yaban sıçanları ironik bir şekilde hayatta kalma içgüdüsüyle kendilerini öldürdükleri bir ün kazanmışlardı.

Popülasyonları patlama noktasına vardığında, aşırı yoğunlaşmada bir dönüm noktası olduğunda, yüzlerce ve hatta binlerce kürklü Indiana Jones'lar barınak ve besin bulmak için göç eder; her yönü ve kıyı boyunu araştırmaya başlar, ölüm ve intihar isteğiyle dolu olarak değil yaşam ve iyimserlikle dolu olarak.

Umutla dolu olarak.

Norveç'teki yaban sıçanları o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde çoğalır ki, her dört yılda bir popülasyonları aşırı nüfus yoğunluğundan, soylarının tükenmesine yaklaşır ve kimse bunun neden böyle olduğuna akıl sır erdiremez.

Her dört yılda bir Yaban Sıçanlarının Ölüm Artık Yılı'dır.

"*... Vasilik hakkı olmayan baba... uçurumun kenarına park edilmiş araba... kıyıda boğulma... vesaire, vesaire...*" Jack belki tekdüze bir sesle bunları anlatıyordur şimdi. Emin değilim, hâlâ arada bir kasetçalara bir tane geçiriyor. Bizi yerleşim bölgelerine doğru götürüyor, HOŞ GELDİNİZ yazan paspasların yanında lobotomi yapılmış balkabağı fenerlerinin ışıldadığı evlerin önünden geçiriyor; balkabaklarının içindeki mumların, balkabağının gülümsemesini eriterek grotesk, acayip şekillere sokuyor, tuğla duvarların üzerine ışığı düşürüyor. Muhtemelen sıkıcı bir şeyler anlatıyordur "*... İçkiyi aniden bırakan bir alkolik... meclis apartmanlarının üst katı... pencereden fırlatılma... vesaire, vesaire, vesaire...*"

Eğer herkes bir köprüden veya uçurumdan atlarsa, sen de peşlerinden atlar mısın?

Yoksa ilk yaban sıçanı olmayı mı tercih edersin? Her şeyi başlatan kötü şöhretli şehit olmayı tercih edersin? Çünkü elastik halatla tutturduğum tur notlarımın arasında, intiharın tehlikeli bir popüler zaman geçirme uğraşı olduğu yazılı: Birleşik Krallıktaki ergen ölümlerinin bir numaralı sebebi.

Britanya'daki en büyük uçurum olan Beachy Head'te, yılda yaklaşık yirmi kişi aşağı atlıyor. Aynı rakam Avustralya'daki Watson Körfezi'ndeki The Gap için de geçerli.

İki binli yılların sonlarına doğru, Wales'teki küçük bir kasaba olan Bridgen'de iki yıldan çok az fazla bir süre içinde yirmi beş genç intihar etti, yılda üç olan normal oranın biraz üstünde kalıyordu.

Çoğunluğu kendini asarak öldürmüştü.

Ve içlerinden çoğu birbirini tanıyordu.

Ortaokul boyunca benim davet edilip kardeşimin edilmediği bir sürü parti oldu. Doğum günü partisi sahipleri onu çağırmaktansa partiyi tümden iptal etmeyi tercih ederdi. Liseye geldiğinde giyimine dikkat etmek ya da kızlarla konuşmak onun için o kadar dert olmadı ama popülerliği asıl sonrasında başladı. Bugünlerde, Şahane *Antisosyetik*, gayet de antisosyal networkçü oldu.

Artık hiçbir partiyi kaçırmayan o oldu.

"*... üstüne gidilen bir travesti... çatı katına atılan ilmik... boğulma... vesaire, vesaire...*" Jack, elinde yanan kabağıyla bizi karanlık sokak aralarına, tehlikeli tuzaklara doğru çekerken grubu bu şekilde rahatsız ediyor muhtemelen. Önümüzdekilerin gölgeleri bize, bizim gölgemiz arkamızdakilere düşerken ve onun arkasında bir zombi çetesi gibi yalpalaya yalpalaya giderken, Jack belki de bizi kışkırtıyordur: "*... Yatak odası hakkı iadesi... endüstriyel böcek ilacı... zehirlenme... vesaire, vesaire...*"

Yine de bu intihar grupları yeni bir şey değil. Aslında Goethe'nin *Genç Werther'in Acıları*'ndaki Werther'in mo-

dern uyarlamasından başka bir şey değiller; başarısız "kahraman", karşılıksız aşk acısı çeken Werther tabancayla kendini öldürür. Ama intihar etmesi, aşktan dayak yiyen diğer ezikler için o kadar toplumsal zorunluluk haline gelir ki, o dönemde iki yüz kadar genç erkek aynı şekilde canına kıymıştır.

Kurgu *değil*.

Gerçekten.

O kadar ki, basılmasından kısa bir sonra kitap yasaklanmış –taklit intiharın ilk örneklerinden biri–. Werther etkisi adı böyle gelmiş ve hatta genç erkekler *Werther Fieber* –Werther Ateşi– modasıyla Goethe'nin "kahraman"ı gibi giyinmeye başlamış.

O zamanki melankoli modasının şimdi HortlakKız'la CanavarOğlan'ın taklit ettiği tarzda görebiliriz: Siyah göz kalemi, dar kot pantolon, bakımlı saçlar, aşk yüzünden darbe almaktan panda gözüne benzeyen gözler, belki de biraz anlaşılmamışlık, ilgi arayışı ve bir çıkış isteği, Werther gibi.

Moda satar ama ölüm daha da çok satar.

Napoleon bile çocuklara özenmiş bu konuda. Genç Bonaparte savaş kampanyaları için yazı yazarken Goethevari bir üslupla monologlar yazardı. Zamanının modası Werther pantolonunun arka cebine *Acılar*'ı koyup dolaşırdı.

Avrupa'yı fethetmeye çalışırken, bir kız gibi giyinmek.

"*... Kız okulu... vücutsal dismorfik bozukluk... kendini aç bırakarak öldürmek... vesaire, vesaire...*" gibi şeyler geveliyor Jack muhtemelen, çevremizdeki binalar gittikçe seyrekleşirken. Asfalt kendini toprak yola bıraktı, uzun otlar tuğla duvarlardan daha fazla görülüyor ve muhtemelen o car car konuşuyor: "*... işçiye artık gereksinim olmamasından dolayı işten çıkarılma... tren durağı... trenle kafayı kesme... vesaire, vesaire...*"

1940'lı yılların sonunda Amerika'da ilk sayfada yayımlanan bir intihar haberinin hemen sonrasında elli civarında kişi kendini öldürürmüş. Eşzamanlı olarak araba kazasından kaynaklanan ölümlerin sayısı da aniden artarmış. Araba kazasında intihar olduğu ispatlanmamış ölümler Amerikan gazeteciliğinde bir moda haline gelmiş, yirmi yıl kadar sonra bu kazaları önlemek için yeni etik kurallar uygulamaya geçirilene kadar. Aynı zamanda bundan dolayı kendini öldürmenin tanıtımının yapılması yasak. Uydunuzda neden bir İntihar Kanalı yok sanıyorsunuz –en azından şimdilik–. Muhtemelen. Yakında; *Bitiş Realitesi* kanalı.

Sonra Amerika, San Francisco'daki Golden Gate Köprüsü'nden sanki kurulmuş gibi her iki haftada bir kişi atlayıp ölüyor.

Fuji Dağı'nın eteklerindeki Aokigahara Ormanı'nda sadece 2012 yılında yetmiş iki intihar gerçekleşti.

Japonya'nın geri kalanında polis 2003'ten sonra kayıt tutmaya başladığından beri internet ya da grup intiharları üç katına çıktı.

Başka bir ılık, lastiğimsi kestaneyi daha ucundan kemiriyorum. Bütün bu bilgiler kardeşimi *Mükemmel Mankafa*'yı takip ettiğim tur notlarımda kataloglanmış halde duruyor. Bu geceden önceki hayalet turu, Brichford'a yakın bir yerde ambulans çağrısı yapıldı, şimdiye kadar on dört ergen kendini deniz iskelesinden aşağıya atıp boğulmuş. Bunların bütün nedeni ise kulaklarına yeni bir şehir efsanesinin, yeni bir eşek şakası mitinin çalınmış olması. Heyecanını tadıp, bir şey olmadan sıyrılabileceklerini sandıkları bir tür yeni boğulma oyunu daha.

Bir oyun ve ilgi çekebilmek için sahte yakarışlar kartopu gibi arttı ve en sonunda Brichford'daki bir kurbandan diğerine virüs gibi yayıldı. Her kazazede aynı zamanda bunu ilk kez yapan ama bir şekilde *sağ kalan, Fantastik*

Sümük Kafalı'yla ilgili bir şeyler duydu. Belki de bu yüzden o çocuklar için bu yaptıkları zararsız bir oyundan başka bir şey değildi. Daha fazla yok sayılmamak, görmezlikten gelinmemek ve başkalarından ilgi görmek için güvenli bir yol.

Ama yaptıklarının kalıcı sonuçlarının olmayacağını düşünmek naiflikti. Sonuçları ölümcül oldu.

Gölgemden çıkmak için bela çıkarmada usta olmayı bir yol olarak gören kardeşim, o ve onun bu bir sürü kurbanı, aslında niyetleri o kadar da farklı değil.

Ama bu çıkış yöntemleri öncekileri andırdığı zaman, hayalet turundaki profesyoneller gazete yazılarıyla dosya oluşturup buna *taklit intiharları* diyor. Werther etkisi.

Bu taklit intiharlar sürekli birikerek hızlı bir kelebek etkisiyle birbirini tetikliyor, birbirine çarparak düşen domino taşları gibi, buna da *intihar kümesi* deniliyor.

Sürekli tekrarlanan küme lokasyonu, buna da *popüler intihar yeri* deniyor ve isterse bu yaban sıçanlarının yoğun popülasyon artışından neredeyse soy tükenmesine düşmesi olsun, isterse de genç erkeklerin Werther'i, Kurt Cobain gibi putlaştırıp, kurulmuş gibi kendilerini köprülerden atmaları olsun ortaya çıkıp sonra da kaybolan çeşitli model ve trendler var.

Sonra başka bir yerde ortaya çıkan.

Sonra tekrar başka bir yerde ortaya çıkan.

"*... savaş mültecisi... vize reddi... kendini herkesin içinde kurban etme... vesaire, vesaire...*" Ben başka bir sıcaklığını yitirmiş olan kestane daha ağzıma atarken, bizi çürüyen çiftliklerden ve sadece iskeletleri kalmış yapıların önünden geçirerek tepeliklere götüren Jack muhtemelen bu şekilde sıralıyordur. Dikenli çitlerin ve fenerin turuncu ışığıyla parıldayan ısırgan otlarının önünden geçerken muhtemel grubu canından bezdiriyor: "*... Ergen*

siniri... tıraş makinesinin bıçakları... kan akıtma... vesaire, vesaire..."

Popüler modeller, Echmond'da olduğu gibi başka bir yerde tekrar ortaya çıkıyor ve geçen hafta gibi kısa bir süre önce: Kutsanmışların Gecesi'nde bir gecelik bu düzenbazlık için toplaştığımız 9 Hayattan 8'i Birahanesi. Çim parkın karşısındaki gövdesi o boyalı ağaç.

Ters L harfine benzeyen *The Echmond Guardian* gazetesinde "Adam asmaca ağacı" olmakla suçlanan ağaç: Dikkatsizlikle verilen cevapların bir kiriş parçası çizilmesine neden olan kelime oyunundaki gibi.

Şimdiye kadar beş gencin –her nasılsa hepsi bir öncekini tanıyor– yat halatını dalından geçirip boğazına sardıkları ağaç.

Sonra da kendilerini en alçaktaki daldan sarkıttıkları ağaç.

Ve kimse bunun nedenini bilmiyor.

Altına konan çiçek buketlerinin üstüne polis şeridi rüzgârda sallanıyor. Echmond hırdavatçısı ve konfeksiyon dükkânı halat, çarşaf, perde almak isteyenlere yaş sınırı koymak zorunda kaldı.

Bütün yaz boyunca HortlakKızlar için zulaya içki atmak, ağır iş halatı almaktan çok daha kolaydı.

Ama eğer ağacın altındaki cenaze çelenkleri üstündeki isimler bir gece gün daha bekleyebilseydi, bir gececik daha, sabaha kendilerini daha farklı hissederek uyanacaklardı.

Daha mutlu.

Bu turlardan biriktirdiğim ilmik kalınlığındaki bu notlar, kardeşim *Süper MezarTaşıYalayıcısı* yüzünden, onların kaybını kendi kaybım addettim.

Benimle taşıdığım en ağır şey, bu vicdan yolculuğunun ağırlığı.

Anne babaların çocuklarını minik şeytan, vampir ve sihirbaz şeklinde Echmond'ın sokaklarında şeker mi şaka mı oynamaya göndermemesinin nedeni o ve Werther etkisi. Bırakın ergen hayalet, hortlak ve zombi olarak birbirlerinin peşine versinler, ağlamak yerine *Boo* desinler.

"... İlerlemiş artrit... yanlışlıkla aşırı doz ağrı kesici alımı... şiddetli böbrek yetmezliği... vesaire, vesaire..." Neredeyse koyu karanlıkta ayaklarım soğuktan hissizleşmiş bir şekilde onun yanında güçlükle yürürken Jack muhtemelen bu şekilde konuşup duruyor. Adım attıkça gelen vıcık vıcık ses ve yerde çürüyen yaprakların rutubetli kokusu ve toprak altta gerçekten bir zemin olduğunun yegâne kanıtları. Ayakkabılarım mahvolurken ve kot pantolonum lekelenirken, Jack belki de kafa ütülüyor: "... *Tedavisi mümkün olmayan bağırsak kanseri... hurdaya çıkmış barbekü... karbon monoksit ötenazisi... vesaire, vesaire, vesaire...*"

İkonik Werther etkisi olmaksızın bile kardeşim bugünlerde kendini rock star, Kişilik Kültü olarak görüyor.

Varoluşsal popülerlik yarışmasının lideri *Olağanüstü Düşük Kapasiteli* herkesin o olmak için ölüp bittiğini sanıyor –*gerçekten* ölüp bittiğini çünkü bu yaban sıçanı ruleti onun *eğlence* anlayışı–.

Ama sürekli kısa molalarla seyahat etmek, sonsuza kadar günü birlikçi olmak, ebediyete kadar daimi turist olarak onu kovalamak benim eğlence anlayışım değil. Çünkü bu iş bir turizm acentesine gidip, bir broşür almak kadar basit bir şey değil. Zevksizlik olsun olmasın intiharı teşvik etmek yasal değil –etik, ahlak, gazetecilik prensipleri *vesaire, vesaire*– bu yüzden yerel turist panoları bir işinize yaramaz.

Brichford ya da Echmond gibi bazı küçük kasabalarda turist panosu bile yok.

Ama küme oluşabilecek kadar küçük olan her sefil kasabanın kaçınılmaz olarak bir hayalet turu var. Kasaba halkının halı altına süpürdüğü ve kimsenin konuşmak istemediği sırlar ve iskeletlerle ilgili ürkünç bir kasaba turu mutlaka var.

Benim dışımda, bir taşradan bir taşraya; bir şehirden bir şehre sürüklenen kırmızı fosforlu kalemim yerel gazetedeki ipuçlarını daire içine alıyor. Ön sayfaya yakın olan şüpheli ölümlerin mürekkepli hikâyelerinin arkasında hayalet turları var. Medyum ve ev temizliği ilanlarının arasına sıkıştırılmış, bir posta pulundan daha küçük olan ilanlar var.

Yas tutan ailelerden. Kasaba değiştiren ailelerden. Her şeye yeniden başlamak isteyen ailelerden.

"*... Doğum sonrası depresyon... elektrikli alet... küveti doldurup elektrik verme... vesaire, vesaire...*" Parlayan buz tutmuş tarlaların yanından geçerken Jack muhtemelen böyle dırıltılar ediyor. Kulaklarıma soğuktan iğneler batıyor. Tekrar balkabağı fenerlerle döşenmiş yerleşim bölgelerine varıyoruz. Burnum hissizleşti ve akıtıyor; balkabakları şekilsiz gülümsemeleri dışarı çıkmış pis pis sırıtıyor, "*.. Reddedilen* âşık... *Av tüfeği... ağır kurşun yaralanması... vesaire, vesaire...*"

Ölüm yeraltında daha çok yaşar. Gazeteye ölüm ilanları verilir ve zaman geçtikçe unutulur ama bu ilanları gazeteye koyan başarısız olmuş aktörlerden öğrendiğim onların yerel folklorun adı anılmayan kahramanları olmaları.

Karanlıkta yol gösteren ışığım Jack gibi, tur anlatımlarını zenginleştirmek için ürkünç gerçekleri kronik olarak sıralayan ve ezberden söyleyen yiğit Kavalcılar, yıllarca süren amatör tiyatro deneyimlerini heba edip, sahne ışıkları ve izleyicinin –*realite* televizyondaki gibi– özsaygı sorunlarını halledebileceğini düşünür.

Erkek kardeşim ve Jack, aslında birbirlerinden o kadar da farklı değil.

Fosforlu kalemin izi solsa da, gazete parçası ufalansa da ondan çok uzakta olmadığı biliyorum.

Bu intihar turizminde, bu zarar kontrol görevinde, onun her zaman bir adım gerisinde, bir sonraki taklidi yaratmasını engelleyecek kadar bilgiyi dünün hayaletlerinin peşinden koşturarak almaya çalışıyorum. Başka bir kümeyi daha tetiklemesin diye. Başka bir kasabayı mahvedecek bir yerlerde başka bir intihar noktası oluşturmasın diye.

Salak dar kotlar giyen *Görkemli Avanak* kadın gibi duruyor.

Ve başka bir tane daha soğuk kestaneyi ağzıma atıyorum.

Kardeşimi en son görüşüm, hiçbir zaman gitmediğimiz üniversiteden önceki boş yıldı. Bahçedeki eski tahterevallide birbirimize bakarak otururken, bana benden nefret etmediğini söyledi.

Dolu silindir spor çantası çimenlerin üstünde duruyordu. Elindeki Cadılar Bayramı'nda balkabağı fenerinden kalma yara izini kaldırdı. Aynı yara ben de eriyen telsizlerden kısa çizgi olarak kalmıştı.

Ayna yansıması gibiydik, kafalarımızın arkasındaki yaralar gibi; benimki onun bana salıncaklardan sallanırken atlama iddiası yüzünden, onunki benim ona tahterevallinin ucundan ters atlama iddiam yüzünden.

İkiziz, artık yıldaki 29 Şubat doğum günlerimiz gibi.

"Sadece bunun benim olmasını isterdim" diyor, yukarı kaldırdığı elini yumruk yaparak.

Gölgemde yaşamaktan canına tak etmişti, şimdi ise onun gölgesinde yaşayan benim. Eğer buna yaşamak denirse: En nihai günü birlik gezinin ölmek olduğu ve en güzel beş yıldızlı paketin ölüm olduğu bu sapkın yol yol-

culuğunda günlerimi sıradan balkabağı pastaları tıkınmakla geçiriyorum.

Her zaman küpüne zarar keskin sirke olan kardeşim eskiden çocukların kollarına ölü gibi hissizleşinceye kadar yumruk atardı. Şimdi ise bu *Müthiş Denyo* gemiyi bırakıp başka bir kümeye sonra başka bir kümeye sıçrarken arkasında ölü bedenler bırakıyor.

Bir sonraki popüler yerde eski numaralarını tekrarlıyor.

Kendini ilk müstesna, lokomotif, İstisna Taklit mevkilerine yükseltiyor.

Tam o sıradan aniden tökezleyerek durdum, takıldım ve öndekilerin ayaklarına tekme atmış oldum.

HortlakKız haşlamak için arkasını döndü: "Dikkat etsene" dedi.

Şimdi yine ayaklarımız çamurdan sertleşmis, ellerimiz soğuktan tutmaz olmuş bir halde 9 Hayattan 8'i Birahanesi'nin önünde neredeyse tam bir çember olduk tekrar. Ben daha cevap veremeden Jack beni bölüp, herkese geldiği için teşekkür ettiği söylüyor.

Hediyeliklerden bahsedince gözlerimi ta yuvalarına kadar yuvarlıyorum. Sonra da "Son bir şey isteyen var mı?" diye soruyor.

Elimi yukarı doğru fırlatıyorum –sanki tekrardan okula dönmüşüm de, kardeşimi ezerek öğretmenin ilgisini üzerime toplamaya çalışıyormuşum gibi. Birbirimizin ilk kazası olmak için savaştığımız zamanlardaki gibi.

Birbirimizin İlk Hastası olabilmek için çok uğraşıyorduk.

İlk ölen yaban sıçanı olabilmek için yırtınıyorduk.

"Evet, var" diyorum ve çim parkındaki etrafı kordonlarla çevrili ağacı göstererek, "İlk kurban hakkında ne biliyorsunuz?" diye soruyorum.

Tur grubu sessizce suratını asıyor, kötü adam benmişim gibi bana başlarını sallıyorlar.

Jack benim bakışımı yakalıyor, benimkini arayan gözbebekleri daralıyor. Tur rehberleri rotalarını etkileyen en son taklit, küme ya da popüler yer sorulduğunda her zaman bir havalara giriyor. Benim kullandığım modus operandi *vesaire, vesaire* kısmını otopilota alarak yürüyüp, Sorular ve Cevaplar bölümünü beklemek ve bana güceneceklerini ve özel ilgimle ilgili polise bir laf etmeyeceklerini ummak.

9 Hayattan 8'i Birahanesi'ne bakarken –tabelasındaki dövülmüş kedi resmine de– *o* kedinin başına nelerin geldiğini çok iyi biliyoruz.

Schrödinger'in kedisine *de*.

Ağzıma bir kestane daha atıp "Peki ya bir kestane verirsem?" diye harekete geçiyorum buruşmuş paketi suratına doğru sallıyorum.

Jack, bana eski bir dostummuş gibi bakıyor. Borç para isteyen eski bir dost gibi. "Bir kestaneye bile söylemem."

Birlikte büyürken, çoğu çocuk kardeşimin adını hatırlaması için bütün alfabeyi ezberden geçmesi gerekirdi. Ebeveynlerimizin ve öğretmenlerimizin gözünde iki uçlu *seppuku* kılıcı gibiydik: Benim hediye gibi olan varlığım övülür ve benim için şükredilir; onun görünmez varlığı için karalar bağlanır ve o görmezlikten gelinirdi. Herhangi bir yeteneği halı altına süpürülür; bütün başarıları bir kutuya kaldırılırdı.

Kopenhag tabutu gibi kilitlenirdi.

Eğer tek bir şey öğrendiysem o da, herkesin yaptığı bir trendin tersine yüzmenin imkânsız olması.

Werther gibi taklitleri sonlandırmanın.

"Rekabet mi?" Jack üzerime doğru beylenerek yürüdü, siyah müzik oynatıcısının kapağını kapadı, gözbebekleri fenerin turuncu ışığıyla tutuşuyordu. "Saçmalığa gel. Ürün benim, benzersiz numara benim."

Ya bunların hepsi önceden gerçekleşen karmaysa? Ben ve erkek kardeşim, bir bozuk paranın iki farklı yüzüyüz. Birbirimizin içine geçmişiz. Bu hayatta işlenen günahlar –çıkarılan belalar, yaşatılan acılar– bize dadanmak için dönüyor.

Bizi hapsetmek için. İlginç bir Grimm Kardeşler masalı oynanıyor, Tanrı tarafından lanetliyor ya da cezalandırılıyoruz.

Jack, beni öpecek kadar yakın bir mesafeye geliyor eğilerek ve fısıldıyor: "Bir hediyelik alırsan belki de bir şeyler hatırlarım."

"Bilmek için uğrunda öleceğin bir şeyler." Zavallıca bir pandomimle burnuna dokunup, göz kırparken Jack'in leş gibi kokusu burnuma geliyor, bacağımda cinayet yağmurluğunun deri yüzeyini hissedebiliyorum.

Ama ya bu günahın, musibetin, cezanın bir *yetenek* olduğu ortaya çıkarsa ve bu da *hiç* ölmemekse? Muhtemelen ödünüz bokunuza karışır ve muhtemelen bir kasetçalarsınız, ucuz, ürkünç müziklerle dolu bir kasetçalarsınız.

"Ses çıkarmamak için *adam öldürebileceğin* bir şey" diyor ve çatlamış dudaklarının üstüne sus manasında işaretparmağını götürüyor.

"Senin sevgili kardeşin hakkında bir şey" sesi gittikçe kısılıyor, grubu da yanında götürerek seke seke geri gidiyor.

Dişlerim ağrıdan acıyana kadar artık çiğnemeyi bıraktığımı fark edemedim.

Çenemin aşağı düştüğünü ve ağzımın Echmond'ın soğuk Cadılar Bayramı gecesine doğru tamamen açık durduğunu fark edemedim.

9 Hayatın 8'i Birahanesi'nin kehribarımsı güvenliğine doğru Jack'i izlerken, işte şimdi gerçekten dikkatimi vermeye başladım tura.

Ve başka bir tane plastiğe dönmüş kestane daha atıyorum ağzıma.

Kardeşimle paylaştığımız bu *yeteneği* kavrayabilmek için on defa havaya atılan bir bozukluğu düşünün. Ve *her* atışta yazı geliyor. Arka arkaya on defa yazıyı tutturmak dokuz saatlik uğraşma ister –bu belirsizliği anlamaya çalışmakla geçirilen bir gün–. Ama her atışta ayrıca zaman da iki dala ayrılır ve kendini iki yol arasında böler; paranın tura geldiğinden haberdar olmadığınız alternatif bir sonuç, yaşam ya da bir evren oluşur.

Çünkü hayatınız boyunca bilip bilebileceğiniz tek şey yazıdır ve yazı *hiçbir zaman* kaybetmez.

"Hediyelik eşyanızı buradan alın!" Jack yağmurluğunu hızlıca açıyor, astar düzinelerce kasetin balrengi ışıltısıyla dolup taşıyor ve ses çıkarıyor. "Açıklamalı hayalet turu kasetleriniz buradan alın!" diye sesini iyice yükseltiyor.

Bir kere şunun ayırdını düzgün yapalım: Ben hayalet filan değilim, ölü insanlar filan da gördüğüm yok.

Bozukluğu sadece dokuz saat yerine bütün hayatınız boyunca attığınızı düşünün. Sonuçlar ise yazıyla tura değil de, şansla ilgili tehlikeli oyunlar; elinizdeki damarlara bıçak saplamak ya da elektrik prizine elinizi sokmak gibi ölüm kalım meseleleriyle ilgili kararlar olsun.

Yarı yarıya kurtulma şansınızın olduğu senaryolar – tahterevalliden aşağı takla atarak atlamak ya da salıncaklardan sıçrayıp kafa üstü yere çakılmak ve bayağı bir illüzyonist gibi kazara kendi canına kıymak –*Harikulade Boksuratlı* gibi–. Hayatta kalamadığınız her olay için, olanaksız bir şekilde hayatta kalabildiğiniz bir sürü alternatif yaşam var.

Bir ağacın dalları gibi –ters "L" harfine benzeyen bir ağacın dalları gibi–, her dalda bir sonuç başka sonuçlara ayrılıp kabuklu damarlar ormanı oluşturuyor. Tek bir özel

dal ise *sonsuza kadar* yazı çıkmaya mahkûm; değiştirmek için diğer dünyalarda ya da Kopenhag yorumunda ne kadar çabalasanız da.

Oldukça imkânsız ama bir şekilde mümkün.

Adlarını takip eden harfler olan matematik profesörlerinin diyebileceği gibi: Olasılık ya da *olasılıksız*.

Adlarını takip eden kendi adlarının içindeki harflerden daha fazla harf olan –korkunç cadı doktorlar gibi– bilim dâhilerinin diyebileceği gibi: *Kuantum intihar*.

Ve dolayısıyla –korkunç büyücü doktorların diyebileceği gibi–: *Kuantum ölümsüzlük*.

Ya Cadılar Bayramı havası olan bir düşünce deneyi, olması mümkün olmayan bir hayalet hikâyesi değil de gerçek çıkarsa?

Ya lehinize olan bir kuarklık farkla ölümden dönmek kaderinizde varsa; hayatınız sırf sürekli yazı gelen o para gibi olduğu için, en beklemediğiniz, en kabullenmediğiniz anda kurtulabiliyorsanız?

"Deneyiminizi tekrar tekrar yâd edin!" Jack, amatör tiyatronun ötesinde yarattığı dramayla gösteriş yapıyor. "Bu hayatta ya da diğerinde!" *vesaire*liyor; yüzündeki sırıtış balkabağı fenerlerine eşdeğer.

Hıristiyan inancına göre kendi canına kıymak Tanrı'ya karşı işlenmiş bir günahtır ve cezası da sonsuza kadar dünya üstünde lanetlenmiş bir şekilde yürümektir.

Lanetlenmiş ve ölme kabiliyeti elinden alınmış. Hiçbir zaman ölü, ölü değil –ben ve erkek kardeşim gibi–, tekrar hayata gelmiş Zombi İsa, o fenerli Jack düzenbazı gibi.

Hatta belki de *Günübirlikçi* Jack gibi ve başka bir tane kestane daha yiyorum.

"Onlar kestane kebabı mı?" diyor HortlakKız elimde tuttuğumu hissedemediğim kestane torbasına bakıyor. "Yoksa hintkestanesi mi?" Hintkestaneleri, atkestanesi olanlar, mor şişlikler çıkmaya başlayana kadar kardeşim-

le birbirimizin parmak eklemlerime vurduğumuz kestaneler, ölmeye başlayana kadar.

Ağzıma bir tane daha kestane atıyorum ve cinayetinin sufleden, kuantumunun turtadan geleceğini bilmeyen sokak satıcısından aldığım kestaneleri kıza uzatıyorum; "Kestane vurmaca oynamak ister misin?"

"Benim annem *doktor.*" Heybetli dekoltesi gururla kabardı. "Atkestaneleri zehirlidir. Hemoliz." Alyuvarları ya da eritrositleri parçalayıp yok eden toksinler. "Seni öldürebilirler" diye patlıyor.

Göğüslerine bakarak ağzımda başka bir soğumuş kestane öğütüyorum. "Bence öyle değil" diyorum.

Dilimle dişlerimde ve dişetlerimde şişlikler ve kabarıklıklar arıyorum. Gerçekten atkestanesi olsalar da, benim mucize numaralar haneme ve o *Dehşet Mal'ın* gittikçe büyüyen parti numaraları listesine başka bir numara eklenmiş olur.

"Ucube" diyor öfkelenerek ve CanavarOğlanını da peşine takarak gidiyor.

Ben arkalarından omuz silkiyorum.

Görkemli Şerefsiz niyeti her ne kadar kötü olsa da benim kardeşim. Kuantum vicdanı, nefreti ne kadar da çabuk katalize ediyor, ailelerin bu kadar da b*ktan olmasına şaşırmamak lazım.

Asıl lanet et ve kemikten olmak.

"Ailenizi ve arkadaşlarınızı ölümüne korkutan ilk siz olun!" diye coşuyor Jack, çevresini eteklerine yapışmış, onunla ve 9 Hayatın 8'i içinde fotoğraf çektirmek isteyen turistler sarmışken. Sahte hayalet zincirleri gibi sesler çıkartan plastik kasetleri, köpek yürütücülerinin hayvanlarının Echmond çim parkına koşmalarına sebep oluyor. HortlakSevgililer ise balkabağı fenerli yerleşim yerlerine dönüyor. Ya araf, damarlarınızdaki ateş, sonsuz korkutucu karanlık değil de, en azından bunun kadar çile çektiren

bir yerse? Aileyle dışarı çıkmak gibi ya da karavanla tatile gitmek gibi.

Kardeşinizin peşinden sefil kasabalarda, bayağı turizmin zindanlarında koşturmak –ölmek isterken yaşamaya mahkûm edilmek– *Görkemli Sapkın*'ı yıllar sonra hâlâ kovalamak çim parkı... Woodland Trust Ormanı'ndan geçmek... kuantum intiharla... vesaire, *vesaire, vesaire...*

Peki, ya en başından beri sadece şansınız yaver gitmişse? Ya bu matematiksel zırvalıklar, yanlış hesaplanmış bir inanç sisteminden başka bir şey değilse? Hatalı bir dinden? Talihlilik *ve* salaklık: Günün birinde kardeşimin şansı tükenir ve onu artık takip etmem gerekmez, *Ulu Adi*'yi, *kardeş rekabeti* yüzünden... *Cadılar Bayramı'nda... kuantum ölümsüzlük arayışı... vesaire, vesaire, ves...*

Tam o sırada kulakları yırtan, bıçak yarası kadar keskin bir çığlık duyuluyor ve sonra havlamalar.

Gereğinden fazla havlama sesi.

Herkes gibi ben de çim parkına doğru dönüyorum; orada, köpek dolaştırıcılarından biri adam asmaca ağacının önünde ağzını kapatıyor, gözleri fal taşı gibi açık ve bembeyaz.

En alttaki kabuklu daldan ölü bir vücut sallanıyor kadının üstünde. Siyah beyaz çizgili afili bir şey giymiş, oksijenle rengi sarı olmuş saçları aşağı sarkıyor, ceketinin yukarı kaldırdığı yakası düğümünü gizliyor.

Başka bir trajik kahraman, başka bir Werther özentisi daha.

Başka bir yaban sıçanı daha: Echmond'ın altıncısı. Brichford'un ardından – kardeşimin CV'sinin referans bölümüne eklenecek başka bir taklit, başka bir küme ve başka bir popüler yer.

Bu sefer gözlerimi yuvarlamıyorum. Bu sefer gözlerimi kapatıyorum.

Söylenen üç büyülü söz *BeterKurt*'u geri getirmeyecek. Hiçbirini geri getirmeyecek. Ve ben o kadar ikiyüzlüyüm ki ama eğer kardeşimi yakalarsam *Yüce Korkak Sansar*'ın kafasını ezeceğim.

Bu sefer ant içiyorum, ona gerçekten uğruna ölünecek bir şey *vereceğim*.

Ama burada, yitmekte olan sonbaharın korkunç karanlığında –intihar turistleri ya da kazaya kurban giden yaban sıçanları– birilerimiz sonsuza kadar yaşamak için bu dünyaya geldik.

Basmakalıp

Keith Buie

Akşam saat sekiz buçukta bir adam üç oğlunu sürükleyerek, eczanenin içine girip, masanın üstüne üç tane reçete çarpıyor ve elimi çabuk tutmamı söylüyor.

"Acilde dört saat bekledik" diyor ve bir paket sakız alan en küçük oğlunun eline bir tane çarparak paketi yere attırıyor. "Hemen eve gitmem lazım. Eleme maçları saat dokuzda başlıyor."

Amoksisilin. Doktorların büyük, siyah harflerle yazdıkları bu harfler her reçetenin merkezini süslüyor. Hucon Hastanesi'ndeki doktorlar, önlük ceplerinde ad kısmı boş bırakılmış antibiyotik reçeteleri taşıyor galiba.

Adam ensesindeki kırmızı şişlikleri kaşıyor sürekli. Sadece bir kızarıklık da olabilir tabii ama bence tıraş makinesinden dolayı. Her gün tıraş olması durumu daha da kötüleştiriyor olmalı.

Ensesini kaşıdıkça kaşıyor. "Hemşireye amoksisiline ihtiyacımız olduğunu söyledim. Geçen seferkiyle aynı şey işte. Ama yine de doktor gelsin de beş saniye kulaklarına baksın diye, dört saat bekleyip, yüzlerce dolar vermemiz gerekiyormuş."

Çocukların ne kadar sıklıkta kulak enfeksiyonu kaptığını sorarken, baba pamuk yumaklarını sıkan ortanca oğlunun kafasına bir tane geçirip, bana dönüyor; "Bu yıl içindeki üçüncü enfeksiyonları" diyor.

Üç yaşına kadar çocukların %75'i kulak enfeksiyonu geçirir. Bunun nedeni kulak ve boğaz arasındaki östaki borusu, yetişkinlerde olduğundan çok daha kısa olduğu için bakteri ve virüslerin girişi daha kolaydır.

Çocuklarının burunları akıyor mu veya öksürükleri var mı ve en önemlisi ateşleri çıkıyor mu diye sorarken; büyük oğlu, *Sports Illustrated* dergisinin Bikini Özel Sayısı'nın içinden sayfa kopardığı için ona da bir tane geçiriyor ve "Sen reçeteleri doldurmaya bak, bana da bu kadar soru sormayı kes" diyor.

Kulak enfeksiyonlarının çoğunu virüsler oluşturur. Ama bu enfeksiyonların küçük bir kısmını *Streptokok pnömani* ya da *Haemophilus influenza* bakterileri oluşturur; bu da mastoide, kulak zarının delinmesine ve hatta nadir vakalarda menenjite neden olabilir.

Her reçeteyi bilgisayara girdikten, ilaçların üstüne etiketlerini yapıştırdıktan ve üç şişe sakız aromalı amoksilini karıştırdıktan sonra başım eğik kasaya doğru gidip, başka sorusunun olup, olmadığını soruyorum.

Kasada yazan kırkbeş doları gösterip, "Var, neden bu kadar pahalı?" diye sorduktan sonra cebindeki tüm bozuklukları masaya koyup, bir sigara yakıyor.

"Burada sigara içmek yasak" diyorum ona.

"Hele beni durdurmayı dene" derken, yüzüme sigara dumanı üflüyor.

Çocukların kulak enfeksiyonu geliştirmesine neden olan risk faktörleri arasında üst solunum yolları enfeksiyonları, anne memesi yerine biberondan beslenmek ve sigara dumanına maruz kalmak vardır.

Adam torbayı elimden kapıp, iki şişeyi tezgâha geri koyuyor. "Bir tanesini alacağım sadece. Çocuklar bir şişeyi paylaşabilir."

Gözlerine bakıp, enfeksiyona neden olan herhangi bakteriyi tamamen etkisiz hale getirmek için her bir çocuğun tam on günlük tedaviye ihtiyacı olduğunu yoksa iki hafta sonraya tekrar buraya gelip bu yılki dördüncü kulak enfeksiyonundan dolayı yakınacağını söylemek istiyorum ona.

Ama bunu yapmak yerine, yüzümü aşağıda tutup, üç şişeyi almasının daha iyi olacağını ve en iyisinin doktorun talimatlarını izlemek olduğunu söylüyorum.

Onbeş dolar yapan bozukları tezgâhtan bana doğru kaydırırken, "Diğer eczaneci nerede? Çenesini kapalı tutmayı bilir o" diyor ve tekrar ensesini kaşıyor.

Nadir vakalarda, enfeksiyon kapmış tıraş yaraları derinin altında içi iri dolu karbünkül gelişmesine neden olur ve bu da bakteriyemiye neden olabilir.

Ama üç çocuk sonunda eczanenin altını üstüne getirmeyi bıraktığı için adamın burada daha fazla kalmasına neden olacak hiçbir şey söylemiyorum.

Kleenex rafını deviren çocuklarını kapıdan çıkarıp, hepsinin kafasına bir tane vururken, "Çocuklar. Arabaya. Hemen" diye bağırıyor. "Eğer ilk atışı kaçırırsam, yemin ediyorum ki, sizi çok fena döverim..."

Çocuklara kötü davranan, sigara tiryakisi babalar, hep bir yerlere yetişmeye çalışır.

Ben bir eczaneciyim ama çoğu gece aynı zamanda sözle girişilen bir kum torbasıyım da.

Lavaboya gidip, suyu açıyorum. Sıvı sabunu üç defa sıkıp, antibakteriyel, turuncu sabun kütlesini hışımla elimin her santimetrekaresine sürüyorum. Sürekli yıkamaktan ötürü, ellerimin derisi kuru, parmak eklemlerimin üstündeki deri çatlıyor.

Ellerimi kuruladıktan sonra tabureme oturup önüme *Farmaloji'ye Giriş* kitabını açıyorum ve çalışmaya devam ediyorum.

Fazla amoksisilin alımının yan etkileri halüsinasyon görmek, nöbet geçirmek ve ensefapalopatidir.

Duvardaki saat sekiz kırk beşi gösteriyor. Sadece yedi saat on beş dakika kaldı.

Çünkü saat dörtte bütün bunların hepsi bir son bulacak.

* * *

Yirmi dört saat çalışan eczanelerde, iki eczacıdan biri gece nöbetine bakar. Vardiya akşam sekizden başlar, sabah sekize kadar devam eder. Yedi gün nöbet tutar, yedi gün izinlidir. Yılda yirmi altı hafta tatil garantidir.

En azından sözleşmemde yazan bu.

Bu hafta, bir gün bile izin almadan geçirdiğim on altıncı hafta. Yüz yirmi gün. Her gün yirmi saat. Her hafta seksen dört saat.

Allah'ın her günü bu eczanenin içinde. İkinci evimde.

Normalde iki eczacı haftalık nöbetleri kendi aralarında paylaşır. Ama Ron, gece nöbetine bakan diğer eczacı; bronz, sarışın, yeni mezun, kadınların yüreklerini yakan, eczacılıktansa ömür boyu modellik yapmaya daha uygun olan diğer eczacı, aylardır çalışacak durumda değildi.

Ron, her sabah nöbetten çıktıktan sonra spor tesislerinde yüzmeye giderdi. Muhtemelen, Olimpik Gençler

takımındayken geçirdiği zamanları yâd etmek için bacaklarını tıraş ederdi. Bir gün bıçağı derine saplayıp, yara yaptı. Havuza girdi ve o klorlu suda ne menem bakteriler cirit atıyorsa kesikten içeri girmeyi başardılar. Bir hafta sonra kesiğin etrafında kabarcıklar belirmeye başladı. Bir hafta daha geçince kabarcıklar karbünküllere dönüşmüştü; patlayıp kıvamlı sarı irinler çıkarmaya başladılar. Bundan iki hafta sonra ise bacağının üstünde duramıyordu artık. Göğsünü tutup, nefes almak için çırpınırken yere yıkıldığı gün, ambulansın onu almak için geldiği gündü. Hastanede ilk ayını yoğun bakımda, damardan antibiyotik alarak geçirdi sonra da komaya girdi.

Doktorlarının teşhisi, bacağındaki lakerasyondan kaynaklanan stafilokok enfeksiyonun sebep olduğu zatürreeden dolayı komaydı.

Ron'un her nöbette giydiği ve hiç yıkamadığı kirli, beyaz önlüğü hâlâ eczanenin arka tarafında asılı duruyor. Önlüğün kollarındaki kahverengimsi yeşil lekeler, sanki her defasında bir ilmik yiyerek yukarı tırmanan minik bakterilere benziyor.

Bölge müdürü benden biraz daha çalışıp, şirkete yardımcı olmamı istedi. Geçen yıl olanlar düşünüldüğünde, bunu onlara borçlu olduğumu söyledi. Bunun benim için sorun olmaması gerektiğini çünkü sonuç olarak hâlâ *yasal* olarak çalışabildiğimi ekledi.

Benim daha fazla çalışmamın gerçekten şirketin yararına olup olmadığını sordum ona; geçen yıl yaptığım küçük... kaza düşünüldüğünde.

O da işe gelmemi ve izinli olduğum günleri bana haber vereceğini söyledi. Bu olay dört ay önceydi.

Uyuduğumu hatırladığım son zamandı.

Eczaneye gelen müşteriler dört aylık insomniyanın, kan çanağı gözlerimden fışkırdığını görebiliyor. Dağınık saçlarımdan, hiç kesmediğim sakalımdan bunu okuyabi-

liyorlar. Günde iki öğün yemekten kaşık gibi kalmış yüzümden bunu anlayabiliyorlar.

Bunu bana belirtmekte de hiç çekinmiyorlar.

"Sarhoş gibisin."

"Ölmüş gibisin."

"*Gerçek* eczacı nerede?"

Onlar başlarını onaylamaz şekilde sallayıp eczanenden çıkarken, ben başım eğik, hiçbir şey söylemiyorum.

Sonra da yerime geçip eski ders kitaplarımı, tıp dergilerini okuyorum; ilaç paketlerindeki prospektüslere göz gezdiriyor, her ilacın etki, biyoyararlanım, kontraendikasyon ve yan etki mekanizmasını ezberlemeye çalışıyorum.

Bütün gece boyunca, bir sonraki müşterinin bir reçete, bir soru, bir hastalıkla çıkagelmesini beklerken çalışıyorum. Geldiğinde ise tek bir şey yapıyorum, basmakalıp işi yapmaya devam ediyorum.

Ta ki gece dörde kadar.

* * *

Saat on kırk beşte, ağzında pembe çivili dil piercing olan, gözleri kan çanağına dönmüş kumral bir kız geliyor ve bir klaritromisin reçetesi uzatıp, parasını ödemeden Diet Cola açtıktan sonra bana erkek arkadaşıyla, Jake'le, öpüşmekten dolayı streptokok boğaz ağrısı olduğunu söylüyor.

"O da, o orospu Joanna Jenkins'le öpüştüğü için hastalığı kaptı." Üstünde bar damgası olan elini çantasına daldırıp, cep şişesi çıkartıyor ve kahverengi sıvıyı kolasıyla karıştırıyor. Sonra da raftan bir paket cips alıp, yırtarcasına açıyor ve ağzına avuç avuç cips dolduruyor.

Reçetede doktor imzası olmadığı için, reçeteyi hangi doktorun verdiğini öğrenmek için Üniversite Medikosu'nu arıyorum.

Kürek kemiği kırmızı lekelerle kaplı. Erkek arkadaşı da yapmış olabilirdi ama benim tıbbi görüşüme göre bunlar örümcek ısırıkları. İzler boynundan aşağı iniyor, sutyen takmadığı belli olan büyük dekoltesinde ve transparan, beyaz üstünün altında kayboluyor.

Kürek kemiğinin üstündeki deriyi kaşırken, "Joanna'nın DNA'sı benim içimdeymiş gibi hissediyorum şimdi" diyor.

Bir sürü farklı farklı doktor beni telefonda beklemeye aldıktan ve hiçbiri reçeteyi hangisinin yazdığını hatırlamadığını söyledikten sonra, kız "Doktora görünmedim bile. Bir saat boyunca bekleme odasında bekledim, sonra bir hemşire bana reçete getirdi" diyor.

Streptokok, yetişkinlerde boğaz ağrısının sadece %10'unu oluşturur. Kalan %90 virüslerden kaynaklanır ve öksürüğe, hapşırığa ve burun tıkanıklığına neden olur; yani gribin semptomlarına.

Doktorun boğazına uzun çubuk sokup, sokmadığını sorduğumda ise bana "Kimsenin boğazıma bir şey sokmasına izin vermem; tabii yakışıklı değilse" diye cevap veriyor.

Doktorlar boğazın arkasından aldıkları hücre örneklerini, sodyum nitrat ve asetik asit karışımı bir sıvıya koyar ve birkaç dakika içinde *Streptokok piyoner bakterisi*'nde bulunan özel bir proteini tespit edebilir.

En nihayetinde, telefona çıkan bir doktor reçeteyi dolduranın o olduğunu ve hattı gereksiz yere meşgul etmemem gerektiğini söyleyince kasaya gidip, başım eğik bir şekilde başka bir sorusunun olup, olmadığını soruyorum.

"Oral seks yapmak boğaz ağrısına neden olur mu?" deyip, bir avuç cipsi daha ağzına tıkıyor ve diyet kolasından son kalan yudumu başına dikiyor. "Oral yapmaktan, yaptırmaktan değil. Fark eder mi?"

Boş kola şişesini, cips paketini kasadan geçirip; müşterilerin her gece tezgâhıma bıraktıkları amoksisilin şi-

şeleri, sigara izmaritleri, yırtılmış dergiler ve diğer bütün çöplerin içine atıyorum.

"Çünkü o zaman belki Ryan'dan dolayı boğaz ağrım vardır" diyor kız. "Ya da Bruce'tan."

Kızın gözlerine bakmak ve strafilokok boğaz ağrısı çekenlerin %10'unun cips yiyemeyeceğini, soda içemeyeceğini, acı hissetmeden konuşamayacağını; durmadan çay içeceğini, pastil emeceğini ve zamanını neden tıraş bıçağı yutmuş gibi hissettiğini merak ederek geçireceğini söylemek istiyorum.

Bunun yerine başımı eğik tutup, muhtemelen ilaca ihtiyacı olmadığını belki de iltihap sökücünün ona daha iyi geleceğini söylüyorum.

Makineden kredi kartını geçirip, tezgâha doğru eğilerek etrafa bakınıyor. "Diğer eczacı nerede? Hani şu yüzücü vücudu olan tatlı çocuk? Bu gece bir yerlere gidelim mi diye sormak istiyordum ona" deyip tekrar kürek kemiğinin etrafını kaşıyor.

Aşk çürükleri bir haftada kendiliğinden kaybolur ama örümcek ısırıklarının ağır vakalarında kan dolaşımında strafilokok enfeksiyon oluşur ve baş ağrılarına, mide kramplarına ve bilinç kaybına yol açar.

Ama bu kız daha ilkyardım reyonundan geçerken yalpalamaya başladığına göre –artık doğrudan mataradan içiyor– bütün bu etkileri daha sabah olmadan yaşayacağı kesin gibi bir şey.

Boş matarayı çantaya atıp, telefonunu çıkarıyor.

Bu gece hangi şanslı adamı seçecek acaba?

Jake. Ryan. Bruce.

"Steve, benim. Bara dönüyorum. Daha sonra bir şeyler yapmak ister misin?" Ağzına iki hap atıp, reyonu yalpalaya yalpalaya geçiyor. "Hayır, Joanna Jenkins'le takılma sakın. O kız orospunun teki."

Sarhoş, azgın üniversiteli kızlar her zaman çok eğlenceli oluyor.

Ben bir eczacıyım ama aynı zamanda kızlar gecesinde geçici bir bebek bakıcısıyım.

Lavaboya gidip, ellerimi yıkıyorum; hâlâ kanayan eklemlerimi antibakteriyel sabunla bir daha ovuyorum. Sonra yerime oturup, *Mikrobiyoloji'ye Giriş* kitabını açıyorum ve çalışmama devam ediyorum.

Klaritosimin fazla alımının yan etkileri kusma, vertigo ve pankreatittir.

Sabah dörde sadece altı saat kaldı.

* * *

Bir eczanede üçüncü vardiya demek, daha az müşteri demektir. Çok daha az reçete ve hatta çok daha az soru demektir. Aynı zamanda boğaz ağrısı, kulak enfeksiyonu ve burun akıntıları için yazılmış daha fazla acil reçetesi demektir.

Bu da daha fazla antibiyotik anlamına gelir.

Doktorlar enfeksiyonu olan her hasta için test isteyemez. Devlet düzenlemeleri hastanın yatışını zorunlu kılan ve böylece hastaneye daha fazlaya mal olan gırtlak kültürü ve kan değeri testlerinde kesinti yapılması için hastanelere baskı yapıyor.

Bu nedenle doktorlar nezle ya da kulak enfeksiyonu için fazladan antibiyotik yazıyor. Ya da birçok bakteriyle savaşan geniş spektrumlu antibiyotik yazıyorlar.

Doktorlar enfeksiyona neyin sebep olduğunu bilemiyorsa bunu tahmin etmeleri gerekiyor.

Yılda yüz otuz milyondan fazla antibiyotik reçetesi yazılıyor. Bunların yarısı nezle için.

İnsanlar kulak enfeksiyonlarının tedavisi için amoksisilin istiyor. Her boğaz ağrısının streptokok boğaz ağ-

rısı olduğunu varsayıyorlar. Bolca sıvı tüketip, güzelce dinlenmenin ve virüsün yedi gün içinde kendiliğinden ölüp gitmesine izin vermenin onları iyileştireceğine inanmıyorlar.

Reçeteli ilaçlar yıllarca süren klinik deneylerden geçer. Bu deneylerde bazı denekler bunun farkında olmadan ilaç yerine şeker içer. Bu deneklerden %50'ye yakını, içtikleri şekerin katlanılamaz yan etkileri olduğundan yakınarak deneyi bırakır.

Eğer ilaç aldığınıza inanıyorsanız, vücudunuz ilaç alıyormuşsunuz gibi tepki verir.

Buna plasebo etkisi denir.

Kendimizi her şeye inandırabiliriz.

Bir eczacı olarak, her tarafta potansiyel hastalıkların kol gezdiğini görebiliyorum. Bir kürek kemiğinin üstündeki kırmızı leke önemsiz bir aşk çürüğü de olabilir; en sonunda vücutta ölümcül bir enfeksiyona neden olacak bir örümcek ısırığı da.

Ama eğer kimse doğrudan bunun hakkında bir şey sormazsa, başımı eğik tutar ve neye istiyorlarsa ona inanmalarına izin veririm.

Didine didine kurtarıcı olmaktansa, bir hayalet olmak çok daha iyi.

Bunların hepsi gece yapılan basmakalıp işlerin bir parçası. Ta ki saat dörde kadar.

Ta ki şu âna kadar.

* * *

Sabaha karşı saat dörtte tüm dünya bir saatliğine durur.

Telefon çalmayı unutur. Ön kapı kapalı kalır. Floresan lambadan gelen belli belirsiz cızırtı duyulmaz olur.

Saat sabah dörtle, beş arasındaki bir saatlik zaman diliminde kimse hasta olmaz. Kimsenin verilecek reçetesi yoktur. Kimse soru sormaz.

Gece üç, çok geçtir. Barlar saat iki buçukta kapanmış olur ve sigara, prezervatif, Doritos için yalpalaya yalpalaya eczaneye gelen avareleri de dışarıda bırakırlar.

Sabah beş ise çok erkendir. İnsanlar alarmlarını kapatıp, işe gitmek için hazırlanmaya başlar.

Ama saat dörtte, her gece bir saatliğine, ben tamamen yalnız olurum. Beni saran raflardaki 9.516 ilaca bu zamanda bakarım.

Rafa gidip, kendime bir avuç Vicodin'den güzel bir öğün hazırlayabilirim. Haplar, yirmi dakika içinde kalp atış hızımın yerlere düşmesine neden olup; kaslarımı gevşetir; cildimi soğuk, nemli ve mavi yapar; bu sırada da karaciğerimden bir parça atıştırıp, delik oluşturarak beni dipsiz bir komaya iter.

Eskiden hipokalemi tedavisinde kullanılan, tebeşirimsi potasyum klorit tabletlerinden otuz tanesini de yutabilirim mesela; Potasyum kaslarımı felç eder ve en sonunda kalp krizi geçirene kadar kalp ritmimle oynar.

Bir de Zolpidem var tabii –şu elini çabuk tutan imizadoprin– bir şişe kadarı beni uykuya sürükleyip, kalp atışlarım yavaşça dururken, huzurlu bir komaya kadar eşlik eder bana.

Her ilaç zehir olabilir, dozuna bağlıdır.

Özellikle de bronşit ve zatürree hastalıklarını tedavi etmede kullanılan ve eritromisin denilen bir ilaç. Ventriküler düzensizlikten kaynaklanan, kardiyak nedenli ani ölüm ihtimalini ikiye katladığını okulda öğrenmiş olmam gerekirdi. Ayrıca eğer eritrosini katalizleyen, CYB3A adlı enzimi inhibe eden diltizem gibi kan basıncını düzenleyen bir ilaçla birlikte alınırsa, kandaki eritrosin miktarı yükselir, kalp kası hücrelerinde tuz birikir, kalp atışlarının

arası uzar, ölümcül, anormal kalp ritimleri tetiklenir ve kalp en sonunda atmayı tümden bırakır.

Bunu üniversitede öğrendiğimi hatırlamam gerekirdi. Ama artık asla unutmayacağım.

Eritromisin dağıtmanın yan etkileri insomniya, bitmek tükenmek bilmez suçluluk nöbetleri ve gece saat dörtte gelen, eczaneyi yalayıp yutup; doğum kontrol haplarıyla, astım ilaçları arasında geberip gitmeye duyulan bir istek.

Dünkü gazeteye bakıyorum. Ölüm ilanında, Edith Reddy'nin evinde, sevgili kocasının yanında öldüğünü yazıyor. Benim adım geçmiyor. Ya da cinayet kelimesi. Ama ben gerçeğin katı yüzünü biliyorum.

Eczacılar her an, herhangi birini sadece ona bir şişe ilaç uzatarak öldürebilir.

Şimdi yapılması gerekilen tek takdire şayan hareket, kendi ilacımdan son bir doz almak. ■

Hayatta Kalan

Gus Moreno

Dört yıl önce, yazın sabah erkenden uyanıp *X-Men* izlemeyi bırakmış, *Saved By The Bell: The New Class* çıkana kadar iki saat fazladan uyumaya başlamıştım. Jordan'ın emekliliği bıraktığı ve şehirdeki altı yüz insanın sıcak dalgasında öldüğü o yaz, büyükannemin apartmanında bir adam öldü. Büyükannem o sabah uyandığında, ben oturma odasında televizyonun bir milim uzağında, bağdaş kurduğum bacaklarımın arasında bir kâse mısır gevreği ile oturuyordum. Bana televizyonu daha uzaktan izlememi söylemek yerine, neden doğum günümde aldığı pijamayı giymediğimi sordu.

"Tulum olan mı?"

Hiç cevap vermeyip mutfağa doğru yürüdü. Sonra telefon, Zack Morris'in bir monologu boyunca çaldı. Büyükannem oturma odasına geri dönüp telefonu sağ omzuyla kafası arasına sıkıştırdı. "Kâseyi alıp dışarı çık."

"Neden ya?"

Gözlükleri burun kemiğine kadar düşmüştü. "Dışarı çık ve tio'nu bekle."

Şortum sokak kapısının önündeki basamaklara takıldı. *Paleta* (buzlu şeker) satan adam, arkasına buzluk takılı bisikletini kaldırımın kenarına kadar sürdü ama ben ona hayır, teşekkürler deyince tekrar pedallara asılıp önümden geçti ve gidondaki zili çaldı.

Tio Raúl, iki park alanını işgal ederek evin önünde durdu ve aceleyle kapıya geldi. "İyi misin?"

"İyiyim. Tekrar içeri girebilir miyim?"

"Hayır" dedi, bir bana, bir de ikinci katın penceresine bakıyordu. "Yukarıdaki elektrikçi adam ölmüş."

"Yok canım."

"Var canım. Büyükannen nerede?"

Dediğine göre, Doña Rosa boş olan yan dairesinde çalışan elektrikçi adamın yanına gitmiş. İki defa kapıyı çalmış ama açan olmamış. Kapıya yaslanınca, kapı gıcırdayarak açılmış; adam, yüzüstü uzanıyormuş, kollarının üstüne yığılmış. Doña Rosa pirinç dolu sürahiyi yere düşürmüş ve doğruca büyükannemi aramış.

Dışarıda, yağ lekeli tulumlu iki adam eşiği geçip gitti. İspanyolca konuşuyorlardı ama benim anlayabileceğimden çok daha hızlıydı. Biri eliyle kasığını gösterdi, diğeri ise güldü. Sokağın hemen hemen en sonuna gittiklerinde bile birbirlerine *guey* demeleri duyuluyordu ve tıpkı "Vey" diye okunuyordu.

Vey. Vey. Vey. Vey. Vey.

Evden dayımın telefonla bağırarak konuşması dışarıya kadar geliyor, "Kahretsin, içeri tekrar bir girin de nabzı atıyor mu atmıyor mu kontrol edin."

Elektrikçinin nabzını.

Sokağın karşısında bir kadın arabasından inip kaldırıma çarpmadığından emin olmak için bakıyor.

Yukarıdaki katta, pirinç suyu elektrikçinin vücudunu çevreliyor; halıya geçiyor, takılınalı ucuz döşeme tahtalarının arasından geçiyor. Daha şimdiden büyükannemin alçı levha tavanına damlıyor. Nem ve aradan geçen zaman pirinç suyunu, elektrikçin vücudunu kontürleyen bir küfe dönüştürüyor. Tavanda belirmeden önce aylar geçecek ve büyükannem fark etmeden önce ise birkaç hafta daha. Amcam alçı levhayı değiştirene kadar, bir adamın gölgesine benzer bir şey üstümüzde gezindi.

Paulina, üçüncü katta oturuyordu. Kiracıların hepsi binadan çıkarken büyükannemin eşiğinin önünden geçerdi. Paulina, katlara çıkan merdivenlerin dibindeydi. Yanımda durup, "Yukarı çıkma" dedi bana. Mor renkli dudakları her kelimeyi demek için birbirine değdiğinde sarılaşıyordu.

Bu kadar erken bir saatte sokakta sadece serseriler ve kiliseye gidenler varken bile ambulansın gelmesi vakit aldı.

O yılın esprisi, o yaz gerçekleşen altı yüz ölüm arasında sadece ikisinin Hispanikler olmasıydı. Sıkış tıkış arabalara binip, duvarda yaşayan karıncalar gibi küçücük evlerde yaşayan insanlar olarak basmakalıplaştırılmış bir ırk şehrin geri kalanından daha fazla yaşamıştı. Herkes buna çok gülmüştü.

Dedem o yılın Nisan ayında ölmüştü, böylece sıcak dalgası kurbanları arasında sayılmıyordu. Tam olarak akraba sayılmayan uzak bir kuzen, bütün cenazeyi Meksika'daki akrabalara göndermek için kameraya çekti ama

dayımlarda içilen bir şişe kadar meskalden sonra kasetler kayboldu.

Dedemin cenazesi geldi ve geçti ve yaz, bütün zamanı televizyonda cinsellik içeren ya da kısa çıplak sahneler olan her şeyi kaydetmeye hazır bir halde VCR'da boş bir kasetle beklemek demekti. İçinde Demi Moore olan her şey uyardı. Annem garson olarak çalışırken ben evde tek başınaydım. Sakın kapıyı açma, derdi annem bana ama telefonları cevapla çünkü telesekreter çalışmıyor. Bir gün telefon çaldı, arayan kısmında dedemin ismi yazıyordu.

Rahmetli dedemin ismi.

O bir iş yapamadığı için faturaları anneannem ödüyordu. Her şey büyükannemin adınaydı. Telefonun her çalışında, böyle bir şeyin nasıl olabileceği konusunda yeni açıklamalar üretiyordum. Telefonu kaldırdığımda beni çağırıyordu. Soğuk gelen tarazlı sesi yüzümün telefona değen yanını dondurdu; sesi onca toprağın altında kuru geliyordu, bana *mijo* diyordu. *Mijo*suna nasıl olduğunu soruyordu.

"*Qué pasa?*"

Telefonu elimden mi düşürdüm yoksa dedemin yüzüne mi kapattım orasını tam hatırlayamıyorum. Benim aklımda kalan ama keşke hatırlamasaydım dediğim tek şey, sokak kapısından fırlayıp, kimse için değil sadece kendim için ağlamamdı. Saten kaplı zaman kapsülünde yatması gereken birinin sesini duyduğunuz an zombi filmlerinden öğrenmiş olduğunuz her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorsunuz. Mastürbasyonu kendi icadınız olarak düşündüğünüz bir yaştaysanız, dedeniz gerçekten zombi olmuşsa levyeyi kafasına çakıp çakamayacağınızı düşünürsünüz. Ama çoğunlukla afallayıp kalmış olursunuz.

Beş dakika sonra kuzenlerim kahkahalar içinde aradı. Dedemin odasında kullandığı numara ev telefonundan farklı bir hatmış.

Onun adına kayıtlıymış.

Ve hâlâ kesilmemiş.

Dayım kapı aralığından kafasını çıkardı. "Sağlıkçılar geldi mi?"

"Yok." Elimdeki boş kâseyi eve götürsün diye ona verdim. Kâseyi yere koyup tekrar yukarı çıktı.

Park sadece bir sokak uzakta olduğu için eşikten orayı görebiliyordum. İki Uzakdoğulu kadın ağır çekimde karate hareketleri çalışıyordu. Bir sokak köpeği önümden topallayarak geçti. Tio Raúl elektrikçinin nabzına bakarken sokağın karşı tarafındaki iki çocuk alkış çırparak köpeğin ilgisini çekmeye çalıştı. Demin beysbol alanında güreştikleri için, el çırpıp bağrışırlarken kafalarının etrafında beyaz tozdan dumanlar uçuşuyordu. Doña Rosa ise evinin içinde bir yerlerde, sere serpe uzanmış hüngür hüngür ağlıyordu.

Olan biten her şey bilinirdi; özellikle de binaların çok sıkışık olduğu bir mahallede. Bir binada oturan bir aile başka bir binadaki ailenin yaptığı yemeğin kokusunu alabilirdi. Sıcaklığın yoğunlaşmasının sebebi de buydu. Yükselen sıcaklığı absorbe edecek bir dolu bina ve kaldırım vardı. Kendi mahallemizde, bize özel sıcak bir tavada kısılı kalırdık ve geçen her an diğerinden daha sıcaktı. Şehir adli tabibi, bu sıcak aylarda o kadar ölüyü saklamak için soğutucu kamyonlar getirmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden sabah esintisinin gömlek kollarından içeri girdiğini duyumsamak güzel bir histi ama kendime tüylerimin diken diken olmasının sebebinin, sokağın karşısında Maria'yı fark etmek olduğunu söyledim. Kirli çamaşır poşetleri omzuna takılı yürürken annesi çağırınca, bakışmamızı kestim.

*Elote*ci geçerken arabasına astığı hoparlörden gelen vızıltılar duran arabaların arasında sessizliği dağıttı. Tereyağı, limon suyu ve acı biber kokuları burnumu doldurdu.

Kafamı kapıya doğru çevirip, büyükannem ya da herhangi birine, mısır istediğimi söyledim.

Bir ses karşılık verdi: "Otur oturduğun yerde ve kahrolası ambulansı bekle."

Büyükannem hiç küfretmezdi. Küfürleri ağzını büzerek söylerdi. Küfür üç kat yukarıdan, Lucia'nın evinden gelmişti. Evinde banyo yoktu. Koridordaki tuvaletleri eli mahkûm kullanıyordu. Davranışları sayesinde büyükannemde her zaman kredisi vardı.

Sirenleri kapalı ambulans kenara çekti; sadece üstündeki ışıklar yanıp sönüyordu, gün ışığında ancak fark ediliyordu. Bütün sokağın pencereleri, basketbol maçında yapılan dalga hareketi gibi açıldı. İnsanların yüzlerini pencereye dayamak için perdeleri kenara kaydırdığını görebiliyordum. Comadre Vicky köşeleri paslanmış beyaz binada oturuyordu. Açık pencereyi işaret etti ve *Don* Juan kafasını pencereden çıkardı. Dayım, ambulanstan sedye çıkartan sağlık görevlilerini kapıda karşıladı. İnsanlar sokak kapılarını açıp dışarıda bir şeylerini unutmuş gibi yapıyordu. Tio Raúl'un sağlıkçılara söylediği hiçbir şeyi duyamadım. Ama sinirden tir tir titreyen gövdesi ve sıktığı yumrukları her şeyi anlatmaya yeter de artardı bile. Sağlıkçıların onun arkasından yukarıya yollanmadan önce *rozet numarası* ve *amir* gibi kelimeleri yakalayabildim. Her gün kiliseye giden dört *señora*, her gün izledikleri yoldan yavaşça ayrılıp, bizim apartmanın önüne doğru çekiliyordu.

Letí ve Isabel iki apartman sağımızda oturuyordu. Dışarıya bir ambulans park edince, kapı önünü süpürmek için en doğru zamanmış gibi dışarı çıktılar. Kiliseye giden señoralar, apartmanın etrafında oyalana oyalana dolaşmaya başlayan ilk kişilerdi. Avuçlarına tespihlerini dolamışlardı. Yüzlerinde kalan yaşam kırıntılarını, kırışıklar sarıyordu.

Señoralar sunağa yaklaşır gibi, yüzleri aşağıda ama gözleri yukarı bakarak yaklaştılar. "Ne oldu?"

Doña Rosa pencereden dışarı bağırdı. "Öldü, öldü. *Dios Mio.*"

Letí ve Isabel ellerinde kırık süpürgelerle bana doğru yaklaştı, "Kim?"

Kim? Kim? Kim? Kim? Kim?

Daha demin köpekle oynayan tozlu kardeşler bu sefer ellerinde mor dondurmalarla ortaya çıktı, arkalarından gelen bir kadın tasmalarını sıkı tutuyordu. Sokaktaki trafiğin durumu nasıl olursa olsun kaldırımdaki kalabalık bir zahmet yürüyordu. Olan bitenin her zerresini yakalamak için yavaşlamışlardı.

Kalabalığa daha fazla insan katıldı. Gittikçe daha çok insan orada ne için dikildiklerini unutup, kendileri arasında çene çalmaya başlamıştı.

Isabel yapacağı Tupperware partisiyle ilgili bir duyuru yaptı.

Bakkalın sahibi Irv, Comadre Mundo'ya satılık arsasının ne durumda olduğunu sordu.

Comadre Vicky, eskiden yaptıkları gibi birlikte tamale yapmak için Patricia ve Leticia'ya bir araya gelmek istediğini söyledi.

Lucia büyükannemin yanından ayrılmıştı, dışarıda ağırlığını bir kalçasına vermiş ayakta duruyordu. Victor'a parmaklarının kırılıp kırılmadığını sordu. Nasıl oldu da kimseyi aramamıştı?

Büyükannem oturma odasında, boynunu yukarı uzatmış, tavanın gerisindeki pirinç suyunun tap, tap, tap damlama sesini dinliyordu.

Eloteci ve *paletacı* zillerini çalarak kalabalığın ilgisini kendilerine çekmek için birbirleriyle savaşıyordu.

Gerçekten tiom değildi ama Tio Pepe büyükannemin yemek yapıp yapmadığını sordu bana.

Fausto, arabayla sokaktan yavaşça geçerken bağırarak neler olduğunu sordu bana.

Sürekli birbirleriyle konuşan ve bir oraya bir buraya yer değiştiren kalabalığın arasında üstünde garson kıyafetiyle annemi gördüm, kalabalığı yararak öne doğru ilerlemeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana, "Dayın arayıp neler olduğunu anlattı."

"Ne dedi? Yukarıdaki adam öldü mü, ölmedi mi onu da söyledi mi?"

Büyükannem arkamızda, elinde kitap çantamla belirdi. "Yarın görüşürüz, *mijo*."

Annemin arabasına doğru kalabalığı delerek yürüyorduk. Annem kolumdan çekiştiriyordu, ben de arkasından yürümeye çalışıyordum. Bana dedemin cenazesinin video kaydının VCR'da olduğunu söyledi. "*Onu* ne demeye izlemek istiyorsun ki?"

Disclosure'ın ilk yarısını çekmek için kullandığım kaset. Ben, onun boş olduğunu sanmıştım.

Merdivenlerden aşağı ilk inen Doña Rosa oldu; herkes o yöne daha da yaklaştı, gidebilmemiz imkânsızlaşmıştı. Bütün mahalle birbirine daha çok yaklaşırken biz aralarında kalmıştık; iş arayışları ve yaklaşan parti duyuruların ortasında kalmıştık.

Dar sokağın ötesindeki kilisenin çanları çalmaya başladı. Çan sesi her Pazar bir yolunu bulup sokaklara yayılır; mahallenin içindeki her noktadan sanki sırf orada çalınıyormuş gibi duyulurdu. Herkes bunun konuşarak değiştirilemeyeceğini bilirdi. Sigara çıkarıp, geçen arabalara baktılar. Çan sesi, nem gibi havaya yapışıp kalıyordu. Annem, dizlerimi büküp onun arkasından topallayarak gidene kadar kolumu çekiştirerek bu fırsatı kullandı.

Birazdan evde olacaktık, annem ne yaptığımı görmeden, yani, babasının cenazesini dikleşmiş pembe meme

uçları ve beyaz memelerle kirlettiğimi görmeden kaseti VCR'dan kapıp çıkartınam gerekiyordu.

Annem zaten birlikte yaşamayı zorlaştıran, çok hassas bir kadındı. Dedemin ölümü ona ağır gelmişti. Bütün bunlar olmadan birkaç hafta önce annem yeni bir telefon almıştı. Hat düşürmeyen, arayanın kimliğini gösteren, kablosuz sahiden kıyak olanlarından almıştı. Sorun, telefonu almamızla telesekreter cihazının çalışmamasıydı. Annem sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç hafta geçirdi. Bir adam eve gelip telefonların gayet iyi çalıştığını söyledi. Telesekreter cihazını kontrol etti, o da iyi çalışıyordu.

Sonra dedem öldü.

Sesli mesaj gerçekten çok ilginç bir icat. Çünkü telefonunuzun sesli mesaj özelliği aktifse aslında telesekretere ihtiyacınız kalmıyor. Bir şirket operatörü anneme bu şekilde açıkladı. Şifreyi aldıktan sonra, annem bir aylık mesajlarını eleye eleye dinlemeye başladı. Sonra hiç beklemediği birinin sesini duydu. Bu babasıydı. Hangi cehennemde kaldığını soran dedemin sesi telefondan gelince gözlerini sıkıca yumdu, burnunu çekti. Dedem yarım saattir Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde onu beklediğini söylüyordu. Dedemin Pazar günü onu kiliseye bırakmasını istediği eski mesajını dinlediğinde annem başını kendi göğsüne gömdü.

Abuelitom başka bir mesajında, mezarından benim doğum günüm için herhangi bir plan yapıp, yapmadığını soruyordu anneme. Annem sırtını duvara yaslayıp yavaşça yere çöktü. Babasının bir ay boyunca bıraktığı mesajların varlığını kimse bilmiyordu.

Sağlık görevlileri, sedyeyi giriş katına indirmeye çalışıyordu; sedyenin üstündeki ağırlık sedyeyi bir bu yana bir öteki yana sallıyordu. Sağlık görevlilerinin parmaklarını duvarda sıkıştırarak, eziyordu. Daha sedye görünmeden, basamaklara çarpan sesi duyuldu sokakta.

Annem kolumdan çekerek beni arabaya götürmeye çalışıyordu ama adamların sallanarak geçmelerini ve sedyeyi kırık kaldırımlarda dengede tutmaya çalışmalarını izlemek için o da durdu. Dayım ve bir sağlık görevlisi cesedi sabit tutarken, diğeri ambulansın kapısını açtı.

Kaldırımları insanlar doldurmuştu ama hiçbirinden tek bir ses çıkmıyordu. Olayın birinci elden gözlemcisi olarak orada dikilmiş cesedin geçmesine şahit oluyorlardı. Elektrikçinin üstünü örten beyaz örtü, yüz hatlarını yer şekillerine dönüştürmüştü. Annem bana bakmadan elini saçımdan, omzuma, oradan dirseğime, en sonda tekrar elime getirdi.

Aşağıdan ona doğru baktım, bambaşka bir yerdeydi. Elimi onun elinin içine koydum, sanki beni tekrar hayata döndürüyormuş gibi elimi sıkıca sıktı.

Zombi Kerhanesi

Daniel W. Broalt

Evet demek, yalan söylemek olacaktı. Ben ise terlemeden yalan söyleyemem. Hayır demek, burayı nasıl bulduğumla ilgili şüpheler uyandıracaktı.

Doktor sorusunu yineliyor. "Daha önce hiç zombi siktiniz mi?"

Sekiz yıllık evlilikten öğrenilen ders: Nasıl cevaplaman gerektiğini bilmediğin zaman, en iyisi omuz silkip sırıtmaktır.

"Eh" diyor doktor, "Yasal olarak bunun, canlı şeyleri sikmek gibi olmadığını söylemek zorundayım."

"Bununla ilgili yasalar mı var?" diye soruyorum.

Sorum ikimizle, dinleme cihazlı kol saatim arasında asılı kalıyor. Şans benden yana olursa dinleme cihazı, bu Pulitzer ödüllü araştırmanın her harfini kaydedecek.

Doktorun sarı bıyıkları var ve saçları uzun. Bana eski bir dostmuşum gibi gülümsüyor ve "Karpuzda küçük bir delik oyup mikrofırına verdikten sonra gerçek bir anımış gibi hissettirdiğini hiç duymuş muydun? Zombi sikmek de onun gibi bir şey ama işin mikrofırın kısmı olmadan. Tabii elini ne kadar çabuk tutarsan o kadar az hissedersin."

"Müşterilerin çoğu bunu sorun ediyor mu?" diyorum.

Dosyasına bir not düşüp, söyleyeceğini vurgulamak için tükenmezkalemi iki kere çıtlatıyor yanıt vermeden önce: "Çoğu kişi on veya daha fazla çıplak kadının ortasında kalmaktan daha fazla haz duyar. Müşterilerimizden yarısından fazlası şeylerini geçiremez bile."

"Yarısı ne kadar ediyor tam olarak?" diyorum.

Doktor saman sarısı bıyıklarını yalayıp, "Eğer bundan rahatsız olacağınızı düşünüyorsanız, kırmızı kutularda ısı hissi yaratan kayganlaştırıcılar var."

Alyansımı çıkarıp arka cebime koyarken, karıma talk showlara çıkmamı sağlayacak olan bu haberi nasıl kazandığımı açıklamayla ilgili daha iyi hissediyorum kendimi. "Eğer ölüyse bu aldatmak sayılmaz" sözü, "İçine sokmadıysam bu aldatmak sayılmaz" oluyor. Alnımdaki teri silerken, söz konusu kariyerim olunca karımın her zaman, "Başarı fedakârlık gerektir" dediğini hatırlatıyorum kendime.

1887 yılında Nellie Bly, New York City Bellevue Akıl Hastanesi'ndeki sefil koşulları ve hastalara yapılan kötü muameleyi ortaya çıkartarak dünyayı sarstı. Belgelediği gerçekler, kendi kişisel deneyiminden geliyordu; akıl hastasıymış gibi yaparak dünyanın ilk gizli kimlikli gazetecisi olmuştu.

Yüz yıldan biraz daha fazla bir süre sonra, editörüm bana bu takdire şayan mesleği tekrar hayata getirmemizi söyledi. Food Lion fiyaskosundan sonra birçok televizyon kanalı ve basılı yayın gizli kimlikle yapılan araştırmaların maliyetini potansiyel hukuki cezalar ve dava ücretlerini düşünerek hesaplamaya başlamıştı. İyi bir haber çıkarmak için beyaz adamların ciltlerini siyaha boyadığı, feministlerin Playboy Tavşanları gibi rol yaptığı ve karşı cins gibi giyinilen günler; yanıltıcı iş başvuruları, verilen görevleri yapmada başarısızlık ve mülke tecavüz suçlamaları arasında solup gitmişti.

"Burayı imzalamanız lazım." Doktor bana, tek taraflı yirmi sayfalık ayrı bir dosya veriyor. "Her sayfanın altına sadece paraf, son sayfada ise imza. Ziyaretiniz sırasında kapabileceğiniz herhangi hastalık ya da yaralanmanın sizin sorumluluğunuz olduğunu kabul etmiş oluyorsunuz. Aynı zamanda, referans vermeyi teşvik etsek de, oyun odasında olan her şeyin oyun odasında kalması en iyisidir. Eğer işimize zarar vermeye çalışırsanız videonuzu paylaşma hakkını saklı tutuyoruz."

"Anchor Playhouse'ta gizliliğin olağan işlerinizdeki önemi ne kadar?" diyorum. "Hiç burayı ifşa etmeye yönelik girişimler yaşandı mı?"

"Oyun odasında, korunmanız için prezervatifler olduğunu göreceksiniz. Tanrı biliyor ya, kızların hamile kalma dertleri yok."

En son dikkate değer gizli kimlikli televizyon gazeteciliği suça teşvik etme ve sübyancı olduğu iddia edilen bir kişinin, bölüm yayınlandıktan sonra adaleti ellerine alıp çocuklarını korumayı ilhamını alan kendilerini mahalle koruyucuları ilan eden kişilerce beysbol sopalarıyla tecavüz edilmesiyle sonlanmıştı.

"Kırmızı kutularda ısıtıcı kayganlaştırıcı olduğu ve sarı kutularda ise aromalı şurup olduğu bilgisini aldığını kabul ediyorsunuz."

"Aroması ne?" diye soruyorum.

"Hep değişir. Sanırım şimdi akçaağaçlı olması lazım."

Aromanın müşterinin isteği üzerine değiştirilip değiştirilmediğini soruyorum. Çok fazla devamlı müşterileri olup olmadığını soruyorum.

Doktor beni mavi kutularda buharlaşıcı antibakteriyel dezenfektanların olduğu bilgisini veriyor. Bana kızların cildini yumuşatmak için ve güzel bir kokuları olmasını sağlamak için gülyağı kullandıklarını söylüyor.

Editör bir haber teklifi sunduğunda her daim o teklifi reddetmek mümkündür. Editör haber tekliflerini başka gazetecilere sunmaya başladığında geriye kalan tek seçenek şikâyet etmek ve başka bir meslek aramaya yönelmektir. Editörün kaynakları kısıtlı olduğunda ve diğer gazetecilerin daha fazla iş almak için flört etmeleri yeterliyse, erkeklerin doğal olarak avantajları olduğu haber fırsatlarını kapmak en iyisidir. Et işleme merkezlerinde kirlilik gibi. Yasal olmayan balina avcılığı gibi. İnşaat sektöründe göçmenlerin sömürülmesi gibi. Yeraltı zombi kerhaneleri gibi.

Doktor dosyasındaki kâğıttaki kutuları işaretlemeye devam ediyor. "Ağızlıkları çıkarmanın sonuçlarını bildiğini kabul ediyorsun."

"Bunun sonuçları neler?"

"Ağızlıkları çıkarma" diyor. "İlk fiziksel muayenende engelleyici koşul tespit edilmediğini ve oyun odasında geçireceğin zamandan sonra, altı saate varma ihtimali olan temizlikten önce bunu takip eden bir fiziksel muayeneden daha geçeceğinizi kabul ediyorsunuz. İsteğinizin oyun odasında yarım saat, en popüler seçeneğimizle – Maksimum Çeşitlilik, Maksimum Sayı paketi– yalnız kalmak olduğunu belirtmiştiniz."

Nellie Bly, betondan duvarlara, kovalarca buz gibi suyla yıkanmaya, çürük et ve sertleşmiş ekmekle varlığı-

nı sürdürmeye, aşağılayıcı tıbbi muayeneler için odalara ite kaka sokulup çıkartılmaya ve tüm bunlar sırasında da görevliler tarafından sürekli bağırılmaya, küçük düşürülmeye on günlüğüne kendini maruz bıraktı. Yarattığı skandal, halk arasında protestolara neden oldu ve bunun sonucunda da binlerce akıl hastasının hayatını iyileştirildi ve akıl hastası olarak ilan edilmiş ama genellikle tek suçunun kadın olmak olan kadınların talihsiz vakaları daha yakından incelendi.

"Süreniz dolduğunda zil üç defa çalacak. Kızlardan kendiniz kurtarmak için ve altın kapıdan çıkmak için beş dakikanız olacak. Bu kapıya giden birkaç yol var, size göre en kolayını siz seçersiniz. Zombilerin yavaş ve aptal olduğunu unutmayın. Yine de, belirlenmiş zamanda yerinizden hareket edemediyseniz ya da gitmemeyi tercih ettiyseniz görevliler çıkışa kadar eşlik etmek üzere yanınıza gelecek. Lütfen sorumlulukları üstünüze aldığınıza dair olan bu formu imzalayın."

El yazısı benim el yazımdı. İsim benim değildi. Terler alnımı ıslattı. "Görevliler müşterilerinizin pek çoğuna eşlik etmek zorunda kalıyor mu?"

"Endişelenmeyin. En eski ve en büyük zombi genelevlerinden biri olarak diğerlerinin kopyalamak için çırpındığı yerleşik standartlarımız vardır" diyor.

Ona kaç tane genelevin olduğunu soruyorum.

Tatmin olacağıma beni temin ediyor.

İki beyaz önlüklü adam içeri girdiğinde ve onları izlemem için hareket yaptığında doktor odadan dışarı çıkıyor. Krem renkli uzun bir koridordan aşağı iniyoruz. Görevliler çalışma saatleri ve maaşlar hakkındaki sorularımı yanıtsız bırakıyor. Hangi paketi seçtiğimi soruyorlar.

"Maksimum Çeşitlilik, Maksimum Sayı" diyorum.

Sağımdaki, gelecek sefere Arap Geceleri ya da Gökkuşağının Sonu gibi spesiyal paketleri seçmemi tavsiye ediyor.

"Bütün kızlar boyanıyor, çılgın bir interaktif sanat müzesinde olmaya benziyor bu yüzden" diyor.

Haber için sorular: "Sapkınlığını kişiselleştirme imkânının olması bunun tiksindiriciliğini azaltıyor mu? Peşinden gitmeyi kolaylaştırıyor mu? Başkalarıyla paylaşmayı daha mı olası yapıyor?"

Pembe bir kapıya doğru yürüyoruz. Soldaki, artık canlılarla sevişmekten tat alamadığını söylüyor. Sağımdaki kafasını sallayarak bunu onaylıyor. Adamlar girişte duruyor, kapı açılıyor ve başka bir doktor duvarlarda kilitli dolaplar olan bir odada ona katılmamı istiyor. İlk doktordan daha irikıyım ve saçları daha koyu. Mahalledeki manavımı anımsatıyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz" diyor. "Kişisel eşyalarınızı bu odada bırakın ve kendinizi hazır hissettiğinizde, oyun odası en sondaki kapıdan çıkınca."

"Saatim ben de kalabilir mi? Saate bakmak için?"

"Bunu tavsiye etmiyoruz" diye cevaplıyor sorumu. "Kızlar ellerine geleni alabiliyor. Oyun zamanınızı gözlemleyecek olan doktorlar ne kadar zamanınız kaldığını anons edecek zaten."

"Karım hediye etmişti" diyorum. Alnımda terler birikiyor. "Kolumdan hiç çıkarmam."

Doktor omuzlarını silkiyor. "Bu sizin tercihiniz. Ama eğer zarar gelirse sorumluluk bize ait değildir. Ve eğer kızlardan birini yırtarsanız depozitonuzu kaybetmiş olursunuz."

Kızların ne kadar sıklıkla yırtıldığını soruyorum.

Geniş bir rezervleri olduğu konusunda beni bilgilendiriyor.

Giysilerimi tertemiz bir dolaba koyuyorum.

"Başlangıç olarak sadece bir kız salacağız odaya. İlk beş dakika keyfinize nasıl geliyorsa oynayabilirsiniz onunla. Her beş dakikada bir, başka bir çift kız odaya bırakılacak. Girişlerini zil sesiyle anlayabilirsiniz. Yarım saatlik süre boyunca onla yirmi arasında kız görebilirsiniz ama unutmayın, istediğiniz kadarını bizden talep edebilirsiniz. Tavandaki gözlemleme penceresinin orada iki yönlü bir mikrofon var. Ama sesli konuşmanız lazım. Odada beş kızdan sonra çıkan hırıltıların arasında duymak zor oluyor. Ne kadar istediğinizi parmakla göstererek istemeniz en iyisi." Gülüp ekliyor, "Benim fikrime göre, kontrolün elinizde olmasını istiyorsanız en mükemmel rakam beş kız."

Başka bir doktor, cüsseli ve çilli biri, hazır olduklarını söylemek için araya giriyor. Gelecek sefere Tüy Yumağı Paketi'ni denememi tavsiye ediyor, "Hiçbir yerleri alınmamış" diyor, lafını vurgulamak için ıslık çalıyor.

Haberim için birinci ağızdan bilgi toplamak umuduyla, "Nasıl bir şeye benziyor?" diye soruyorum.

Soyunmamı izleyen doktor, "Küçükken gölün sığ bir bölümüne gidip, kıyıda güneşlenen ablamın arkadaşlarını izleyerek kuma girip çıkardım. Ona benziyor ama su yok."

Haber için not: Zombi seksi hizmeti vermek kişilerdeki utanç duygusunu silip atıyor mu?

"Burada kaç kişi çalışıyor?" diye soruyorum mikrofonlu kol saatim dışında tamamen çıplakken.

"Ah, tam olarak bilmiyorum ki" diye cevaplıyor doktor. "On beş tane sağlıkçı çalışanı, muhtemelen. Yirmi kadar genel işlere bakan görevliler. Altmış ya da yetmiş tane kız, sanırım."

Gülüp ekliyor, "Ve bu sayı gittikçe artıyor."

Nellie Bly'ın ortaya çıkardığı en çok rahatsız edici keşiflerden biri, akıl hastanesinde aklı yerinde kadınların

bulunmasıydı. Aralarında bir kız oraya, gece isteklerini tatmin etmeyi reddetmesinin zina yaptığının bir kanıtı olduğunu düşünen kıskanç kocası tarafından kapatılmıştı. Başka bir kadın ailesinin onu, miras kavgası yüzünden oraya kapattığında ısrar ediyordu. Başka kadınlar da, erkekte olduğunda alkışlanan ama kadında uygun görülmeyen özelliklere sahip oldukları için kendilerinin akıl hastası olduğunda karar kılındığını şahit olmuştu. Kendine fazla güven. Otoriteyi sorgulamak. Bağımsızlık. Babam, kız kardeşimi şehrin daha fakir bir tarafından gelen gazeteci çocukla flörtleşiyor diye akıl hastanesine kapatabilirdi. Ben karımı, bu haber çıktığında kaçınılmaz suçlamaları engellemek için akıl hastanesine yatırabilirdim.

Oyun odası basketbol sahasının yarısı büyüklüğündeydi, duvarları koridorunki gibi krem renkte yastıklı dokudan. Yerin klinik yerlere has sıradanlığını, bel hizasına kadar çıkan geometrik şekiller bozuyor. Yüksek ovaller. Yuvarlaklar. Üçgenler. Kocaman bir minyatür golf maçına benziyor. Yerin ortasında ızgaralı gider var.

Her köşede prezervatif dolu kocaman bir kova var. Her duvardan farklı renklerde kayganlaştırıcı ve aroma kutuları sarkıyor. Önümde, duvarın yarısına kadar yükselen ve altın kapıya çıkan dik yokuşun iki yanında kapalı kapılar var. Dar bir çıkıntı kapının dibinden başlayıp duvarları sararak, iki tarafta da küçük merdivenlerin olduğu duvarın orta noktasına kadar yükseliyordu.

Durmadan terleyen, çıplak ve küçük yansımamı tavandaki gözlemleme penceresinin camından görüyorum. Camın iki tarafındaki havalandırmalar vızıldayarak çalışıp odayı serin bir havayla dolduruyor. Koltukaltlarımdaki nemi hissederek kendi kendime telkin ediyorum, *Başarı fedakârlık gerektirir.*

Pencerenin yanındaki hoparlörden ilk doktorun sesi yayılıyor ve oda boyunca ekoları yükseliyor. "İyi eğlenceler."

Zil çalıyor ve soldaki kapıdan ilk kız sendeleyerek çıkıyor.

Yansımamın kızın tersi tarafına hareket ettiğini görüyorum.

Editörüm, bu haberi anlatmak için beni yanına çağırdığında kapıyı kapatmıştı. Elime katlanmış bir kâğıt parçası verdi ve "Şuna bir baksana" dedi.

En üstte mavi mürekkeple bir not karalanmıştı: *Rusçaya çevirmem için beşyüz dolar verildi. Kimseye bir şey söylemeden. Şaka olduğunu sanmıyorum.*

İmza yoktu. Zarfta gönderici adresi yoktu.

Zombilerle Seksle İlgili En Çok Merak Edilen On Soru.

Bana doğru hantal hantal gelen kız koyu tenliydi. Siyah saçları iki taraftan yukardan toplanmıştı. Film yıldızı güneş gözlükleri vardı gözlerinde. Yüzünün alt yarısının plastik ağızlık kapatıyordu.

İlk soru seks zombilerinin nereden geldiğiyle ilgili değildi. Potansiyel müşterilere yaşayan masum kızların kaçırılarak cinsel amaçlarla zombiye dönüştürülmediğiyle ilgili güvence vermiyordu. Kocalara ve babalara sevdiklerinin, başkalarının fantezilerine malzeme edilmek için elden geçirilmediğine güvence vermiyordu.

Haberin potansiyel devamı için öneri: Erkekler, kadınlarınızı zombi tehlikesinin bütün artçı şiddetlerinden koruduğunuzu düşünüyor musunuz?

Odanın uzak köşesinden prezervatif kovasına doğru çekilirken, yastıklı yer çıplak ayaklarımın altında fısıltılar çıkartıyor.

Hopörlerden çıkan ses, "Görüşleri çok az. Dikkatini çekebilmek için ses çıkartabilirsin."

Kız sese doğru ileri bakıyor. Ellerini sallayıp hava yakalıyor. Bütün tırnakları çıkartılmış. Çıplak yansımasını gözlemleme penceresinin iki taraflı penceresinden görebiliyorum ve ölünün bu şekilde sömürülmesi her ne kadar

midemi kaldırmış olsa da arka tarafının kıvrımlarına hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

İlk soru güvenlikle ilgili değildi. Sonraki sorular ve cevaplar zombi salgınını önlemek için alınan tedbirleri –tıbbi denetimi, her kullanımdan sonra titizlikle yapılan temizliği, ısırık ve tırnakla çizmelere karşı getirilmiş yaratıcı çözümleri– detaylı bir şekilde anlatıyordu zaten.

Güneş gözlükleri ve ağızlık dışında bana doğru ayaklarını sürüyerek gelen kız tamamen çıplak. Bacaklarında selülitten eser yok, göbeğinde kıvrımlar yok ve göğüsleri muhteşem; Florida portakalı boyutunda, bana yönelmiş kalem ucundaki silgilere benzer mor renkli meme uçları var; ilk elle diğim memelerden biraz daha büyük ama karımınkilerden biraz daha küçük. Bacaklarının arasındaki tüyler kalın, siyah renkli yama yıldız şeklinde tıraşlanmış.

Hayır, o bilgilendirici reklamdaki ilk birkaç soru ve cevap şuydu:

Ölümün gözle görülür bir izi var mı? Delikler, diş izleri vs. gibi onların çekiciliğini azaltacak izler var mı?

Anchor Oyun Evi'nde sadece göze en hoş gelen, en az hasarlı zombiler kullanılır. Kızlarda, enfeksiyon nedenlerinden kaynaklanan hiçbir ize rastlamayacaksınız.

Koyu tenli zombi boynuma doğru yönelirken burnumu gül kokusu dolduruyor. Ağızlığından kulağa batan hırıltılar kaçıyor arada. Sabahları ben gazete okumak için gizlice yataktan çıkarken karımdan gelen hırıldamalar gibi.

Tenlerinin gri olduğu doğru mu?

Kızlarımız en iyi koşullarda bakılmaktadır. Patentli damar içi solüsyonumuz sayesinde, yaşayan ölü olduktan çok sonra bile ciltlerinin hâlâ yaşıyormuş gibi kalması için gerekli vitamin ve besin maddelerini sağlar. Yine de, eğer sizin olayınız gri renkse, arzularımız kolaylıkla karşılanabilir.

Üçgen yükseltinin çevresinde dönüyorum, koyu tenli kız elini sanki karanlık bir odada kapı kolunu bulmaya çalışır gibi öne uzatıyor. Yağlı ayaklarının yerde kayarken çıkardığı vıcık vıcık sesler kulağıma geliyor.

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve iki zombi kız daha içeri giriyor. İkisinin de göğüsleri sivri. İkisinden biri, sarışın ve 1.20 boyunda, çekici bir atletik vücudu olan da aynı ağızlık ve güneş gözlüğü imajını paylaşıyor. Diğerinin kafasında büyük bir fare maskesi var, gözlerinin üstünde karikatür şeklinde gözlük var; tıpkı maskot maskesi ya da Disneyland'daki bir karakter gibi. Bütün vücudu kızıla çalan kahverengi boyayla boyanmış, arkasında uzun bir kuyruk taşıyor. Daha iyi görebilmek için yüksek bir platforma çıkıyorum. Kuyruk, sallanan geniş kalçasının üstüne takılmış ve yürüdükçe bir öne bir geriye doğru hışırdayarak gidip geliyor. Kısa olan onunla aynı hizayı tutturabilmek için iki katı hızlı bir şekilde ayaklarını sürüyerek geliyor.

Keşke fazla para verip video çeken casus saatlerinden alsaydım.

Yukarıdan gelen ses duyuruyor: "Paketinizin Maksimum Çeşitlilik kısmına hoş geldiniz. İçeri yolladığımız ilk kız değişim haline olabilecek en fazla yakınlıkta. Ama şimdi sıra, bilimin mucizelerini tatmakta."

Görünüş sorularından sonra ve güvenlik sorularından önce editörüm bana, doğrudan skandalla çıkış yaptıktan sonra onu takip edebilecek başka bir tane iyi haber gösteriyor:

Yaşayan kızlarla dolu bir sürü genelev seçeneği varken neden Anchor Playhouse?

İlk gelen zombi kız elime uzandığında kolumu yukarı kaldırıyorum. Yukarda üstüme gelen üç çıplak zombinin yansımasını ve onların yansımasına uzanan elimin parmaklarını görüyorum.

"Beş tane daha mı? Senin kararın, şampiyon."

"Tüh" deyip elimi hızlıca aşağı indiriyorum.

Zil çalıyor ve soldaki kapı açılıyor. İçeriden en az 1.83 metre uzunluğunda, çamaşırlığa asılmış uzun çoraplara benzeyen sarkık memeleri olan bir kumral giriyor. İçeriye mavi kısa saçlı, tüm vücudu pastel renklerde hippi çiçeklerine boyanan bir kızla ayaklarını sürüyerek giriyor. Kızın meme uçlarını sarı, güneş şeklindeki daireler çevreliyor. Koyu tenli, erik boyutundaki memeleri hariç vücudunun her yeri kabile dövmeleriyle kaplı olan bir kız onları izliyor. İki yalpalayan zombi daha içeriye giriyor; Turuncu tüyleri uzun, çilli bacaklarını bir pantolon gibi saran ve memeleri büyük somun ekmek gibi olan solgun tenli bir kız ve vücudu tamamen lavanta rengine boyanan bir kız çocuğu.

Maksimum Çeşit, Maksimum Sayı paketi yüreğimi darmaduman ediyor. Broşürlerden hiçbirinde çocuk seçeneğinden bahsedilmiyordu. Boğazımın arka tarafında elma sirkesi tadında kusmuk birikiyor.

"Eğer bu tatlı hanımlardan herhangi birine saplamak istiyorsan elini çabuk tutman gerek" diye tavsiyede bulunuyor hoparlör, "Yoksa en doğal hakkın olduğu üzere, bu güzelliklerin seni sevgi örtüsüyle sarıp, sevmelerini; nefesini kesecek kadar üstüne gelmelerini mi bekliyorsun?"

Duvardaki kırmızı kutulardan birinin yakınında üç çıplak zombi birbiriyle çarpışıyor. Çocuk yalnız başına yalpalayarak yürüyor, geometrik şekillerden birisini yakalıyor. Zürafa, tüy pantolonlu, hippi ve fare, ben ızgaralı giderden kayarak geçerken üstüme doğru tökezleyerek geliyor.

Bir oval yükseltinin etrafında koşuyorum. Bir araya toplanan çıplak, yağlı yaşayan ölüler sürüsü beni takip ederken, "Bu kızlara hastalık nerede bulaştı?" diye soruyorum bağırarak.

■

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve içeri iki kız daha giriyor. Yeni gelenler tamamen tüysüz ve arkalarında melek kanatları var. İleri doğru uzanmış kollarında tavuskuşu tüylü eldivenler göze çarpıyor, parmakları sanki biçimli bacaklarının iki katı uzunluktaymış gibi görünüyor. Ben ve fare hariç, herkeste güneş gözlüğü ve bununla uyumlu ağızlık var. Bana yakınlaştıkça çene altlarında biriken sıvıyı görebiliyorum.

Haber için bir not: Zombiler salya akıtıyor.

Hoparlörden gelen ses, "İlk dokunuş biraz sarsıcı olabilir ama hadisene! Davran artık! Hiçbir kız arkadaşının ya da sevgilinin kendi isteği ile vermeye gönüllü olmayacağı, her şeyin özgür olduğu bir toplu seks yaşamak için iyi para harcadın. Belki havaya sokan bir müzik sana yardımcı olur."

Böylece bayıltıcı gülyağı kokusuna, yerde kayan çıplak ayakların devamlı çıkardığı seslere, hırıltılara ve havalandırıcıdan gelen gürültüye bir de, sertliği sürekli artan tavsiyelerin eşlik ettiği, Gerswin'in "Summertime" şarkısının hisli bir versiyonu katılıyor.

Uzun olan bileğimi yakalıyor. Parmağı saatime yakalanıyor ve ben kare şeklindeki yükseltinin üstüne atlarken vıcık vıcık bir ses çıkartarak kopuyor.

"Depoziton uçtu" diye anons ediyor hoparlördeki ses.

Kolumu sallayarak, parmağı odanın uzak bir köşesine fırlatıyorum. Kol saatim uçup, yere düşüyor ve ızgaralı giderin yakınına bir grup yağlı ve çıplak yaşayan ölünün ayaklarının altına doğru sürükleniyor. Oraya dalıyorum. Saat kayışından yakalamadan önce parmaklarım soğuk, yapışkan ayak bileklerini ve ızgaranın sert demirini yalıyor. Birkaç santim daha ileri gitseydi, bütün kayıtların giderin ızgaralarından kayıp gidecekti.

Ayağa kalkamadan soğuk, yağlı, yumuşak kafatasları boynuma ve arkama bastırıyor. Zayıf parmaklar bacak-

larımdan, saçlarımdan ve kulaklarımdan çekiyor beni. Hırıltıların gürültüsü müziğin sesini bastırıyor. Farklı doku ve sertlikteki etler, ben bükülüp koşmaya ve serbest kalmaya çalışırken gövdemi okşuyor. Yapış yapış eller aletimi tutuyor. Saçlar açıkta kalan derimi gıdıklıyor. Büyük bir kuvvetle yüklenip, çıplak ve yapışkan ölüleri ittirerek, göğsümden atıyorum ve kendimi onların tırnaksız pençelerinden kurtarıyorum.

Oval yükseltinin üstüne çıkıyorum, bana uzanan elleri ayaklarımın yakınında yağlı lekeler bırakıyor.

"Gerçekten mi?" diyor konuşan kişi, "Çoğu erkek bu meme-ve-kasık-altında-sıkışıp-kalma duygusuna bayılır."

Ellerimi dışarı çıkmak istediğimi belirtmek için yukarı kaldırıyorum ve hoparlörden acı bir ses gelince ürküp geri çekiliyorum. Kulak tırmalayıcı çığlık kızları sersemletiyor; sendeleyerek dört bir yana savrularak, bir oraya bir buraya gidiyorlar.

"Geribildirim miydi bu?" diye soruyor hoparlör, "Kayıt cihazı mı var üstünde?"

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve dört zombi daha içeri giriyor.

Ses, "Polis misin sen yoksa?" diyor.

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve içeri altı zombi daha giriyor.

Bileklerimin çevresindeki yağlı eller bir şey yakalamak istercesine kapanıyor. Gülyağının bunaltıcı kokusu düşüncelerimi allak bullak ediyor. Manav reyonundan her meyveden oluşan göğüs çeşitliliği, her birini tekmeleyip içini açma ihtimalim olmasından dolayı beni kışkırtıyor.

Ellerinden kurtulmak için tek ayak üstünde zıplarken bağırıyorum: "Ben polis değilim! O ses benden gelmedi!"

Hoparlör: "Gizli kimlikli kahramanı oynamak istiyorsan, senin istediğin kadar gizlenmene yardım ederiz."

İkinci doktorun kahkahası oyun odasını çınlatıyor.

Bileğime uzanan ellerden birinin, bir parmağı eksik. Mikrofonlu saat yağ içinde kaldı. Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve içeri sekiz zombi daha giriyor. Bir dakika içinde, birbirlerinin üstünden geçerek oval platforma gelmeyi başaracaklar.

"Hata yapıyorsunuz" diyorum. "Ben polis değilim! Ben zombi sikmek istiyorum!"

Yüksek miktarda ter, parlayan göğsümden ve uzuvlarımda gülyağını ve zombi salyasını çıkarmaya başlıyor.

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve ben daha kaç zombinin içeri girdiğini sayamadan üçü kol ve bacağımı tutup, çıplak ölülerin arasına çekiyor beni.

"İşte bunu kanıtlama imkânınız, memur bey!" diyor hoparlörden gelen ses.

Kalabalıklaşan ıslak çeneler içinde tavandaki yansımayı göremez hale geliyorum. Her yer karanlık. Nefes alabilmek çok güç. Zombi göğüslerinden, zombi bacaklarından, zombi kasıklarından oluşan ve üstüme bastıran yapbozun altında dayanmaya çalışıyorum. Çıplak tenimin üstünde kaygan meme uçları ve plastik ağızlıklar, yaşayan ölülerin sürekli artan ağırlığının altında ayırt edilemez bir hale geliyor.

Haber için not: Yirminin üstünde çıplak ve kaygan zombi yığınının altında nefes alacak oksijen yok.

Ayrıca: Zombilerin tadı yanmış patates kızartmasına benziyor.

Editörümün haberi basacak kadar zeki olması için dua ediyorum. Cesedimi attıkları yerde, karımın cesedimi teşhis edecek kadar parçam kalması için dua ediyorum. Burası ifşa olunca, adımın insanlığın düzelmesi için gerçeği açığa çıkaramaya çalışan cesur ruh olarak hatırlanması için dua ediyorum.

Başarı fedakârlık gerektirir.

Ezilmiş, sersemlemiş ve boğuluyordum sürpriz bir şekilde sıkı ve sıcak bir el kolumu tutup, ışığa doğru çekince. Hırıltıların gürültüsü arasında bir kadın sesi, "Altın kapının dışında, birçok doktorun seni kolayca yakalayıp öldürebileceği uzun bir koridor var, eğer o saat gerçekten kayıt cihazıysa. Sen polis misin gerçekten?"

Birbirini ezen, çıplak, yağlı zombi yığının içinden çıkarken kurtarıcım, gözünde film yıldızı gözlükleri ve ağzında ağızlıkla yanımda duruyor. İçeri fareyle birlikte giren 1.20'lik atletik sarışın.

"Yardım et bana" diyorum kollarından tutarken. Ölüler bacaklarımdan çekiştirince onu zorlukla tutabiliyorum.

Sarışın bunu çekip, ağızlığını enseme dayıyor. "Bu insanlık karasını gün ışığına çıkarmak için gizli kimlikle çalışıyorum. Elimde, tüm ödülleri toplayacak olan habere inanamazsın."

Haber için not, ölü etler arasında neredeyse boğulup kalmadan sonra, ağır gül kokulu hava bile ferahlatıcı geliyor.

Kurtuluşuma gülümseyip, "Adın Nellie olamaz, değil mi?" diye soruyorum ona.

Enseme hamle yapıyor. "Salaklaşma şimdi. Kızların geldiği kapının dışında zombi kafesleri var. Zombilerin büyük bir kısmı şimdi bu odada. Eğer oraya gidersek, kamyonetimin olduğu yere çıkan bir havalandırma deliği var. Çok yüksekte, ben tek başıma yetişemiyorum ama senin yardımınla buradan çıkabiliriz. Ve ses kaydın sayesinde haberimin güvenilirliği olur" diyor.

"O zamana kadar bana zombiymişim gibi davran, yani, beni oraya buraya ittir, bir iki hafif şaplak at ama kaçmak için kapıya yeterince yaklaşmadan o kadar abartma. Ondan sonra sen destek çağırırsın, ben de editörümü ararım."

Başımı sallıyorum ve yokuşun yanındaki üçgene düşsün diye onu ölülerin yığının üstünden fırlatıyorum. Gü-

neş gözlükleri kurtulduğum yerin yakınında yere dağılıyor. Zombiler, uzanmış ellerinin üstünden zıplarken bana boş boş bakıyor. Ölü cam gözleri, bu adaletsizliği yazanın; ödül toplayıcı bu haberi alanın, gazetecilik cesareti sayesinde binlerce masum kadını iğrenç bir kaderin elinden kurtaranın *benim* olmam gerektiğini yakarıyor gibi.

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve içeri beş zombi daha giriyor. Gözlemleme penceresindeki yansımadan bütün oda geometrik şekillerin etrafında dönüp dolaşan çıplak ve yağlı zombilerle dolu olarak gözüküyor.

Sarışınla odanın ucundaki üçgen adada tek başımıza duruyoruz. Kendi rolünü oynayarak, ellerini öne uzatıp üzerimize doğru sendeleyerek geliyor. Kafasını elimle ittirirken ellerinde tırnak olmadığını fark ediyorum.

"Hey, domuzcuk, elinde malzemeler duruyor. Onları kullanabilir misin?" diyor hoparlörden gelen ses. "Görüyorum ki, sonunda hazır ve nazırsın, lafın gelişi."

Zil çalıyor, soldaki kapı açılıyor ve sarışın bana, "Bizim rol yaptığımızı anlayıp, kapıların kapanmasından önceki tek şansımız belki de şu an. Kalabalığın üstünden atla ve kapıya doğru koş."

Hareket etmeye başlayacakken bileğinden yakalıyorum.

"Deli misin sen? Hayatını bir kereliğine kurtarabilirim sadece."

Elimden kurtulmaya çalışan kolunu tutarken öksürüyormuş gibi yapıp saatimin hafıza kartını dişlerimle çıkarıp, saati gidere fırlatıyorum. Bir delikten içeri girip, giderde kayboluyor.

"O kadar emin değilim" diyorum, kolunu büküp kalçasını yukarı çıkartarak başını aşağı eğiyorum, iki küçük kavun bana dönüyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diyor. "Dur!"

"Bence benim buradan çıkabilmemin başka bir yolu daha var" diyorum.

Hafıza kartını dilimin altına saklıyorum. Hırıltıları diğerlerininkinden daha yüksek.

"İşte benim adamım" diyor hoparlör. Kahkahalar odayı dolduruyor. "Zorlayarak içeri sok! Prezervatif yok! Kayganlaştırıcı yok! Adam gibi adam!"

Hoparlörden gelen ses, "Bazen bir adamın önceliklerini bilmesi için küçük bir adrenalin patlamasına ihtiyacı vardır. Bir dahakine oyun odasında saat maat takma."

Saman sarısı renkli saçı üçgen yükseltinin pamuklu kısmını şiddetli bir şekilde döverken, sağdaki kapıdan doktor önlüklü güçlü adamlar ellerinde büyük ağlarla çıkıyor ve çıplak ve yağlı yaşayan ölüleri oyun odasının dışına sürmeye başlıyor. Beni tırnaklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Bir şeyler fısıldarken güneş gözlüklerinin arasında süzülen gözyaşları yere düşüyor ama hırıltılarının arasında ne dediğini duyamıyorum.

Dışarı çıktığımda karıma bir daha hiçbir zaman gül almayacağımı çok iyi biliyorum.

Biyografiler

Daniel W. Broallt: 2001 yılında Southern Methodist Ünivesitesi'nde yaratıcı yazarlık bölümünde lisans öğrenimini tamamladı. Mezun olduktan sonra AmeriCorps ve Peace Corps da dahil olmak üzere kimi şirketlerde kısa süreli olarak çalıştı. Şu aralar Washington'a yakın ikametgâhında karısıyla birlikte yaşıyor ve lisans öğrencilerine kendi hayatlarıyla ilgili tercihler hususunda yardımcı oluyor.

Keith Buie: Cleveland'da, Ohio'da yaşıyor. Çalışmaları *Eleven Eleven*, *The MacGuffin*, *Natural Brigde*, *Rio Grande Review* ve *Metal Scratches* gibi mecralarda yayımlandı. Kısa süre önce ilk romanı yayımlanan Keith, şu sıralar ikinci romanı üzerinde çalışmaktadır.

Chris Lewis Carter: *Nelson Literacy 8, Word Riot, Solarcide, Cast of Wonders* gibi mecralarda çalışmaları yayımlandı. Bağımsız bir video oyun stüdyosu olan Kontrabida'nın üyeleri arasında yer almaktadır.

Michael De Vito, Jr.: Yazmaya Japon'da, Okinawa'da kurulmuş olan bir Amerikan deniz okulunda subayken başladı. Eat Write Cafe / Traveling Poet's Society (Ye ve Yaz Kafe / Seyahat Halindeki Şairler Topluluğu) adlı bir grupta yer aldı. Bu grup, haftalık olarak toplanan bir topluluktu; şiir ve kısa öyküler okunuyordu toplantılarda, Michael De Vito bu toplantılardan epey istifade etti. Asya adalarında geçirdiği on bir yıldan sonra New York'a geri döndü ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluşta risk altındaki lise öğrencilerine hizmet etmek üzere işe başladı. Michael De Vito karısı ve kızıyla yaşamakta. Çok sayıda şiir ve kısa öykü kaleme aldı. Kitapta yer alan öykü, yazarın yayımlanmış ilk öyküsüdür.

Terence James Eeles: Güney Londra'da yer alan Croydon'da doğdu. Eeles bir 1980 kuşağı çocuğu, bir kaybeden, bir kütüphane paçozudur. 2012'de Londra Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık departmanında master tezini tamamladı.

Matt Egan: Otuz bir yaşında olan Matt Egan İngiltere'de, Cambridge'te yaşamaktadır.

Jason M. Fylan: Lise öğretmeni olan Fylan, Oxford'ta karısıyla birlikte yaşamaktadır. Lisans öğrenimini Siena Üniversitesi'nde aldı ve ardından Dayton Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı bölümünde master tezi yazdı. Şu sıralar kısa öyküler, romanlar ve senaryo da dahil olmak üzere pek çok sayıda projede çalışmaktadır.

Amanda Gowin: Virginia eyaletine bağlı dağ eteklerinde kocası ve oğluyla birlikte yaşamaktadır. *Boxing Day* adlı ilk romanını yakınlarda tamamladı. İlk seçkisi olan *Raduim Girls* (Radyum Kızları) Thunderdome Yayınları tarafından yayımlandı.

Bryan Howie: Amerika'da yaşamaktadır. Fotoğraf çekmeye ve motosiklet sürmeye düşkündür. Fakat bu iki hevesini aynı anda yapmaya çalışırken epey zor zamanlar da yaşadı.

Tyler Jones: Oregon'da yaşamaktadır. Gitar çalmaya erken yaşlarda başladı. 2002'de bağımsız bir kayıtla ilk albümünü çıkardı. Bu çıkış albümünden sonra Tyler ve ekibi bir yıllığına dünya turuna çıktılar. O günlerden beri yayımlanmamış romanlar ve kısa öyküler kaleme almakta. Şu aralar yeni bir albüm için kimi metinler üzerinde uğraşmaktadır.

Phil Jourdan: *Praise of Motherhood* (Anneliğe Övgü), *What Precision* (Neyin Hassasiyeti) adlı kitapların yazarı.

Niel Krolicki: Yazar ve illüstratör. Doğduğu kent olan Denver'dan çekip çıkardığı öykülerden hareketle yazdığı nükteli kurmaca metinlere özel bir ilgisi vardır. Kısa bir süre önceki yaratıcı çabası: komik bir suç romanı yazmak ve bunun için kimi çizimler yapmak. Başka pek çok yazı projesinde de yer almaktadır. Güzel ve akıllı karısı Alyssa ile yaşamaktadır.

Richard Lemmer: Yirmili yaş gurubuna ait İngiliz yazarı. York Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı ve felsefe eğitimi aldı. Cambridge ya da Oxford'da öğrenim görmemiş olmasına rağmen, ismi bu üniversitelerin hazırlayıp yayımladığı ödüllü bir antolojide yer aldı. Antolojinin yanı sıra, yazıları *Guardian* ve Londra edebiyat dergisi olan *Litro*'da da göründü. Pek çok işte çalıştı.

Tony Liebhard: Yaklaşık on yıl kadar sağlık sektöründe çalıştı. Midwest'te karısıyla birlikle yaşıyor ve hekimlik eğitimi vererek geçimini sağlıyor. Boş vakitlerinde yazmayı ve Humane Society'de gönüllü olarak çalışmayı seviyor. Kitapta yer alan öykü, yayımlanmış ilk öyküsüdür yazarın.

Gus Moreno: Chicago'nun güney bölgesinde yaşamaya devam ediyor. Şu aralar bir roman üzerine çalışmakta. Moreno'nun öyküleri *The Legendary* ve *Bluestem Magazine* adlı internet dergilerinde yayımlandı.

Chuck Palahniuk: Editör ve yazar. On beş kitabı da çoksatarlar arasındadır. Yazıları *Playboy*, *Los Angeles Times* ve *VICE*'da yayımlanmaktadır. *Dövüş Kulübü* adlı romanının film uyarlaması bir tür klasik halini almış ve kitabı geniş kalabalıklara ulaşmıştır.

Brien Piechos: Bir roman ve kısa öykü seçkisi üzerinde çalıştığı Mineapolis'te yaşamaktadır. Savaş sporlarından, İngiliz usulü motosikletlerden hoşlanır. Kış boyunca İrlanda viskisi, yaz boyunca da tekila içmekten de hoşlanır. Arkadaşları ona "Daego (Diyego)" diye seslenir.

Adam Skorupskas: 1 Nisan 1984'te Detroit'te, Michigan'da doğdu. Dört kardeş arasında üç numara olan Adam genellikle bir yazar olarak nitelendirilmiştir. Bir kapıcı, taksi şoförü ve bir marangoz olarak çalışıyorken görülebilir.

Richard Thomas: Editördür. Aynı zamanda üç kitabın da yazarıdır: *Tran-substantiate, Herniated Roots, Staring into Abyss.* Aralarında Stephen King ve Peter Straub'un çalışmalarının da yer aldığı *Cemetery Dance*, *PANK*, *Midwestern Gothic*, *Arcadia*, *Gargoyle* ve *Weir Fiction Review* gibi mecralarda yüzden fazla öyküsü yayımlandı. Boş zamanlarında Dark House yayınevinde editör olarak çalışmaktadır. *LitReactor*'da köşe yazarı, *The Nervous Breakdown*'da kitap eleştirmenidir.

Brandon Tietz: *Out of Touch* ve *Good Sex, Great Prayers* adlı kitapların yazarıdır. Öyküler *Warmed and Bound*, *Amsterdamned If You Do* ve *Spark* gibi antolojilerde ve daha başka pek çok yerde yayımlandı. Tietz aynı zamanda LitReactor.com'a da katkıda bulunmaktadır.

Gayle Towell: Oregon'da yaşamaktadır. Bir yazar, bir trampetçi, bir fizik öğretmeni ve bir annedir.

Fred Venturi: Bir kabadayı tarafından ateşe atılıp kül olmaktan paçayı sıyırdığı, bir araba kazasında boynunun kırıldığı, pit bull cinsi bir köpek tarafından haşlanmaktan kurtulduğu Patoka'da doğup büyüdü. *The Heart Does Not Grow Back* adlı

çalışması 2014 kışında yayımlanmış olacak. Kısa öyküleri *Booked*, *Anthology*, *Surreal '13*, *The Death Panel* gibi mecralarda yayımlandı. Karısı Krisst ve kızı Noelle ile birlikte güney Illinois'te yaşamaktadır.

Dennis Widmyer: Editördür. ChuckPalahniuk.net ve LitReactor.com gibi sitelerin hem yaratıcısı hem de site sorumlusudur. Arkadaşı Kevin Kolsch ile birlikte Parallactic Pictures şirketini kurdular, bu şirket kendilerine ait bütün bağımsız filmler için afişler hazırlamaktadır. Şimdiye kadar iki uzun filmin ve çok sayıda kısa filmin yönetmenliğini üstlendiler ve yirmiye yakın senaryo kaleme aldılar.

Direndiğimiz şey vazgeçilemez olur.

Yapabileceğiniz en kötü şey, bu kitabı okuyup anında her kelimeden tat almaktır. Bu kitap, elinizde tuttuğunuz bu kitap, umarım ki birkaç kelimede bir midenizi kaldırır -birkaçtan daha da fazla hatta. Öykülerin bir kısmı sizi derinden yaralasın ve rahatsız etsin. Onları sevip sevmemeniz önemli değil: Gözleriniz çoktan kelimelere değmiş olur ve bu kelimeler sizin bir parçanız haline gelir. Bu öykülerden nefret de etseniz tekrar dönüp okuyacaksınız çünkü sizi sınıyorlar ve daha büyük, daha cesur, daha gözü pek biri olmanız için sizi kışkırtıyorlar.

Umarım öyküleri seversiniz. Bazılarını şimdiden seviyorum; bazılarını da gelecekte seveceğim. Zevkler değişir. Anlık doyum istiyorsan bir aynaya bak. Ömrüm boyunca benim farklı bir versiyonum bu kitabı tekrar tekrar eline alacak, her sayfayı baştan okuyacak ve hiçbir zaman bitirdiğini düşünmeyecek çünkü ben kendim hiçbir zaman bitmeyeceğim. En nihayetinde ise, siz ve ben, ikimiz de bu kitabı seveceğiz, hepsini. Bu öyküler, bir düzine gözlük gibi, bize yeni dünyalar gösterebilir. Gelecek en başta bir baş ağrısıdır her zaman.

alahniuk

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-605-314-140-2
9 786053 141402

24 ₺